SIDNEY SHELDON

ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI

Cuprins

PROLOG
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26

SIDNEY SHELDON

ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI

Traducere: MIHAELA SIMONA MĂRCULESCU
Titlul original: THE SKY IS FALLING

PROLOG

PROCESE-VERBALE ADRESATE TUTUROR FUNCŢIONARILOR OPERATIVI: A SE DISTRUGE IMEDIAT DUPĂ CE SUNT CITITE.
SEDIUL: SECRET
DATA: SECRETĂ

În încăperea de la subsol, bine păzită, se aflau doisprezece bărbaţi din douăsprezece ţări de pe întreg mapamondul. Şedeau pe scaune comode, aşezate pe şase rânduri, la distanţe de jumătate de metru, atenţi la ceea ce le spunea vorbitorul.

— Sunt bucuros să vă transmit că a fost eliminat pericolul cu care am fost confruntaţi. Nu vă dau acum amănunte, deoarece se va afla totul în următoarele douăzeci şi patru de ore. Să fiţi siguri că nu ne va sta nimic în cale. Porţile vor rămâne deschise. Acum vom începe licitaţia. Care este prima ofertă? Da. Un miliard de dolari. Două miliarde? Trei miliarde?

1

Femeia se grăbea pe Pennsylvania Avenue, nu departe de Casa Albă, tremurând din cauza vântului rece de decembrie, când auzi şuieratul strident şi înspăimântător al sirenelor care anunţau raidurile aeriene, apoi zgomotul unui bombardier deasupra capului, pregătit să-şi arunce încărcătura mortală. Se opri înspăimântată.

Se afla din nou în Sarajevo şi auzea şuieratul ascuţit al bombelor care cădeau. Închise ochii, dar nu reuşi să alunge imaginile de iad ce i se perindau în minte. Cerul era în flăcări, iar ea asurzise din cauza zgomotului automatelor, al avioanelor care huruiau şi al bombelor aducătoare de moarte. În apropierea ei clădirile explodau în şuvoaie de ciment, cărămizi şi praf. Oamenii îngroziţi fugeau în toate direcţiile, încercând să se salveze.

De departe, de foarte departe, auzea vocea unui bărbat:

— Vă simţiţi bine?

Deschise ochii cu teamă. Era din nou pe Pennsylvania Avenue, luminat de soarele amorţit de iarnă şi auzea cum dispărea zgomotul avionului de pasageri şi cel al sirenei de pe ambulanţă, care îi răvăşiseră amintirile.

— Domnişoară, *vă simţiţi bine?*

Încerca din răsputeri să revină în prezent.

— Da. Mă simt… bine, mulţumesc.

Bărbatul o privea atent.

— A, dar eşti Dana Evans. Sunt un mare admirator al tău.

Mă uit la emisiunea ta în fiecare seară, ţi-am urmărit toate reportajele din Iugoslavia. Glasul lui exprima entuziasm. Trebuie să fi fost foarte interesant pentru tine, nu?

— Da. Dana avea gâtlejul uscat. *A fost interesant să vezi cum se pulverizau oamenii, cam erau aruncaţi pruncii în fântâni, cum pluteau fragmente de trupuri în râuri înroşite.*

Îi veni brusc să vomite.

— Scuză-mă, trebuie să plec. Se întoarse şi se îndepărtă grăbită.

Dana Evans revenise din Iugoslavia cu trei luni în urmă.

Amintirile erau încă proaspete. I se părea anormal să meargă pe stradă în plină zi fără să-i fie frică, să poată auzi păsările cântând şi oameni râzând. La Sarajevo nu existaseră hohote de râs, ci doar zgomotul obuzelor care explodau şi urletele disperate care urmau.

Avea dreptate John Donne, gândea Dana. Nimeni nu este singur. Ceea ce i se întâmplă unui om, ni se întâmplă tuturora, pentru că toţi suntem făcuţi din lut şi praf de stele, împărtăşim aceleaşi momente.

În Santiago, o fetiţă de zece ani este violată de bunicul ei…

La New York, doi îndrăgostiţi se sărută la lumina lumânărilor…

În Belgia, o tânără de şaptesprezece ani naşte un copil minunat…

La Chicago, un pompier îşi riscă viaţa ca să salveze o pisică dintr-un incendiu…

La São Paolo, sute de fani mor zdrobiţi în urma prăbuşirii unei peluze, la un meci de fotbal…

La Pisa, se aude strigătul de bucurie al unei mame care-şi vede copilaşul mergând pentru prima dată…

Şi toate astea şi încă multe altele, doar în şaizeci de secunde, se gândea Dana. *Şi timpul curge, până când suntem trimişi în aceeaşi eternitate necunoscută.*

La douăzeci şi şapte de ani, Dana Evans arăta superb – era suplă, avea un păr negru ca abanosul, nişte ochi mari, albaştri, plini de inteligenţă, o faţă ovală şi un râs cald, contagios. Fusese o ştrengăriţă crescută în mijlocul armatei. Tatăl ei, colonel, călătorea de la o bază militară la alta, şi acel mod de viaţă îi dăruise Danei plăcerea aventurii. Era vulnerabilă şi, în acelaşi timp, curajoasă, o

combinaţie nemaipomenită. În acel an, când se ocupase de războiul din Iugoslavia, oamenii din întreaga lume fuseseră vrăjiţi de femeia, tânără şi frumoasă, care transmitea reportaje din toiul luptelor, riscându-şi viaţa. Acum, oriunde mergea, surprindea semne şi şoapte de recunoaştere. Dana Evans era jenată de celebritate.

Grăbindu-se pe Pennsylvania Avenue, trecu pe lângă Casa Albă, se uită la ceas şi îşi zise: *O să întârzii la şedinţă.*

Washington Tribune Enterprises îşi avea sediul într-o clădire de pe Sixth Street, care îngloba patru corpuri separate: tipografia, birourile celor ce lucrau la ziar, clădirea înaltă a conducerii şi un complex de televiziune. Studiourile de televiziune care făceau parte din reţeaua Washington Tribune se găseau la etajul şase al celui de-al patrulea corp. Acolo domnea o agitaţie permanentă. Birourile zumzăiau din cauza celor ce lucrau la computerele lor. În permanenţă soseau pe fax ultimele ştiri de pe întreg globul, de la şase agenţii de ştiri.

Activitatea imensă nu înceta să o uimească şi să o încânte pe Dana.

Acolo îl întâlnise ea pe Jeff Connors. Fusese jucător de base-ball până când îşi fracturase braţul într-un accident de schi. Acum Jeff era comentator sportiv şi, în plus, avea o rubrică zilnică în Washington Tribune. La cei treizeci şi ceva de ani, părea copilăros deşi era înalt şi suplu. De altfel poseda un şarm care atrăgea oamenii. Cei doi se îndrăgostiseră unul de celălalt şi discutaseră chiar despre o eventuală căsătorie.

În ultimele trei luni după ce se întorsese din Sarajevo, la Washington evenimentele se precipitaseră. Leslie Stewart, proprietarul reţelei Washington Tribune, vânduse totul şi dispăruse; reţeaua fusese cumpărată de un magnat al presei internaţionale, pe nume Elliot Cromwell.

Şedinţa de dimineaţă, condusă de Matt Baker şi de Elliot Cromwell era gata să înceapă. Când ajunse, Dana fu întâmpinată de Abbe Lasmann, asistenta roşcată şi sexy a lui Matt.

— Eşti aşteptată, spuse Abbe.

— Mulţumesc, Abbe. Dana intră. Matt… Elliot…

— Ai întârziat, mormăi Matt Baker.

Baker era un bărbat scund, cu părul grizonat, în vârstă de vreo cincizeci de ani, cu un temperament vulcanic şi cu o minte strălucită. Costumele îi erau în permanenţă boţite, de parcă ar fi dormit în ele. Dana bănuia că aşa se şi întâmpla. Baker conducea postul de televiziune Washington Tribune.

Elliot Cromwell, trecut de şaizeci de ani, era un om deschis şi prietenos. Averea lui se cifra la miliarde de dolari. Existau zeci de motive pentru care adunase acea imensă avere, dintre care unele nu prea măgulitoare. În lumea presei, Elliot Cromwell era o enigmă.

Cromwell o privi pe Dana şi îi spuse:

— Matt m-a informat că ai depăşit iar concurenţa. Rating-urile tale sunt din nou foarte mari.

— Mă bucură, Elliot.

— Dana, eu urmăresc vreo şase posturi de ştiri în fiecare seară, dar emisiunea ta e altfel decât celelalte. Nu ştiu de ce, dar îmi place.

Dana ar fi putut să-i spună lui Elliot care era explicaţia. Ceilalţi prezentatori de ştiri vorbeau în faţa milioanelor de oameni, anunţând ştirile. Dana se străduia să treacă dincolo de ecran. Ar fi putut să-i vorbească o noapte întreagă unei văduve singure, altă noapte unui bolnav la pat care nu ieşea din casă, sau unui agent comercial aflat departe de casă şi de familie.

Transmisiile ei erau ca de la om la om, iar telespectatorilor le plăcea şi reacţionau în consecinţă.

— Am auzit că o să ai un invitat interesant diseară, spuse Matt Baker.

— Da, Gary Winthrop.

Gary Winthrop era Făt-Frumosul Americii. Făcea parte dintr-o foarte respectată familie, era tânăr,

arătos, charismatic.

— Dar lui nu-i place să-şi facă publică viaţa, spuse Cromwell. Cum de l-ai convins să vină?

— Avem acelaşi hobby, spuse Dana.

Cromwell ridică din sprincene.

— Chiar aşa?

— Da. Ea zâmbi. Mie îmi place să privesc tablouri de Monet şi Van Gogh, iar lui îi place să le cumpere. Zău, am discutat cu el şi am devenit prieteni. O să transmitem conferinţa lui de presă după-amiază, iar interviul meu va veni după asta.

— Minunat, spuse Cromwell.

În următoarea oră au discutat despre noul show – *Crime Line*[1], o emisiune de şaizeci de minute, de tipul investigaţiilor, pe care urma să o producă şi să o prezinte Dana. Emisiunea avea două scopuri: să reabiliteze pe cei nedreptăţiţi şi să trezească interesul pentru soluţionarea cazurilor uitate.

— Se mai difuzează şi alte emisiuni de acest gen la alte posturi de televiziune, o preveni Matt, aşa că noi trebuie să fim mai buni ca ceilalţi. Aş vrea să începem cu ceva şocant. Cu ceva care să capteze audienţa şi…

Bâzâi interfonul. Matt Baker apăsă pe un buton.

— Ţi-am spus doar, nu vreau să fiu deranjat. Pentru ce?

În interfon se auzi vocea lui Abbe:

— Scuzaţi-mă. Este căutată domnişoara Evans. De la şcoală de la Kemal. Pare ceva urgent.

Matt Baker se uită la Dana.

— Pe linia unu.

Dana ridică receptorul cu inima bătându-i mai tare.

— Alo… S-a întâmplat ceva cu Kemal? Ascultă o clipă. Aha… Aha… Da, vin. Puse receptorul la loc.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Matt.

Dana îi răspunse:

— M-au rugat să vin să-l iau pe Kemal de la şcoală.

Elliot Cromwell se încruntă.

— E vorba de băiatul pe care l-ai adus din Sarajevo?

— Da.

— Interesantă poveste.

— Da, rosti Dana stânjenită.

— Nu l-ai găsit undeva într-o casă părăsită?

— Ba da, spuse Dana.

— Parcă era bolnav, nu?

— Nu, spuse ea sec, nefăcându-i plăcere să vorbească despre acele zile. Kemal şi-a pierdut un braţ ca urmare a exploziei unei bombe.

— Şi tu l-ai înfiat?

— Oficial, încă nu, Elliot. O să-l înfiez. Deocamdată îi sunt tutore.

— Bine, du-te. Vorbim mai târziu despre *Crime Line*.

Ajunsă la şcoala Theodore Roosevelt, Dana se duse direct în biroul directoarei adjuncte, Vera Kostoff, o femeie de vreo cincizeci de ani, care părea obosită şi încărunţită înainte de vreme. Kemal stătea pe scaun în faţa ei. Băiatul avea doisprezece ani, dar părea mai mic. Era firav şi avea un păr blond ciufulit şi o bărbie care trăda începătânarea. O mânecă goală atârna acolo unde ar fi trebuit să se afle braţul drept.

Dana remarcă imediat atmosfera tensionată.

— Bună ziua, doamnă Kostoff, spuse Dana veselă. Kemal.

Kemal îşi privea fix pantofii.

— Înţeleg că s-a întâmplat ceva, spuse Dana.

— Ba bine că nu, domnişoară Evans, zise directoarea şi îi dădu o coală de hârtie.

Dana o privi uimită: era un text scris într-o limbă necunoscută ei. Se uită lung la directoare.

— Nu, nu înţeleg. Sunt cuvinte în sârbă, nu?

Doamna Kostoff rosti răspicat:

— Da, da. Spre nenorocul lui Kemal şi eu sunt sârboaică. Cuvintele pe care le foloseşte Kemal nici măcar şoferii de camion din Serbia nu le rostesc, domnişoară Evans, şi nu permit ca acest copil s-o facă. Kemal mi s-a adresat cu un cuvânt foarte urât.

Dana murmură:

— Un cuvânt foarte urât?

— Ştiu că este nou-venit în ţara noastră şi am încercat să-l înţeleg, dar acest – acest comportament este oribil. Se bate tot timpul şi când am încercat să-l pedepsesc azi-dimineaţă, m-a jignit. Nu mai pot tolera.

Dana recurse la diplomaţie:

— Sunt convinsă că ştiţi cât de greu îi este, doamnă Kostoff, şi…

— V-am mai spus, i-am trecut multe cu vederea, dar el se joacă cu nervii mei.

— Înţeleg. Dana îl privi pe Kemal. Băiatul continua să privească în jos, supărat foc.

— Nădăjduiesc că este pentru ultima dată, spuse doamna Kostoff.

— Şi eu. Dana se ridică în picioare.

— Să vă dau carnetul de note al lui Kemal. Doamna Kostoff deschise un sertar, scoase un carnet şi i-l dădu Danei.

— Mulţumesc, spuse Dana.

*

Pe drumul spre casă Kemal nu scoase o vorbă.

— Ce-o sa mă fac eu cu tine? îl întrebă Dana. De ce te baţi şi de ce vorbeşti aşa urât?

— Nu mi-am închipuit că ştie sârbeşte.

Când ajunseră acasă, Dana îi spuse:

— Kemal, trebuie să mă întorc la birou. Te descurci singur?

— Pe cuvânt.

Prima dată când Kemal îi spusese aşa, Dana crezuse că el nu o înţelesese, dar aflase repede că acel cuvânt făcea parte din vocabularul celor tineri. „Pe cuvânt“ însemna „da“. „Marfă“ descria membrele arătoase ale sexului opus. Totul era „marfă“ sau „beton“. Dacă nu le plăcea ceva, era „naşpa“ sau „nasol“.

Dana se uită la carnetul de note pe care i-l dăduse doamna Kostoff.

Citindu-l, strânse din buze: istorie – 7; engleză – 7; ştiinţele naturii – 7; sociologie – 5; matematică – 10.

Dana îşi zise: *Of, Dumnezeule, ce-o să mă fac?*

— Discutăm altă dată despre asta, i se adresă ea. Acum sunt în întârziere.

Kemal rămânea o enigmă pentru Dana. Când erau împreună, el se purta civilizat. Era drăgăstos, grijuliu şi tandru.

La sfârşit de săptămână, Dana şi cu Jeff transformau Washingtonul într-un teren de joacă pentru băiat. Mergeau la grădina zoologică, ca să vadă animalele sălbatice şi mai cu seamă un urs panda uriaş. Vizitau Muzeul naţional aerospaţial, unde Kemal a văzut primul avion al fraţilor Wright, care atârna de tavan. Mergeau la Centrul Kennedy şi la Teatrul Arena. Kemal a învăţat ce este pizza la restaurantul Tom Tom şi cartofii prăjiţi la Georgia Brown's. I-au plăcut la nebunie, aşa cum îi plăcea compania lui Dana şi Jeff.

Când Dana trebuia să plece la serviciu, lucrurile se schimbau. Kemal devenea duşmănos şi agresiv. Menajerele nu stăteau prea mult, femeile care îl supravegheau pe Kemal i-au istorisit poveşti de groază despre serile petrecute cu Kemal.

Jeff şi Dana au încercat să-l aducă pe drumul cel bun, dar fără niciun rezultat. *Poate că are nevoie de sfaturile unui specialist*, îşi zise Dana, fără să ştie ce temeri cumplite îl chinuiau pe Kemal.

La postul de televiziune unde lucra Dana se transmiteau ştirile. Lângă ea se aflau Richard Melton, colaboratorul Danei, şi Jeff Connors.

Dana le prezenta: „Franţa şi Anglia încă se mai ceartă în legătură cu boala vacii nebune. De la Rheims transmite Rene Linaud."

În cabina de control, directoarea Anastasia Mann dădea instrucţiuni:

— Mergeţi pe înregistrare.

Pe ecranele televizoarelor apărură imagini rurale din Franţa.

Se deschise uşa studioului şi intrară câţiva bărbaţi, care se apropiară de pupitrul de transmitere a ştirilor.

Tom Hawkins, tânărul şi ambiţiosul producător al ştirilor de seară, spuse:

— Dana, cred că-l cunoşti pe Gary Winthrop.

— Desigur.

Gary Winthrop era chiar mai chipeş decât în fotografii. Avea patruzeci şi ceva de ani, ochi albaştri strălucitori, un zâmbet cald şi mult farmec.

— Iată că ne întâlnim iar, Dana. Îţi mulţumesc că m-ai invitat.

— Eu îţi mulţumesc că ai venit.

Dana privi în jurul ei. Vreo şase secretare îşi găsiseră brusc de lucru în studio. *Probabil că Gary Winthrop este obişnuit cu asta,* îşi zise ea amuzată.

— Intri în câteva minute. Ia loc aici, lângă mine. El este Richard Melton. Cei doi dădură mâna. Pe Jeff Connors îl ştii, nu?

— Bineînţeles, Jeff, locul tău ar fi fost în terenul de joc, nu aici, la comentarii.

— Aşa mi-ar fi plăcut, spuse trist Jeff.

Imaginile din Franţa se terminară şi comutară pe publicitate. Gary Winthrop se aşeză.

Din cabina de comandă, Anastasia Mann spuse:

— Atenţie. Ea numără în tăcere cu degetul arătător: trei… doi… unu…

Imaginea de pe monitor înfăţişa Muzeul de Artă din Georgetown. Un comentator ţinea un microfon în mână, străduindu-se să facă faţa vântului rece.

„Ne aflăm în faţa Muzeului de Artă din Georgetown. Aici Gary Winthrop sărbătoreşte donaţia sa de cincizeci de milioane de dolari, făcută muzeului. Să intrăm.“

Imaginea reda acum interiorul spaţios al muzeului. În jurul lui erau strânse diverse oficialităţi ale oraşului, demnitari şi echipele de televiziune. Directorul muzeului, Morgan Ormond, îi înmâna lui Winthrop o plachetă mare.

„Domnule Winthrop, în numele muzeului, al nenumăraţilor vizitatori care vin aici şi al celor care-l conduc, ţinem să vă mulţumim pentru donaţia dumneavoastră generoasă.“

Se văzură flash-urile de la aparatele de fotografiat.

Gary Winthrop spuse:

„Sper ca această donaţie să ofere tinerilor pictori americani o şansă nu numai de a se exprima, ci şi de a le fi recunoscute talentele în întreaga lume.“

Grupul de invitaţi aplaudă.

Pe bandă, se auzi:

„V-a vorbit Bill Toland de la Muzeul de Artă din Georgetown. Revenim în studio. Dana?“

Se aprinse lumina roşie.

— Îţi mulţumesc, Bill. Avem norocul să se afle alături de noi domnul Gary Winthrop cu care vom discuta în legătură cu această impresionantă donaţie.

Camera de luat vederi luă un plan larg şi Gary Winthrop apăru în imagine.

Dana spuse:

— Domnule Winthrop, această donaţie de cincizeci de milioane de dolari va fi folosită pentru cumpărarea de tablouri pentru muzeu?

— Nu. Este destinată ridicării unei aripi noi pentru tinerii artişti americani care n-ar avea altfel posibilitatea să arate ce pot. Parte din donaţie va fi folosită pentru burse destinate copiilor talentaţi. Prea mulţi tineri cresc astăzi fără să cunoască nimic despre artă. Poate că aud de marii impresionişti francezi, dar eu aş dori ca ei să cunoască şi propria lor avere spirituală, să afle de artişti americani ca Sargent, Homer şi Remington. Banii vor fi folosiţi pentru încurajarea tinerelor talente şi a tuturor acelor tineri care arată interes pentru artă.

Dana spuse:

— Se aud zvonuri ea veţi candida pentru Senat, domnule Winthrop. Este adevărat?

Gary Winthrop zâmbi:

— Încerc şi eu marea cu degetul.

— Aveţi multe şanse. În sondajele pe care le-am văzut, sunteţi favorit.

Gary Winthrop confirmă:

— Familia mea a lucrat pentru guvern. Dacă pot şi cu să-mi ajut ţara, o voi face.

— Vă mulţumim că aţi răspuns invitaţiei, domnule Winthrop.

— Şi eu vă mulţumesc.

Pe parcursul pauzei de publicitate, Gary Winthrop îşi luă rămas-bun şi ieşi din studio.

Jeff Connors, care stătea lângă Dana, spuse:

— Avem nevoie de oameni ca el în Parlament.

— Doamne ajută!

— Poate îl clonăm pe el. Apropo – cum mai e cu Kemal?

Dana făcu o grimasă:

— Jeff, te rog nu vorbi de clone şi de Kemal ca de acelaşi lucru. Nu suport asta.

— Ai rezolvat problema pe care a avut-o la şcoală?

— Da, astăzi da. Mâine însă…

Anastasia Mann interveni:

— Revenim. Trei… doi… unu…

Se aprinse iar lumina roşie. Dana privi în prompter:

— Acum sport cu Jeff Connors.

Jeff privi la cameră.

— Magicianul Merlin a lipsit azi de la Washington Bullets. Şi-a încercat în schimb magia Juwan Howard, iar Gheorghe Mureşan şi Rasheed Wallace au făcut o tentativă de a-l ajuta, însă au fost umiliţi…

În vila lui Gary Winthrop, din cartierul rezidenţial aflat în partea de nord-vest a Washingtonului, la ora două noaptea, doi bărbaţi scoteau tablourile de pe pereţii din camera de zi. Un bărbat purta masca Fermierului Singuratic, celălalt pe cea a Căpitanului de la Miezul Nopţii. Lucrau pe îndelete, tăind picturile din rame şi introducându-le în saci mari de pânză.

Fermierul Singuratic întrebă:

— La ce oră mai trece patrula?

Căpitanul de la Miezul Nopţii răspunse:

— La ora patru dimineaţa.

— Drăguţ din partea lor că au program fix, nu crezi?

— Ba da.

Căpitanul de la Miezul Nopţii scoase un tablou de pe perete şi îl aruncă cu zgomot pe podeaua de stejar. Cei doi se opriră din activitate şi ascultară. Era linişte.

Fermierul Singuratic spuse:

— Mai încearcă o dată, dar mai tare.

Căpitanul de la Miezul Nopţii mai scoase un tablou şi îl aruncă.

— Să vedem ce se întâmplă de data asta.

Sus, în dormitorul lui, Gary Winthrop fu trezit de al doilea zgomot. Se ridică în capul oaselor. Auzise oare un zgomot, sau visase? Mai ascultă. Linişte. Pentru siguranţă, se dădu jos din pat, ieşi pe coridor şi aprinse lumina. Holul de jos rămase în întuneric.

— Hei! E cineva jos?

Niciun răspuns. Gary merse pe hol până la camera lui de zi. Se opri şi privi perplex, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, la cei doi bărbaţi mascaţi.

— Ce dracu' căutaţi aici?

Fermierul Singuratic se întoarse şi spuse:

— Salut, Gary. Scuză-ne că te-am trezit din somn. Du-te înapoi la culcare.

În mână ţinea un revolver Beretta cu amortizor. Trase de două ori şi văzu cum explodează pieptul lui Gary Winthrop, şi porneşte un şuvoi roşu. Fermierul Singuratic şi Căpitanul de la Miezul Nopţii se uitară cum se prăbuşeşte pe podea. Mulţumiţi, se întoarseră şi-şi continuară treaba.

2

Dana Evans fu trezită de ţârâitul prelung al telefonului. Încercă din răsputeri să se ridice în capul oaselor şi se uită la ceasul de pe noptieră, cu ochii înceţoşaţi. Era ora cinci dimineaţa. Ridică receptorul.

— Alo?

— Dana…

— Matt?

— Te rog să vii cât poţi de repede la studio.

— Ce s-a întâmplat?

— O să-ţi spun când ajungi aici.

— Vin.

După cincisprezece minute, Dana bătea la uşa apartamentului familiei Wharton, vecinii ei.

Deschise Dorothy Wharton, în halat şi cu o privire ce exprima frică.

— Dana, ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, Dorothy; dar m-au chemat de urgenţă la studio. Te superi dacă te rog să îl duci tu la şcoală pe Kemal?

— Nu, deloc. Cu plăcere.

— Mulţumesc. Trebuie să ajungă la şapte şi patruzeci şi cinci; şi să mănânce de dimineaţă.

— Fii fără grijă. Mă ocup eu de asta… Tu du-te.

— Mersi, spuse Dana recunoscătoare.

Abbe Lasmann era deja la birou.

— Te aşteaptă.

Dana intră în biroul lui Matt.

— Am o veste teribilă, spuse el. Azi-dimineaţă a fost asasinat Gary Winthrop.

Dana se prăbuşi pe un fotoliu uluită.

— Ce spui? Cine?

— Se pare că i-a fost jefuită casa. Când a încercat să se opună hoţilor, aceştia l-au omorât.

— Nu se poate! Era un om deosebit!

Dana îşi aminti de căldura şi de omenia acelui filantrop arătos şi simţi că i se face rău.

Matt scutură din cap, parcă nevenindu-i încă să creadă.

— Şi cu asta, vai, Dumnezeule, ar fi a cincea tragedie.

Dana era mirată.

— Cum adică, a cincea tragedie?

— Da, tu ai fost la Sarajevo. Presupun că, în ciuda acestui fapt, tragediile din familia Winthrop, petrecute în ultimul an nu-ţi sunt străine. Cred că ai auzit de Taylor Winthrop, tatăl lui Gary?

— A fost ambasadorul nostru în Rusia. A murit anul trecut, într-un incendiu, împreună cu soţia lui.

— Da. Şi două luni mai târziu, fiul lor cel mare, Paul, a murit într-un accident de automobil. După alte şase săptămâni, fiica lor, Julie, şi-a găsit sfârşitul într-un accident de schi. Matt făcu o mică pauză. Şi acum, în dimineaţa asta, Gary, ultimul din familie…

Dana era redusă la tăcere.

— Dana, familia Winthrop reprezintă un mit. Dacă ţara asta ar fi avut o familie regală, atunci coroana i-ar fi aparţinut. Ei au fost aceia care au inventat charisma. Erau celebri în lumea întreagă pentru actele lor filantropice şi pentru aportul lor la guvernare. Gary îşi propusese să-şi urmeze tatăl şi să intre în Senat. Şi ar fi reuşit. Toţi îl iubeau. Şi acum s-a dus şi el. În mai puţin de un an, una dintre cele mai distinse familii din lume a fost rasă de pe faţa pământului.

— Nu… nu ştiu ce să spun.

— Ar fi bine să te gândeşti la ceva, spuse Matt sec. Intri în emisie în douăzeci de minute.

Ştirea morţii lui Gary Winthrop a şocat întreg mapamondul. Ecranele televizoarelor din toată lumea au prezentat comentariile şefilor de guverne.

— Este ca într-o tragedie greacă…

— De necrezut…

— Ironia sorţii…

— Omenirea a suferit o mare pierdere…

— Cei mai buni şi cei mai deştepţi, şi s-au dus cu toţii…

Se părea că toţi nu vorbeau decât despre asasinarea lui Gary Winthrop. Un val de tristeţe se lăsase peste ţară. Moartea lui Gary Winthrop a readus în amintire dispariţia tragică a întregii familii.

— Este inimaginabil, îi spuse Dana lui Jeff. Cred că toţi au fost nişte oameni deosebiţi.

— Aşa este. Gary a fost un mare iubitor de sport şi un mare suporter. Jeff scutură din cap. Este greu de imaginat că nişte hoţi oarecare au făcut să dispară un astfel de om.

În dimineaţa următoare, în maşină, în drum spre studio, Jeff spuse:

— Apropo, a venit în ţară Rachel.

Apropo? Cât de degajat! Prea degajat, gândi Dana.

Jeff fusese căsătorit cu Rachel Stevens, un fotomodel. Dana o văzuse în reclamele de la televizor şi pe copertele revistelor. Era teribil de frumoasă. *Probabil că n-are nici măcar un neuron în cap,* decise Dana*. De fapt, cu faţa şi cu trupul ăsta, nici n-are nevoie.*

Dana discutase cu Jeff despre Rachel.

— Ce s-a întâmplat cu căsnicia voastră?

— La început a fost nemaipomenit, îi spusese Jeff. Rachel era foarte sufletistă. Chiar dacă nu-i plăcea base-ball-ul, obişnuia să vină la meciuri ca să mă vadă. Şi aveam multe în comun.

Cred şi eu.

— Este o femeie minunată. Adora să gătească. La filmări, pregătea de mâncare pentru celelalte modele.

Bună modalitate de a scăpa de concurenţă. Probabil că fetele cădeau ca muştele.

— Ce spui?

— N-am spus nimic.

— Ei, am fost căsătoriţi timp de cinci ani.

— Şi pe urmă?

— Rachel avea succes. Era foarte ocupată şi călătorea prin toată lumea. În Italia… Anglia… Jamaica… Thailanda… Japonia… Între timp, eu

aveam meciuri în ţară. Nu ne prea întâlneam. Şi, puţin câte puţin, vraja s-a destrămat.

Următoarea întrebare părea logică, dat fiind că lui Jeff îi plăceau copiii.

— Şi, de ce n-aţi avut copii?

Jeff zâmbi amar.

— Nu era bine pentru silueta unui model. Într-o zi, Roderick Marshall, unul din marii directori de la Hollywood, a chemat-o. Jeff avu o ezitare. Peste o săptămână m-a sunat ca să-mi ceară divorţul. Simţea că ne îndepărtasem mult prea mult. A trebuit să fiu de acord. Puţin mai târziu, mi-am rupt braţul.

— Şi ai devenit comentator sportiv. Şi Rachel? Nu s-a realizat în filme?

Jeff scutură din cap.

— N-o prea interesa asta. Dar se descurcă.

— Şi aţi rămas prieteni? Era o întrebare cu subînţeles.

— Da. De fapt, când m-a sunat, i-am spus de noi doi. Ar dori să te cunoască.

Dana se încruntă.

— Jeff. Nu prea cred.

— Este foarte drăguţă, iubito. Hai să luăm prânzul împreună cu ea. O să-ţi placă.

— Sunt convinsă, fu de acord Dana. *Pe dracu',* îşi zise în sinea ci. *Nu prea am avut de-a face până acum cu capete goale.*

Capul gol s-a dovedit a fi, în realitate, şi mai frumoasă decât se temea Dana. Rachel Stevens era înaltă şi suplă, cu un păr blond, vaporos, cu o piele ireproşabil bronzată şi cu trăsături minunate. Dana o urî din primul moment.

— Dana Evans – Rachel Stevens.

N-ar fi fost mai corect să înceapă cu ea? se întrebă Dana.

Rachel Stevens spunea:

— …reportajele tale din Sarajevo, de câte ori am putut. Au fost formidabile. Puteam să-ţi simţim ritmul în care îţi bătea inima; noi aveam aceleaşi sentimente.

Cum se răspunde unui compliment sincer?

— Mulţumesc, spuse Dana cu stângăcie.

— Unde aţi vrea să mâncăm? le întrebă Jeff.

Rachel propuse:

— Este un restaurant minunat care se numeşte „Strâmtorile Malayei“, aproape de Piaţa Dupont. Se întoarse spre Dana şi o întrebă: Îţi place mâncarea thailandeză?

De parcă i-ar păsa ei, gândi Dana.

— Da.

Jeff zâmbi:

— Bine. Hai să mergem acolo.

— E aproape. Hai să mergem pe jos, propuse Rachel.

Pe vremea asta friguroasă? gândi Dana, dar spuse:

— Bineînţeles. *Probabil că ea se plimbă goală pe zăpadă.*

Se îndreptară spre Piaţa Dupont. Dana se simţea din ce în ce mai urâtă. Îi părea rău că acceptase invitaţia.

Restaurantul era plin; vreo douăsprezece persoane aşezate la bar aşteptau să ocupe o masă. Şeful de sală le ieşi în întâmpinare.

— O masă pentru trei persoane, spuse Jeff.

— Aveţi rezervare?

— Nu, dar…

— Scuzaţi, dar… îl recunoscu însă pe Jeff. Domnule Connors, mă bucur să vă vad. Se uită şi la Dana: Domnişoară Evans, ce onoare! începu să vorbească mai încet. Din păcate, trebuie să mai aşteptaţi puţin. Apoi se uită spre Rachel şi faţa i se lumină: Domnişoară Stevens! Am citit că o să pozaţi în China.

— Am fost deja acolo, Somchai. M-am întors.

— Grozav. Se întoarse spre Dana şi spre Jeff. Bineînţeles că avem o masă pentru dumneavoastră. Îi conduse până la o masă din centrul încăperii.

Cât o urăsc, gândea Dana. *O urăsc cumplit.*

După ce se aşezară, Jeff spuse:

— Arăţi minunat, Rachel. Îţi priește ceea ce faci.

Şi bănuim cu toţii cam ce faci, gândi Dana.

— Am călătorit mult. Cred că o să mai iau pauză o vreme. Îl privi pe Jeff în ochi. Îţi aminteşti de noaptea în care tu şi cu mine…

Dana îşi ridică privirea de pe meniu.

— Ce e aia *udang goreng?*

Rachel o privi pe Dana.

— Moluscă în lapte de cocos. E bună. Apoi se întoarse spre Jeff. Noaptea în care tu şi cu mine ne-am hotărât să…

— Ce e aia *laksa?*

Rachel îi răspunse calmă:

— Este supă cu tăieţei, condimentată. Se întoarse spre Jeff. Ai spus atunci că vrei…

— Şi *poh pia?*

Rachel o privi pe Dana şi spuse pe un ton blând:

— Este *jicama* prăjită cu legume.

— Da? Dana se hotărî să nu mai întrebe şi ce este *jicama*.

În timp ce mâncau, Dana rămase surprinsă constatând că, în ciuda ideilor ei preconcepute, începuse să-i placă de Rachel Stevens. Era o fiinţă bună şi fermecătoare. Spre deosebire de frumuseţile internaţionale, Rachel părea că nu face caz de înfăţişarea ei şi că nu dorea să fie în centrul atenţiei. Era inteligentă şi ştia să vorbească, iar când dăduse, cu multă naturaleţe, comanda ospătarului, în limba thailandeză, n-o făcu ostentativ.

Cum de a lăsat-o Jeff să plece? se întreba Dana.

— Cât stai în Washington? o întrebă Dana.

— Plec mâine.

— Şi unde te duci de data asta? se interesă Jeff.

Rachel avu o ezitare.

— În Hawaii. Deşi mă simt foarte obosită, Jeff. Mă gândeam chiar să renunţ.

— Dar n-o să renunţi, spuse Jeff zâmbind.

Rachel oftă.

— Nu, nu renunţ.

— Şi când te întorci? o întrebă Dana.

Rachel o privi intens, apoi îi răspunse încet:

— Nu cred că mă mai întorc la Washington, Dana. Sper ca tu şi cu Jeff să fiţi foarte fericiţi.

Există ceva ascuns în spatele cuvintelor ei, îşi zise Dana.

Când ieşiră din restaurant, Dana spuse:

— Am de făcut nişte cumpărături. Mergeţi voi doi înainte.

Rachel o luă de mână pe Dana.

— Mă bucur că te-am cunoscut.

— Şi eu mă bucur, spuse Dana şi, spre surprinderea ei, vorbea sincer.

Dana îi privi pe cei doi îndepărtându-se. *Ce pereche uimitoare,* gândi ea.

Fiind la începutul lunii decembrie, Washingtonul se pregătea de perioada vacanţei. Străzile erau decorate cu becuri şi ghirlande, iar la fiecare colţ de stradă întâlneai Moşi Crăciuni de la Armata Salvării agitând clopoţei pentru câţiva bănuţi.

Trotuarele erau pline de cumpărători care se luptau cu vântul rece ca gheaţa.

A venit momentul, îşi spuse Dana. *Trebuie să încep şi eu să fac cumpărături.*

Dana se gândea la cei cărora dorea să le ofere cadouri. Mamei ei, lui Kemal, lui Matt, şefului ei şi, bineînţeles, fermecătorului Jeff. Sări într-un taxi şi se îndreptă spre Hecht's, unul din cele mai mari magazine universale.

După ce termină cumpărăturile, Dana se îndreptă spre casă ca să lase cadourile. Apartamentul ei era situat pe Calvert Street, într-un cartier rezidenţial liniştit. Mobilat frumos, apartamentul era format dintr-un dormitor, o cameră de zi, o bucătărie, o baie şi un birou, unde dormea Kemal.

Dana puse cadourile într-un dulap, privi prin micul apartament şi îşi zise: *Va trebui să ne luăm un apartament mai mare după ce mă voi căsători cu Jeff.* Pe când se îndrepta spre ieşire, sună telefonul.

Legea lui Murphy, gândi Dana şi ridică receptorul.

— Alo?

— Draga mea Dana…

— Bună, mamă, tocmai voiam să…

— M-am uitat la ştiri aseară împreună cu prietenii mei. Te-ai descurcat de minune.

— Mulţumesc.

— Totuşi, ne-am gândit că puteai să fii mai optimistă.

Dana oftă.

— Să fiu mai optimistă?

— Da. Tu vorbeşti numai de lucruri triste. Nu găseşti şi ceva mai vesel?

— O să văd ce pot să fac, mamă.

— Ar fi bine. Apropo, am rămas fără bani gheaţă luna asta. Ai putea să mă ajuţi tu?

Tatăl Danei dispăruse cu ani în urmă, iar mama se mutase la Las Vegas. Se părea că nu avea niciodată bani. Banii pe care i-i dădea Dana lunar, nu îi prea ajungeau.

— Mamă, tu joci la jocuri de noroc?

— A, nu, spuse doamna Evans indignată, dar oraşul ăsta e foarte scump. Apropo, când mai vii pe aici? Vreau să-l văd pe Kimbal. Ar trebui să-l aduci şi pe el.

— Îl cheamă Kemal, mamă. Nu pot acum.

La capătul celălalt al firului se simţi o ezitare.

— Nu poţi? Prietenele mele spun că tu eşti foarte norocoasă, că lucrezi doar o oră sau două pe zi.

— Da, cred că sunt norocoasă.

Ca prezentatoare de ştiri, Dana ajungea la studioul de televiziune la ora nouă dimineaţa şi avea toată ziua diverse convorbiri telefonice internaţionale prin care prelua ultimele ştiri de la Londra, Paris, din Italia şi din alte puncte de pe glob. Aduna toate acele ştiri şi lua parte la şedinţe în care se hotăra care anume vor fi transmise şi în ce ordine. Seara avea două transmisii.

— E bine că ai o slujbă aşa de uşoară, draga mea.

— Da, mamă.

— O să vii la mine cât de curând, nu?

— Da, o să vin.

— De-abia aştept să-l văd pe băieţel.

Şi pentru Kemal o să fie bine, se gândea Dana. *O să aibă o bunică. Iar când mă voi căsători cu Jeff, va*

avea o adevărată familie.

Când ieşi pe coridor, apăru doamna Wharton.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc că ai avut grijă de Kemal acum câteva zile, Dorothy. Mulţumesc mult.

— Cu plăcere.

Dorothy Wharton şi soţul ei, Howard, se mutaseră acolo cu un an în urmă. Erau canadieni, o pereche în vârstă, foarte drăguţă. Howard Wharton era inginer restaurator de monumente. Într-o seară, la cină, îi explicase Danei:

— Pentru genul meu de muncă nu există un oraş mai potrivit ca Washingtonul. Unde în altă parte aş fi putut găsi asemenea ocazii? Nicăieri.

— Howard şi cu mine iubim mult acest oraş, i se confesase doamna Wharton. Nu vom pleca niciodată de aici.

Când ajunse la birou, găsi pe masa ei de lucru ultima ediţie a ziarului Washington Tribune. Prima pagină era plină cu reportaje şi fotografii ale familiei Winthrop. Dana privi fotografiile îndelung. *Toţi cinci morţi în mai puţin de un an. De necrezut,* gândi ea.

Telefonul sunase pe una din liniile particulare din clădirea turn a conducerii concernului Washington Tribune.

— Am primit instrucţiuni.

— E bine. Le aşteptau. Ce vrei să facem cu picturile?

— Ardeţi-le.

— Pe toate? Dar valorează milioane de dolari.

— Totul a decurs perfect până acum. Nu trebuie să o dăm în bară. Ardeţi-le imediat.

Secretara Danei, Olivia Watkins, interveni pe interfon:

— Te caută cineva pe linia trei. A mai sunat de două ori până acum.

— Cine este, Olivia?

— Domnul Henry.

Thomas Henry era directorul şcolii la care învăţa Kemal.

Dana îşi frecă fruntea ca să îndepărteze o durere de cap care părea că voia să se instaleze. Ridică receptorul.

— Bună ziua, domnule Henry.

— Bună ziua, domnişoară Evans. Aţi putea trece pe la mine?

— Bineînţeles. Peste vreo oră sau două, acum…

— Eu aş zice că e mai bine acum, dacă puteţi.

— Bine, vin.

3

Şcoala era un chin pentru Kemal. Era mai mic de statură decât ceilalţi colegi de clasă şi, spre marea lui ruşine, şi decât colegele lui. Îl porecliseră „piticul“, „prichindelul” şi „plevuşcă”. În privinţa învăţăturii, Kemal nu manifesta interes decât faţă de matematică şi de computere, la care lua invariabil cea mai mare notă din clasă. O evadare o reprezenta clubul de şah, unde era primul. Îi plăcuse fotbalul, dar când se făcuse selecţia pentru echipa şcolii, antrenorul privise mâneca goală a lui Kemal şi spusese: „Din păcate, nu te putem folosi”. Afirmaţia nu fusese făcută cu răutate, dar pentru Kemal însemnase o mare lovitură.

Chinul lui Kemal se numea Ricky Underwood. La prânz, unii elevi mâncau în veranda închisă, nu în cantină. Ricky Underwood aştepta să vadă unde mânca Kemal şi se aşeza lângă acesta.

— Ei, orfanule. Când o să te trimită mama aia vitregă a ta acolo de unde ai venit?

Kemal nu-i dădea atenţie.

— Cu tine vorbesc, pocitanie. Doar nu crezi că o să te înfieze? Ştie toată lumea pentru ce te-a adus ea aici – a fost un bine cunoscut corespondent de război şi a dat bine să salveze un infirm.

— Du-te dracului! strigă Kemal ridicându-se şi repezindu-se la Ricky.

Ricky îi trimise un pumn în stomac. Kemal căzu, zvârcolindu-se de durere.

Ricky Underwood spuse:

— Dacă mai vrei încă una, spune-mi. Şi grăbeşte-te pentru că am auzit că o să te cam cari de aici, curând.

Kemal trăia într-o cumplită nesiguranţă. Nu credea ceea ce-i spusese Ricky, şi totuşi… *Dacă era adevărat? Dacă mă trimite Dana înapoi?* se gândea Kemal. *Pentru ce ar fi vrut să-l ţină o femeie atât de frumoasă ca Dana?*

Kemal considerase că totul se sfârşise, după ce îi fuseseră omorâţi părinţii şi sora în Sarajevo. Fusese trimis la un orfelinat de lângă Paris, care se dovedise a fi un coşmar.

La ora două în fiecare după-amiază de vineri, băieţii şi fetele de la orfelinat se aşezau la coadă pentru că veneau virtuali părinţi ca să-i vadă şi să-i aleagă pentru a-i lua acasă. Înaintea fiecărei zile de vineri, emoţiile şi îngrijorarea sporeau printre copii, devenind aproape insuportabile. Se spălau şi se îmbrăcau curat şi, pe măsură ce acei oameni treceau prin faţa lor, fiecare se ruga în sinea lui să fie ales.

Invariabil, când virtualii părinţi îl vedeau pe Kemal, obişnuiau să şoptească: „Ia uite, nu are decât un singur braţ“, şi treceau mai departe.

În fiecare vineri se întâmpla la fel, dar Kemal se îndârjea să spere, în timp ce oamenii îi examinau pe copii. Ei alegeau însă alţi copii. Rămânând acolo, nebăgat în seamă, Kemal se simţea umilit. *Mereu aleg pe altcineva*, gândea el disperat. *Pe mine nu mă vrea nimeni.*

Kemal dorea cu disperare să aibă o familie. A încercat tot ce i-a trecut prin minte ca să reuşească. Într-o vineri, chiar a zâmbit adulţilor, ca să le arate acestora ce băiat drăguţ şi prietenos era el. În vinerea următoare s-a arătat că era preocupat de ceva ca să le arate că nu-i păsa dacă îl alegeau sau nu şi că aceştia trebuia să se considere norocoşi dacă optau pentru el. Alteori, îi privea rugător, cerşindu-le în tăcere să-l ia cu ei acasă. Dar, săptămână după săptămână, erau aleşi mereu alţii, care plecau în cămine minunate şi în familii fericite.

În mod miraculos, Dana schimbase totul. Ea fusese aceea care îl găsise vagabondând pe străzile din Sarajevo. După ce fusese trimis cu avionul la orfelinat de către Crucea Roşie, Kemal îi scrisese o scrisoare Danei. Spre mirarea lui, ea telefonase la orfelinat şi le spusese că vrea să-l ia pe Kemal în America. A fost cea mai frumoasă clipă din viaţa lui. Era un vis împlinit, care s-a dovedit chiar mai frumos decât îşi putuse el imagina.

Viaţa lui Kemal se schimbase total. Acum îi părea bine că nu-l alesese altcineva înainte. Nu mai era singur pe lume. Cuiva îi păsa de el. O iubea pe Dana din tot sufletul, dar trăia în permanenţă cu teama pe care i-o inoculase Ricky Underwood, aceea că, într-o bună zi, Dana o să se răzgândească şi o să-l trimită înapoi la orfelinat. Îl chinuia în fiecare noapte un vis – era din nou la orfelinat şi era o zi de vineri. Câţiva adulţi îi cercetau pe copii şi, printre ei, era şi Dana. Ea îl privea şi spunea: *Băieţelul ăsta urât nu are decât un braţ*, şi trecea mai departe. Kemal se trezea din somn cu ochii plini de lacrimi.

Kemal ştia că Danei nu-i plăcea că el se bătea la şcoală şi se străduia să n-o facă, dar nu putea suporta ca Ricky Underwood sau prietenii acestuia să o insulte pe Dana. Aceştia îşi dăduseră seama şi îl provocau mereu.

Ricky obişnuia să-l întâmpine pe Kemal cu: „Hei, ţi-ai făcut bagajele, pocitanie? În dimineaţa asta la ştiri au spus că tâmpita aia de maică-ta o să te trimită înapoi în Iugoslavia."

— *Cretinule!* îi striga Kemal. Şi începea bătaia.

Kemal venea acasă cu ochii vineţi şi cu zgârieturi, dar când Dana îl întreba ce se întâmplase, nu-i spunea adevărul, deoarece îi era frică să nu se întâmple ceea ce îi spunea Ricky Underwood.

Acum, în timp ce o aştepta pe Dana în biroul directorului, el se gândea: *Când o să audă ce-am făcut, chiar că o să mă trimită înapoi.*

Când Dana intră în biroul lui Thomas Henry, acesta se plimba prin încăpere, cu o figură supărată. Kemal stătea pe un scaun, într-un colţ.

— Bună dimineaţa, domnişoară Evans. Luaţi loc, vă rog.

Dana se uită la Kemal şi se aşeză.

Thomas Henry ridică un cuţit mare de bucătărie de pe birou.

— L-a luat unul din profesori de la Kemal.

Dana se întoarse furioasă spre Kemal.

— De ce? îl întrebă ea supărată. De ce ai adus aşa ceva la şcoală?

Kemal se uită la Dana şi spuse bosumflat:

— Fiindcă n-am avut un revolver.

— Kemal!

Dana se întoarse spre director.

— Putem să vorbim între patru ochi, domnule Henry?

— Desigur. Privi furios spre Kemal: Aşteaptă pe hol.

Kemal se ridică şi ieşi din încăpere.

Dana începu să vorbească:

— Domnule Henry, Kemal are doisprezece ani. Multă vreme el a adormit în zgomotul bombelor care explodau, aceleaşi care i-au omorât mama, tatăl şi sora. Una dintre ele i-a smuls braţul. Când l-am găsit pe Kemal la Sarajevo, locuia într-o cutie de carton pe un teren viran. Mai erau şi alţi copii fără casă acolo, trăind mai rău ca animalele.

Îşi amintea totul, dar încerca să vorbească foarte calm.

— Bombele au încetat să cadă, dar băieţii şi fetele au rămas fără casă şi lipsiţi de ajutor. Singurul mod de a se apăra împotriva duşmanilor era un cuţit, o piatră sau o armă de foc, în caz că puteau face rost de aşa ceva. Dana închise ochii o clipă şi inspiră adânc. Copiii aceştia sunt speriaţi. Kemal este speriat, dar e un copil cuminte. Nu trebuie decât să devină conştient că aici se află în siguranţă, că nimeni nu îi este duşman. Vă promit că nu va mai face aşa ceva.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi, Thomas Henry spuse:

— În caz că aş avea nevoie de un avocat, aş vrea să mă apăraţi dumneavoastră, domnişoară Evans.

Dana zâmbi uşurată.

— Vă promit.

Thomas Henry oftă.

— Bine. Vorbiţi cu Kemal. Dacă mai face aşa ceva, însă, va trebui…

— O să vorbesc cu el. Vă mulţumesc, domnule Henry.

Kemal o aştepta pe hol.

— Hai acasă, spuse Dana sec.

— Mi-au oprit cuţitul?

Dana nici nu se obosi să-i răspundă.

În drum spre casă, Kemal spuse:

— Iartă-mă că ţi-am creat probleme, Dana.

— Ei, nu-i nicio problemă. Au fost de acord să nu te dea afară de la şcoală. Auzi, Kemal?

— Da, bine. Fără cuţite.

Când ajunseră acasă, Dana îl anunţă:

— Trebuie să mă întorc la studio. Va sosi îngrijitoarea din clipă în clipă. Diseară o să avem o discuţie lungă.

După terminarea ştirilor, Jeff se întoarse spre Dana:

— Pari îngrijorată, iubito.

— Sunt îngrijorată. Din cauza lui Kemal. Nu ştiu ce să mă mai fac cu el, Jeff. Astăzi a trebuit să vorbesc personal cu directorul şcolii. Am pierdut şi două menajere din cauza lui.

— Dar e un copil grozav, spuse Jeff. Doar că are nevoie de ceva timp ca să se mai obişnuiască.

— S-ar putea. Jeff?

— Da?

— Sper că n-am făcut o greşeală prea mare aducându-l aici.

Când Dana se întoarse acasă, îl găsi pe Kemal aşteptând-o.

— Stai jos, îi spuse ea. Trebuie să discutăm. E cazul să respectăm regulile şi să încetezi cu bătăile astea de la şcoală. Ştiu că ceilalţi băieţi îţi fac viaţa amară, dar trebuie să reuşeşti să te înţelegi cu ei. Dacă continui să te baţi, domnul Henry o să te exmatriculeze.

— Puţin îmi pasă.

— Trebuie să-ţi pese. Eu vreau să ai un viitor strălucit şi asta nu se poate fără învăţătură. Domnul Henry te iartă şi de data asta, dar…

— Să-l ia dracu’.

— Kemal! Fără să se gândească mult, Dana îi trase o palmă. Regretă imediat. Kemal o privi intens, cu nişte ochi uimiţi, se ridică în picioare, ieşi în goană din birou şi trânti uşa în urma lui.

Telefonul sună. Dana ridică receptorul. Era Jeff.

— Dana.

— Iubitule, nu, nu pot vorbi acum. Sunt foarte supărată.

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba de Kemal. Nu pot să mă înţeleg cu el!

— Dana…

— Da?

— Încearcă să te pui în locul lui.

— Ce spui?

— Mai gândeşte-te. Iartă-mă, sunt presat acum. Te iubesc, vorbim mai târziu.

Să mă pun în locul lui? N-are sens, îşi zise Dana. *De unde să ştiu eu cum se simte Kemal? Eu nu sunt un băiat de doisprezece ani, cu un singur braţ, care a trecut prin ce a trecut el.*

Dana rămase multă vreme pe gânduri. Apoi se ridică, intră în dormitor, închise uşa şi deschise un dulap. Înainte de a-l aduce pe Kemal, Jeff obişnuia să mai petreacă nopţile la ea şi îşi lăsase câteva lucruri.

Dana scoase o parte din haine şi le puse pe pat. Se duse la comodă şi scoase o pereche de chiloţi şi de şosete de sport. Apoi, se dezbrăcă complet. Luă cu mâna stângă chiloţii de sport ai lui Jeff şi încercă să-i îmbrace, fără a folosi mâna dreaptă. Îşi pierdu echilibrul şi căzu. Fu nevoită să încerce încă de două ori până să reuşească. Pe urmă, luă una din cămăşile lui Jeff. Se folosi tot de mâna stângă; îi trebuiră trei minute ca să şi-o pună pe ea şi să îi încheie nasturii. Ca să-şi pună pantalonii, se aşeză pe pat. Reuşi cu greu să tragă fermoarul. Încă două minute îi fura necesare ca să îmbrace puloverul lui Jeff.

După ce se echipă complet, se aşeză pe marginea patului, obosită. Prin asta trecea Kemal în fiecare dimineaţă. Şi nu era decât începutul. Trebuie să se spele, să îşi spele dinţii şi să se pieptene. Şi asta acum. Dar înainte? Trăise grozăviile războiului şi

văzuse cum sunt omorâţi mama, tatăl, sora şi prietenii lui.

Are dreptate Jeff, gândi ea. *Cer prea multe de la el şi prea repede. Are nevoie de ceva timp ca să se poată adapta. N-aş putea să renunţ la el. Tata ne-a părăsit – pe mama şi pe mine – şi n-am să-i iert asta niciodată. Ar trebui să existe a treisprezecea poruncă: Să nu-i părăseşti pe cei care te iubesc.*

În timp ce se îmbrăca cu propriile ei haine, Danei îi veniră în minte versurile cântecelor pe care le asculta la nesfârşit Kemal. Britney Spears, Backstreet Boys, Limp Bizkit. *Nu vreau să te pierd, Câtă vreme mă iubeşti, Vreau să fiu cu tine, Am nevoie de dragoste.* Toate vorbeau de singurătate şi de dor.

Dana puse mâna pe carnetul de note al lui Kemal. Era o catastrofă la majoritatea materiilor, dar avea zece la matematică. *Importantă este nota zece,* decise ea. *La asta excelează el. Cu asta îşi va croi un viitor. O să rezolvăm noi cumva şi cu celelalte note.*

Când deschise uşa de la birou, Kemal era deja în pat, cu ochii închişi şi cu faţa lui palidă plină de lacrimi. Dana îl privi o clipă, apoi se aplecă deasupra lui şi îl sărută pe obraz.

— Iartă-mă, Kemal, îi şopti ea. Iartă-mă.

Mâine o să fie mai bine.

A doua zi dimineaţă, devreme, Dana îl duse pe Kemal la un celebru ortoped, doctorul William Wilcox. După consultaţie, dr. Wilcox avu o discuţie cu Dana.

— Domnişoară Evans, o proteză v-ar costa vreo douăzeci de mii de dolari şi există o problemă. Kemal nu are decât doisprezece ani. El o să crească până pe la şaptesprezece sau optsprezece ani. Proteza o să-i rămână mică după câteva luni. Părerea mea e că n-are rost deocamdată.

Dana era dezamăgită.

— Înţeleg. Vă mulţumesc, domnule doctor.

Afară, Dana îi spuse lui Kemal:

— Stai liniştit, dragă. Găsim noi o soluţie.

Dana îl lăsă pe Kemal la şcoală, apoi se îndreptă spre studio. Telefonul ei celular sună. Îl scoase şi spuse:

— Alo?

— Matt la telefon. Vom avea la prânz o conferinţă de presă, la sediul central al poliţiei, în legătură cu asasinarea lui Winthrop. Vreau să te ocupi tu de asta. O să-ţi trimit o echipă de filmare. Poliţia este la mare ananghie. Toată povestea asta se amplifică şi caraliii n-au niciun fir.

— Mă duc direct acolo, Matt.

Ofiţerul Dan Burnett vorbea la telefon, când fu întrerupt de secretara lui:

— Maiorul pe linia doi.

Burnett se răsti:

— Spune-i că vorbesc cu guvernatorul pe linia unu.

— Da, domnule guvernator. Ştiu… da, domnule. Cred că… Sigur că putem… În clipa în care… Am înţeles. Bună ziua, domnule. Trânti receptorul în furcă.

— Secretarul de presă de la Casa Albă pe linia patru.

Întreaga dimineaţă se desfăşură de aceeaşi manieră.

La prânz, încăperea în care avea loc conferinţa de presă la Centrul Municipal de pe Indiana Avenue era arhiplină. Ofiţerul Burnett intră şi se opri în faţa ziariştilor.

— Linişte, vă rog. Înainte de întrebările dumneavoastră, voi face o declaraţie. Cumplitul asasinat căruia i-a căzut victimă Gary Winthrop este o mare nenorocire nu numai pentru comunitatea noastră, ci pentru întreaga omenire. Noi vom continua ancheta până când vom descoperi făptaşii. Acum, aştept întrebările dumneavoastră.

Se ridică un reporter.

— Domnule Burnett, a dat poliţia de vreun fir?

— Cam pe la ora trei dimineaţă, un martor a văzut doi bărbaţi care încărcau ceva într-o dubă pe aleea

din faţa casei lui Gary Winthrop. I s-a părut ciudat, aşa că a notat numărul maşinii. Plăcuţele de înmatriculare erau însă de la un camion furat.

— Ştiţi cumva ce s-a furat din casă?

— Lipsesc douăsprezece tablouri de mare valoare.

— S-a mai furat şi altceva?

— Nu.

— Bani sau bijuterii?

— Banii şi bijuteriile au rămas neatinse. Hoţii au venit doar pentru tablouri.

— Domnule Burnett, casa nu avea un sistem de alarmă şi, dacă avea, era acesta pus în funcţiune?

— După spusele majordomului, sistemul de alarmă era tot timpul pus în funcţiune. Bandiţii au găsit deci o modalitate de a-l anihila. Încă nu ştim cum.

— Cum au intrat hoţii în casă?

Ofiţerul Burnett avu o ezitare.

— Este o întrebare interesantă. Nu există semne de spargere. Încă nu avem un răspuns la această întrebare.

— S-ar fi putut să fie implicat cineva dinăuntrul casei?

— Nu credem acest lucru. Angajaţii lui Gary Winthrop lucrau la el de mulţi ani.

— Gary Winthrop era singur în casă?

— Da, din câte ştim noi. Angajaţii aveau liber.

Dana întrebă:

— Aveţi vreo listă cu tablourile furate?

— Da. Sunt toate celebre. Lista a fost transmisă muzeelor, comercianţilor de artă şi colecţionarilor. În clipa în care va apărea unul din aceste tablouri, cazul va fi rezolvat.

Dana se aşeză la loc uluită: *Probabil că şi ucigaşii ştiau asta, deci nu vor încerca să le vândă. Şi atunci, pentru ce să le fi furat? Mai mult, de ce să fi comis şi un asasinat? Şi de ce nu au luat banii şi bijuteriile? Ceva nu se leagă!*

Serviciul funerar a avut loc la Catedrala Naţională, a şasea ca mărime din lume. Wisconsin Avenue şi

Massachusetts Avenue au fost închise pentru trafic. Ofiţeri ai serviciilor secrete şi poliţişti împânzeau zona. Înăuntrul catedralei, în aşteptarea începerii serviciului funebru, se aflau preşedintele Statelor Unite, doisprezece senatori şi membri ai Congresului, un membru al Curţii Supreme de Justiţie, doi membri ai guvernului şi o mulţime de demnitari din întreaga lume. Elicopterele poliţiei şi ale presei brăzdau cerul. Pe stradă, se aflau sute de oameni, care veniseră fie ca să aducă un omagiu lui Gary Winthrop, fie să vadă celebrităţile aflate în catedrală. Oamenii aduceau un omagiu nu numai lui Gary Winthrop, ci şi întregii dinastii Winthrop, greu lovită de soartă.

Dana şi-a realizat reportajul cu ajutorul a două echipe de filmare. Înăuntru, în catedrală, se aşternuse tăcerea.

— Necunoscute sunt căile Domnului, intona preotul. Familia Winthrop a avut menirea de a întări speranţa. Membrii ei au donat miliarde de dolari pentru şcoli şi spitale, pentru cei fără adăpost şi pentru cei flămânzi. Ei şi-au rupt din timpul lor preţios, dovedind altruism. Gary Winthrop a dus mai departe tradiţia familiei lui. Oare de ce această familie, în ciuda eforturilor şi a generozităţii ei, a dispărut de pe faţa pământului într-un mod atât de cumplit? Au plecat dintre noi, dar moştenirea lor va dăinui veşnic. Ceea ce au făcut ei pentru noi ne va face să fim mereu mândri…

Dumnezeu n-ar trebui să permită ca astfel de oameni să dispară în asemenea condiţii, gândea Dana cu tristeţe.

Pe Dana o sună mama ei.

— Eu şi cu prietenele mele ţi-am urmărit transmisia de la înmormântare. Atunci când ai vorbit despre familia Winthrop era cât pe ce să izbucnim în plâns.

— Şi eu, mamă. Şi eu.

*

Dana reuşi cu greu să adoarmă. Visă incendii, accidente de automobil şi focuri de armă. În mijlocul nopţii, se trezi brusc şi se ridică în şezut. *Cinci membri ai aceleiaşi familii omorâţi în mai puţin de un an? În ce scop?*

4

— Ce vrei să spui, Dana?

— Matt, vreau să spun că mi se pare ciudată coincidenţa – cinci decese într-o familie în mai puţin de un an.

— Dana, dacă nu te-aş cunoaşte, aş chema un psihiatru şi i-aş spune că nebuna din biroul meu a văzut porcul zburând. Tu crezi că este vorba de o conspiraţie? Cine ar putea fi în spatele ei? Fidel Castro? CIA? Oliver Stone? Pentru numele lui Dumnezeu, nu ştii că de fiecare dată când este omorâtă o persoană cunoscută apar tot felul de teorii despre conspiraţii? Săptămâna trecută a venit la mine un tip care mi-a spus că poate dovedi că Lyndon Johnson l-a omorât pe Abraham Lincoln. Oraşul Washington e plin de scenarii despre diverse conspiraţii.

— Matt, ne pregătim să producem *Crime Line.* Nu vrei să o începi cu o bombă? Ei bine, după părerea mea, asta este o bombă.

Matt Baker o privi atent.

— Îţi pierzi vremea.

— Mulţumesc, Matt.

Arhiva concernului Washington Tribune se afla în subsolul clădirii şi era plină cu mii de benzi de la ştiri, difuzate deja, toate catalogate cu grijă.

Laura Lee Hill, o brunetă frumoasă de vreo patruzeci şi ceva de ani, stătea la birou şi arhiva benzile. Ridică privirea atunci când intră Dana.

— Bună, Dana. Ţi-am văzut transmisia de la înmormântare. Ai fost nemaipomenită.

— Mulţumesc.

— Ce tragedie!

— Groaznic, fu Dana de acord.

— Nu se ştie niciodată, spuse lugubru Laura Lee Hill. Ai nevoie de ceva?

— Aş vrea să mă uit la nişte benzi cu familia Winthrop.

— Te gândeşti la ceva anume?

— Nu. Vreau doar să-mi fac o imagine despre familia asta.

— Pot să-ţi spun eu despre ei. Au fost nişte sfinţi.

— Tot aud asta, de la o vreme, spuse Dana.

Laura Lee Hill se ridică în picioare.

— Sper că ai destul timp. Există tone de benzi cu ei.

— E în ordine, nu mă grăbesc.

Laura Lee Hill o conduse pe Dana la un birou pe care se afla un monitor.

— Mă întorc imediat, spuse ea. Reveni după cinci minute cu braţele pline de benzi. Începe cu astea, spuse ea. Apoi, îţi aduc şi altele.

Dana privi teancul imens de benzi şi îşi zise: *Poate că sunt nebună, dar dacă e adevărat ceea ce cred eu…*

Puse o bandă şi pe ecran apăru brusc imaginea unui bărbat extrem de arătos. Avea trăsături puternice care arătau de parcă ar fi fost sculptate, o coamă de păr negru, nişte ochi albaştri limpezi şi o bărbie bine conturată. Lângă el era un băieţel.

Comentatorul spuse: „Taylor Winthrop a mai adăugat încă o tabără, alături de cele deja construite pentru copiii nevoiaşi. Fiul său, Paul, aflat aici, este gata de joacă. Aceasta este a zecea tabără construită de Taylor Winthrop, care intenţionează să construiască alte douăsprezece."

Dana apăsă un buton şi imaginile se schimbară. Pe monitor era acum un Taylor Winthrop mai bătrân, puţin încărunţit, care dădea mâna cu câţiva demnitari. „… tocmai a confirmat numirea sa în funcţia de consultant NATO. Taylor Winthrop va pleca la Bruxelles în cursul săptămânilor care vor urma…"

Dana schimbă banda. Imaginea prezenta peluza din faţa Casei Albe. Taylor Winthrop stătea lângă preşedinte, care spunea: „…aşadar l-am numit în funcţia de conducere a Agenţiei Federale de Cercetare. Această agenţie are drept scop ajutorarea ţărilor în curs de dezvoltare din întreaga lume.

Consider că el este cel mai în măsură să conducă această organizaţie…“

Pe monitor apăru apoi aeroportul Leonardo da Vinci din Roma. Taylor Winthrop cobora dintr-un avion. „Mai mulţi conducători de stat sunt aici ca să-l întâmpine pe Taylor Winthrop care a sosit aici pentru negocieri de afaceri între Italia şi Statele Unite. Faptul că preşedintele Statelor Unite l-a ales pe el ca să conducă negocierile ne arată cât de importante sunt acestea…”

Omul ăsta a făcut tot ce era posibil, îi trecu prin minte Danei.

Schimbă iar benzile. Taylor Winthrop se afla acum în palatul prezidenţial din Paris şi dădea mâna cu preşedintele Franţei. „Tocmai a fost încheiat un important acord comercial cu francezii de către Taylor Winthrop…“

Altă bandă. Soţia lui Taylor Winthrop. Madeline se afla în prezenţa unor personalităţi împreună cu un grup de băieţi şi fete. „Madeline Winthrop a inaugurat astăzi un nou centru de îngrijire pentru copiii molestaţi şi…“

Mai era şi o bandă cu copiii familiei Winthrop, care se jucau la marea lor fermă din Manchester, Vermont.

Dana puse următoarea bandă. Taylor Winthrop era iar la Casa Albă. În fundal, se aflau soţia lui, cei doi fii, Gary şi Paul, precum şi frumoasa lor fiica Julie. Preşedintele îi oferea lui Taylor Winthrop Medalia Libertăţii. „…pentru devotamentul său faţă de ţară şi pentru toate realizările sale, sunt bucuros să-i ofer lui Taylor Winthrop cea mai înaltă medalie a ţării noastre – Medalia Libertăţii.“

Mai era o bandă cu Julie care schia… Cu Gary, care fonda o organizaţie pentru ajutor aţinerilor artişti…

Din nou Biroul Oval. Presa era prezentă cu cei mai importanţi reprezentanţi. Un Taylor Winthrop cărunt şi soţia lui stăteau lângă preşedinte. „Tocmai l-am numit pe Taylor Winthrop noul nostru ambasador în Rusia. Ştiu că sunteţi la curent cu nenumăratele

servicii aduse ţării de domnul Winthrop şi mă declar încântat că a acceptat acest post în loc să-şi petreacă timpul jucând golf.“ Râsete.

Taylor Winthrop interveni: „Şi n-aţi văzut cât de bine joc golf, domnule preşedinte”.

Din nou râsete…

Apoi începu seria de dezastre.

Dana introduse o altă bandă. Ruinele unei case din Aspen, Colorado, arsă până la temelii. O reporteră arăta spre casa distrusă. „Şeful poliţiei din Aspen a confirmat faptul că ambasadorul Winthrop şi soţia lui, Madeline, au murit în groaznicul incendiu. Pompierii au fost alertaţi în miez de noapte şi au sosit după cincisprezece minute, dar prea târziu pentru a-i putea salva. Conform ofiţerului Nagel, incendiul a fost provocat de o avarie electrică. Ambasadorul şi doamna Winthrop erau cunoscuţi în lumea întreagă pentru filantropia şi devotamentul lor faţă de guvernul american.“

Dana puse altă bandă. Apăru Grand Corniche de pe Riviera Franceză. Reporterul spunea: „Iată curba în care a părăsit drumul automobilul lui Paul Winthrop, prăbuşindu-se în prăpastie. Conform medicului legist, el a murit instantaneu în urma impactului. Era singur în maşină. Poliţia cercetează cauzele accidentului. Soarta crudă a făcut ca, la numai două luni după moartea mamei şi a tatălui, Paul Winthrop să-şi piardă viaţa.“

Dana puse mâna pe altă bandă. Imaginea unei pârtii de schi, în Juneau, Alaska. Reporterul spunea: „…aceasta este scena tragicului accident de schi, care s-a petrecut aseară. Autorităţile încă nu cunosc motivul pentru care Julie Winthrop schia singură, seara, pe această pârtie, care fusese închisă, dar accidentul este cercetat în continuare. În septembrie, în urmă cu numai şase săptămâni, Paul, fratele lui Julie, şi-a pierdut viaţa într-un accident în Franţa, iar în iulie, părinţii ei, ambasadorul Taylor Winthrop şi soţia sa, au murit într-un incendiu. Preşedintele şi-a exprimat compasiunea.”

Următoarea bandă. Casa lui Gary Winthrop din nordul Washingtonului, districtul Columbia. Reporterii viermuind în jurul ei. În faţa casei, un reporter spunea: „Într-o conjunctură tragică, Gary Winthrop, ultimul membru al mult iubitei familii Winthrop, a fost ucis de hoţi. Dis-de-dimineaţă, o patrulă a observat becul de alarmă închis, a intrat în casă şi a descoperit cadavrul domnului Winthrop. Acesta a fost împuşcat cu două gloanţe. Se pare că hoţii căutau tablouri valoroase şi au fost surprinşi. Gary Winthrop era al cincilea şi ultimul membru al familiei, care a murit de o moarte violentă în acest an.“

Dana închise monitorul şi rămase neclintită o vreme. *Cine ar fi dorit să şteargă de pe faţa pământului o asemenea familie? Cine? Şi de ce?*

Dana îşi aranjă o întâlnire cu senatorul Perry Leff în clădirea Senatului. Leff avea peste cincizeci de ani şi era un om cinstit şi devotat. El se ridică în picioare atunci când intră Dana.

— Aveţi nevoie de ceva, domnişoară Evans?

— Am aflat că dumneavoastră aţi lucrat mult timp împreună cu Taylor Winthrop, senatorul.

— Da, e adevărat. Noi doi am fost numiţi de preşedinte să ne ocupăm de câteva comisii.

— Îl ştiu ca persoană publică, domnule senator Leff, dar ca om cum era?

Senatorul Leff o privi lung pe Dana.

— Mă bucur să vă pot povesti despre el. Taylor Winthrop a fost un om minunat. Remarcabil era felul lui de a comunica cu oamenii. Lui îi păsa cu adevărat de ei. Şi-a dat toată silinţa ca să facă lumea mai bună. O să-mi lipsească, şi mi-e foarte greu să-mi amintesc ce s-a întâmplat cu familia lui.

Dana vorbi şi cu Nancy Patchin, una din secretarele lui Taylor Winthrop. Aceasta era o femeie de vreo şaizeci de ani, cu o faţă ridată şi cu ochi trişti.

— Aţi lucrat mulţi ani pentru domnul Winthrop?

— Cincisprezece.

— Presupun că, în cincisprezece ani, aţi ajuns să-l cunoaşteţi foarte bine.

— Da, bineînţeles.

— Încerc să-mi fac o imagine despre omul care a fost. Era…?

Nancy Patchin o întrerupse:

— Pot să vă spun exact ce fel de om era, domnişoară Evans. Când am aflat că fiul meu era bolnav de boala Lou Gehrig, Taylor Winthrop l-a dus la medicii lui şi a plătit toate consultaţiile. La moartea fiului meu, domnul Winthrop a suportat toate cheltuielile legate de funeralii şi m-a trimis în Europa ca să-mi revin. Ochii i se umplură de lacrimi. A fost cel mai minunat şi mai generos om pe care l-am cunoscut.

Dana şi-a stabilit o întâlnire şi cu generalul Victor Booster, directorul Agenţiei Federale pentru Cercetare, pe care o condusese Taylor Winthrop. La început, Booster nu a vrut să stea de vorbă cu Dana, dar când a aflat ce anume dorea să discute cu el, a primit-o.

Dana conducea automobilul, de dimineaţă, spre Agenţia pentru Cercetare, care se afla lângă Fort Mead, Maryland. Clădirile agenţiei se întindeau pe o suprafaţă de optzeci şi doi de acri şi erau bine păzite. Pădurea de antene de satelit nu se zărea în spatele zonei împădurite.

Dana ajunse cu maşina la gardul de doi metri şi jumătate, acoperit cu sârmă ghimpată. Îşi spuse numele şi îşi prezentă permisul de conducere unui paznic înarmat. I se permise să intre. După un minut, se apropia de o poartă închisă, prevăzută cu o cameră video de supraveghere. Îşi spuse iar numele şi poarta se deschise automat. Merse pe alee până la imensa clădire a administraţiei.

Un bărbat în haine civile o aştepta afară.

— Vă conduc la biroul generalului Booster, domnişoară Evans.

Urcară cu liftul cinci etaje, apoi merseră pe un coridor lung, până la un grup de birouri aflat în capătul acestuia.

Intrară într-o anticameră mare unde se aflau două secretare. Una dintre ele spuse:

— Domnul general vă aşteaptă, domnişoară Evans. Puteţi intra. Apăsă pe un buton şi uşa de la birou se deschise.

Dana păşi într-un birou imens, cu tavanul şi pereţii antifonaţi. O întâmpină un bărbat de vreo patruzeci de ani, arătos, suplu şi înalt. Acesta îi strânse mâna şi spuse cu o voce plăcută:

— Sunt maiorul Jack Stone, ajutorul generalului Booster.

Arătă spre bărbatul din spatele mesei de lucru. Dânsul este generalul Booster.

Victor Booster era un american de culoare, cu o figură severă şi cu ochi oblici. Capul lui ras strălucea în lumina ce venea din tavan.

— Luaţi loc, spuse el. Avea o voce gravă şi profundă.

Dana se aşeză.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit.

— Aţi spus că vreţi să discutaţi despre Taylor Winthrop?

— Da, voiam să…

— Faceţi un reportaj despre el, domnişoară Evans?

— Ăăăă…

Vocea lui deveni dură.

— De ce voi, ziariştii, nu-i lăsaţi pe morţi să se odihnească? Nu sunteţi decât o haită de coioţi hămesiţi care sfârtecă morţii.

Dana rămase interzisă.

Jack Stone părea jenat.

Dana îşi domină revolta:

— Domnule general Booster, vă asigur că n-am de gând să trag foloase din asta. Cunosc legenda din jurul lui Taylor Winthrop. Încerc să-mi fac o imagine despre omul care a fost. V-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi putea spune ceva în acest sens.

Generalul Booster se aplecă în faţă.

— Nu ştiu ce dracu' vrei, dar pot să-ţi spun un singur lucru. Legenda aceea era chiar omul. A fost directorul Agenţiei şi eu am lucrat sub conducerea lui. Cel mai bun director pe care l-a avut vreodată Agenţia. Toţi îi admirau. Ceea ce s-a întâmplat cu el şi cu familia lui este o tragedie pe care nici eu nu o înţeleg. Sincer vorbind, nu-mi place presa, domnişoară Evans. Părerea mea este că voi v-aţi cam luat-o în cap. Ţi-am urmărit reportajele de la Sarajevo. Transmisiile dumitale siropoase nu ne-au fost de niciun folos.

Dana se străduia din răsputeri să se stăpânească.

— Dar eu n-am fost acolo ca să vă ajut pe voi, domnule general. Am fost acolo ca să transmit ce se întâmplă cu acei oameni nevinovaţi…

— Fie. Trebuie să ştii un lucru – Taylor Winthrop a fost un mare om de stat. Făcu o pauză şi o privi drept în ochi. Dacă îndrăzneşti să-i pătezi numele, îţi vei crea mulţi duşmani. Am să-ţi dau un sfat. Nu căuta ceartă pentru că o s-o găseşti. Îţi promit eu asta. Te previn să nu te bagi. Bună ziua, domnişoară Evans.

Dana îl privi o clipă drept în ochi, apoi se ridică.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule general, spuse ea şi părăsi biroul.

Pe coridor, Dana inspiră adânc şi spuse supărată:

— Aşa este mereu?

Jack Stone oftă.

— Îmi cer scuze în numele lui. Este un tip dur, dar de treabă.

Dana spuse tăios:

— Adevărat?

— Ei, îmi cer scuze oricum, spuse Jack Stone, dând să se întoarcă din drum.

Dana îi puse mâna pe braţ.

— Aşteaptă! Aş vrea să vorbesc cu dumneata. Este ora douăsprezece. Am putea lua masa undeva?

Jack Stone aruncă o privire spre uşa generalului.

— Bine. La restaurantul Sholl's Colonial de pe K Street, peste o oră?

— Mulţumesc.

— Nu te grăbi să-mi mulţumeşti, domnişoară Evans.

Când Jack Stone intră, restaurantul era aproape gol. Dana îl aştepta. Bărbatul rămase în uşa restaurantului şi privi în jur ca să se asigure că nu era nimeni cunoscut. Apoi se apropie de masa Danei.

— Generalul Booster m-ar mânca de viu dacă ar şti că vorbesc cu tine. Este într-o postură dificilă şi delicată, dar se pricepe bine la ceea ce face. Ezită puţin. Din păcate, nu-i place presa.

— Mi-am dat seama de asta, spuse Dana sec.

— Aş vrea să-ţi fie clar un lucru, domnişoară Evans. Discuţia asta nu a avut loc niciodată.

— Desigur.

Luară tăvile şi îşi aleseră de mâncare. După ce se aşezară, Jack Stone spuse:

— N-aş vrea să-ţi faci o impresie greşită despre organizaţia noastră. Noi facem parte dintre cei buni. De asta am şi intrat în ea, la urma urmei. Ne străduim să ajutăm ţările subdezvoltate.

— E cât se poate de lăudabil, spuse Dana.

— Ce vrei să-ţi povestesc despre Taylor Winthrop?

— Nu am aflat până acum decât lucruri minunate. Omul ăsta trebuie să fi avut şi defecte.

— A avut, recunoscu Jack Stone. Dar mai întâi am să-ţi vorbesc despre calităţi. Lui Taylor Winthrop îi păsa de oameni, mai mult decât oricăruia. Făcu o pauză. Vreau să spun că lui chiar îi păsa de oameni. Ştia toate zilele de naştere şi toate aniversările zilei de căsătorie, toţi cei care au lucrat sub conducerea lui l-au adorat. Avea o minte ascuţită şi putea rezolva orice problemă. Şi chiar dacă era foarte ocupat, îşi găsea timp pentru familia lui. Îşi iubea soţia şi copiii. Jack se opri.

Dana spuse:

— Şi defectele?

Jack Stone continuă fără entuziasm:

— Taylor Winthrop atrăgea femeile ca un magnet. Era charismatic, arătos, bogat şi puternic. Femeile nu-i puteau rezista. Aşa că, din când în când,

Taylor… mai călca pe alături. A avut câteva legături amoroase, dar te asigur că niciuna nu a fost serioasă şi a dat dovadă de multă discreţie. Nu ar fi îndrăznit să-şi tulbure familia.

— Domnule maior, crezi că ar fi putut exista cineva care să dorească să-l omoare pe Taylor Winthrop şi pe familia lui?

Jack Stone lăsă furculiţa jos.

— Ce vrei să spui?

— Un om ca el probabil că a avut şi duşmani.

— Domnişoară Evans, vrei să spui că familia a fost asasinată?

— Întreb doar, replică Dana.

Jack Stone se gândi o clipă. Apoi scutură din cap.

— Nu, spuse el. Nu văd de ce. Taylor Winthrop nu a făcut niciun rău nimănui. Dacă ai fi stat de vorbă cu prietenii sau cu asociaţii lui, ai fi ştiut asta.

— Sa-ţi spun ce am aflat până acum, spuse Dana. Taylor Winthrop a fost un…

Jack Stone ridică o mână.

— Domnişoară Evans, cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine. Aş vrea să stau cât mai departe de cazul acesta. Te-aş putea ajuta mai bine în felul ăsta, înţelegi?

Dana îl privi uimită.

— Nu înţeleg.

— Crede-mă, ar fi bine să nu te mai ocupi de acest caz. Iar dacă totuşi o vei face, fii foarte atentă. Jack Stone se ridică şi plecă.

Dana rămase nemişcată, gândindu-se la ceea ce-i spusese Jack. *Aşadar, Taylor Winthrop nu avea duşmani. Poate că supoziţiile mele sunt greşite. Dar dacă nu Taylor Winthrop a fost acela care şi-ar fi putut face un duşman de moarte, ci unul din copii? Sau poate nevasta lui?*

*

Dana îi povesti lui Jeff despre maiorul Jack Stone.

— Interesant. Şi acum ce ai de gând?

— Aş vrea să stau de vorbă cu cei ce i-au cunoscut pe copiii lui Winthrop. Paul Winthrop era logodit cu o fată pe nume Harriet Berk. Au fost împreună aproape un an.

— Mi-amintesc că am citit despre ei, spuse Jeff. După o mică ezitare continuă: Iubito, să ştii că sunt alături de tine cu tot sufletul…

— Ştiu, Jeff.

— Dar dacă te înşeli în privinţa asta? Se întâmplă accidente tot timpul. Cât mai ai de gând să te ocupi de asta?

— Puţin, îi promise Dana. Mai verific câte ceva.

Harriet Berk ocupa un apartament duplex situat într-un bloc din nord-vestul oraşului Washington. Era o blondă suplă de vreo treizeci de ani, cu un zâmbet uşor forţat.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit, spuse Dana.

— De fapt, nu prea ştiu pentru ce ne-am întâlnit, domnişoară Evans. Mi-ai spus că e în legătură cu Paul.

— Da. Dana îşi alegea cu grijă cuvintele. N-aş vrea să intru brutal în viaţa ta personală, dar ai fost logodită cu Paul şi sunt convinsă că îl cunoşteai mai bine decât oricine.

— Cred că da.

— Aş dori să aflu mai multe lucruri despre el, ce fel de om era.

Harriet Berk rămase tăcută mai multă vreme. Apoi rosti cu o voce plăcută:

— Paul era total diferit de bărbaţii pe care i-am cunoscut eu vreodată. Îi plăcea viaţa. Era bun şi îi păsa de ceilalţi. Era şi foarte simpatic. Nu prea lua viaţa în serios. Era o plăcere să trăieşti lângă el. Intenţionam să ne căsătorim în octombrie. Harriet se opri. După ce a murit Paul, am simţit că viaţa mea nu mai are niciun sens. O privi pe Dana şi spuse încet: Şi acum simt la fel.

— Îmi pare rău, spuse Dana. Regret că trebuie să insist, dar ştii cumva dacă avea duşmani, dacă exista cineva care ar fi avut vreun motiv să-l omoare?

Harriet Berk o privi uluită şi izbucni în lacrimi:

— Să-l omoare pe Paul? Se sufoca. Dacă l-ai fi cunoscut, n-ai fi pus această întrebare.

Următoarea întâlnire a Danei a fost cu Steve Rexford, majordomul care lucrase în slujba lui Julie Winthrop, un englez elegant, de modă veche.

— Spuneţi ce doriţi, domnişoară Evans?

— Voiam să vă întreb despre Julie Winthrop.

— Adevărat?

— Cât timp aţi lucrat pentru ea?

— Patru ani şi nouă luni.

— Cum se purta ca stăpână?

El zâmbi, amintindu-şi de trecut.

— Era o femeie foarte plăcută, o doamnă din toate punctele de vedere. Nu, nu mi-a venit să cred când am auzit despre accident.

— A avut duşmani?

Bărbatul se încruntă.

— Scuzaţi-mă, nu înţeleg.

— A fost cumva combinată cu cineva pe care… l-a părăsit? Sau cu cineva care ar fi intenţionat să-i facă rău ei şi familiei?

Steve Rexford scutura din cap.

— Domnişoara Julie nu era genul ăsta de femeie. Ea n-ar fi jignit pe nimeni. Nu. Era foarte generoasă, dăruia mult din timpul şi din averea ei. Toţi o iubeau.

Dana îl privi cu atenţie. Omul vorbea serios. Toţi vorbeau serios. *Ce dracu' fac eu?* se întreba Dana. *Mă simt ca un Don Quijote. Numai că nu există mori de vânt aici.*

Morgan Ormond, directorul Muzeului de Artă din Georgetown, era următorul pe listă.

— Am înţeles că vreţi să mă întrebaţi ceva în legătură cu Gary Winthrop?

— Da. Mă întreb…

— O imensă pierdere. Naţiunea a pierdut cel mai mare patron al artelor.

— Domnule Ormond, în lumea colecţionarilor nu este o concurenţă acerbă?

— Concurenţă?

— Nu se întâmplă uneori ca mai multe persoane să caute aceeaşi operă de artă şi…

— Desigur. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată când era vorba de domnul Winthrop. El avea o strălucită colecţie particulară şi, în acelaşi timp, era şi foarte generos cu muzeele. Nu numai cu acest muzeu, ci cu toate muzeele din lume. Dorea ca toată lumea să aibă acces la operele de artă.

— Avea cumva vreun duşman care…

— Gary Winthrop? Sub nicio formă, sub nicio formă.

Ultima întâlnire a Danei era cu Rosalind Lopez. Aceasta fusese în serviciul lui Madeline Winthrop timp de cincisprezece ani, ca fată în casă. Acum avea o afacere de catering pe care o conducea împreună cu bărbatul ei.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit, doamnă Lopez, spuse Dana. Voiam să vorbesc cu dumneata despre Madeline Winthrop.

— Sărăcuţa. A fost cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

A început să sune ca o placă stricată, se gândea Dana.

— A murit în condiţii îngrozitoare.

— Adevărat, confirmă Dana. Ai lucrat pentru ea multă vreme.

— Da, doamnă.

— Ai cumva idee dacă a jignit pe cineva, dacă şi-a făcut duşmani?

Rosalind Lopez se uita la Dana cu uimire.

— Duşmani? Nu, doamnă. Toţi o iubeau.

Este o placă stricată, hotărî Dana.

În drum spre birou, Dana îşi zise: *Cred că m-am înşelat. În ciuda aparenţelor, moartea lor se dovedeşte doar o coincidenţă tragică.*

Se duse drept la Matt Baker. Fu întâmpinată de Abbe Lasmann.

— Bună, Dana.

— Mă poate primi Matt?

— Da. Poţi intra.

Matt Baker ridică privirea în timp ce Dana se apropia de biroul lui.

— Ce mai face Sherlock Holmes?

— Este la mintea cocoşului, dragul meu Watson. M-am înşelat. Nu-i nimic straniu în toată povestea asta.

5

— Dana dragă, am o veste extraordinară pentru tine!

— Da, mamă?

— Mă căsătoresc.

— Ce spui?

— Da, am fost în Connecticut, la Westport, în vizită la o prietenă, care mi-a făcut cunoştinţă cu un bărbat minunat, minunat.

— Mă… mă bucur pentru tine, mamă. E un lucru grozav.

— Este aşa de… Chicoti. Nu pot să-l descriu, dar este dulce. O să-ţi placă.

— De când îl cunoşti? Vocea Danei trăda scepticism.

— De destul de mult, dragă. Ne potrivim perfect. Sunt foarte norocoasă.

— Lucrează undeva? o întrebă Dana.

— Te rog nu te mai purta ca tatăl tău. Bineînţeles că lucrează. Este un agent de asigurări foarte bine văzut. Îl cheamă Peter Tomkins. Are o casă superbă în Westport. Mor de nerăbdare să vii aici împreună cu Kimbal ca să-l cunoşti. Veniţi?

— Bineînţeles că o să venim.

— Peter este foarte nerăbdător să te cunoască. Le povesteşte tuturor cât de faimoasă eşti. O să vii?

— Da. Dana era liberă în week-end, aşa că nu era nicio problemă. De-abia aşteptăm să venim.

Când îl luă pe Kemal de la şcoală, Dana îi spuse:

— O s-o vezi pe bunica ta. Vom avea o adevărată familie, dragule.

— Marfă!

Dana zâmbi.

— „Marfă“ nu mă deranjează.

Sâmbătă de dimineaţă Dana şi Kemal se îndreptau cu automobilul spre Connecticut. Dana îşi pusese mari speranţe în călătoria la Westport.

— O să fie minunat pentru toţi, îl asigură ea pe Kemal. Toţi bunicii simt nevoia să-i răsfeţe pe nepoţi. De asta e bine să ai copii. Vei putea sta la ei când doreşti.

Kemal spuse emoţionat:

— O să vii şi tu cu mine?

Dana îl strânse de mână.

— O să vin şi eu.

Peter Tomkins locuia într-o casă veche, superbă, aflată pe autostrada Blind Brook; în spatele ei curgea un pârâiaş.

— O, ce frumos este, spuse Kemal.

Dana îi ciufuli părul.

— Mă bucur că îţi place. O să venim des aici.

Uşa din faţă se deschise şi în prag apăru Eileen Evans. Mai păstra ceva din frumuseţea de odinioară, dar necazurile lăsaseră urme de neşters. Era ca la Dorian Gray. Toată frumuseţea ei trecuse la Dana. Lângă Eileen stătea un bărbat în vârstă, cu o faţă plăcută şi cu un zâmbet larg.

Eileen se repezi şi o luă pe Dana în braţe.

— Dana dragă! Şi Kimbal!

— Mamă…

Peter Tomkins interveni:

— Aşadar, aceasta este faimoasa Dana Evans? Le-am povestit clienţilor mei despre tine. Se întoarse spre Kemal: Şi uite-l şi pe băiat. Observă că îi lipseşte un braţ. Ei, nu mi-ai spus că este infirm.

Dana se crispă văzând emoţia de pe faţa lui Kemal.

Peter Tomkins scutură din cap.

— Dacă ar fi avut asigurare la noi înainte să se întâmple, ar fi fost bogat acum. Se întoarse spre uşă: Hai, intraţi. Cu siguranţă că vă e foame.

— Nu ne mai este foame, spuse Dana sec. Se întoarse spre Eileen: Scuză-mă, mamă. Mă întorc cu Kemal la Washington.

— Îmi pare rău, Dana…

— Şi mie îmi pare rău. Sper să nu faci o mare greşeală. Nuntă fericită.

— Dana…

Mama Danei privea disperată cum fiica ei şi Kemal se urcă în maşină şi pleacă.

Peter Tomkins se uită uimit după ei.

— Ei, dar ce-am spus?

Eileen Evans oftă.

— Nimic, Peter. Nimic.

*

Kemal nu scoase o vorbă în timpul drumului spre casă. Dana se uita la el din când în când.

— Îmi pare rău, dragule. Unii oameni sunt nişte ignoranţi.

— Are dreptate, spuse Kemal cu amărăciune. Sunt un infirm.

— Nu eşti un infirm, spuse Dana cu îndârjire. Oamenii nu trebuie judecaţi după câte mâini şi câte picioare au, ci după ce sunt.

— Da? Şi eu ce sunt?

— Eşti un supravieţuitor. Iar eu sunt mândră de tine. Ştii ceva, domnul Făt-Frumos a avut dreptate cu un singur lucru – mi-e foame. Cred că ţie nu ţi-e, dar văd un McDonald's în faţă.

Kemal zâmbi:

— Ce plicticos.

După ce Kemal se duse la culcare, Dana intră în camera de zi şi se aşeză pe canapea. Deschise televizorul şi începu să schimbe canalele de ştiri. Toate transmiteau reportaje despre asasinarea lui Gary Winthrop.

„…ştiind că duba furată ar putea oferi indicii în legătură cu identitatea asasinilor…"

„…două gloanţe trase cu o Beretta. Poliţia cercetează toate magazinele de arme…"

„…iar asasinarea violentă a lui Gary Winthrop, în zona rezidenţială exclusivistă din nord-vest, a dovedit că nimeni nu…"

Pe Dana o obseda ceva, ceva care o rodea. Adormi cu greu. Dimineaţă, când se trezi, Dana înţelese

brusc ce o neliniştea. *Banii şi bijuteriile erau la îndemână. De ce nu le-au luat asasinii?*

Se sculă şi, în timp ce îşi făcea cafeaua, trecu în revistă ceea ce spusese ofiţerul Burnett.

Aveţi o listă cu tablourile furate?

Avem. Toate sunt cunoscute. Lista a fost transmisă muzeelor, comercianţilor de artă şi colecţionarilor. În clipa în care apar tablourile, vom soluţiona cazul.

Hoţii ştiau că nu vor putea vinde tablourile. S-ar putea ca furtul să fi fost comandat de un colecţionar bogat care intenţiona să păstreze pentru el tablourile. Dar ce-l determinase să ajungă la mâna a doi asasini?

Luni dimineaţă, Dana pregăti micul dejun şi îl duse pe Kemal la şcoală cu maşina.

— Baftă, dragule.

— Pa, Dana.

Dana îl urmări cu privirea până dispăru pe uşa şcolii şi apoi se îndreptă spre secţia de poliţie de pe Indiana Avenue.

Ningea iar şi vântul bătea năprasnic.

Detectivul Phoenix Wilson, care se ocupa de cazul Winthrop, bătuse străzile şi avea câteva cicatrice pe faţă, care arătau limpede cum ajunsese unde ajunsese. El ridică privirea când Dana intră în biroul lui.

— Nu dau interviuri, mormăi el. Dacă există vreo informaţie în legătură cu asasinarea lui Winthrop, o s-o auzi la conferinţa de presă, la fel ca toţi ceilalţi.

— N-am venit pentru asta, spuse Dana.

El o privi sceptic.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Mă interesează tablourile care au fost furate. Presupun că aveţi lista lor.

— Şi dacă avem?

— Poţi să-mi dai o copie după ea?

Detectivul Wilson întrebă suspicios:

— Pentru ce? La ce te gândeşti?

— Aş vrea să văd ce-au luat hoţii. S-ar putea să fac un mic reportaj în legătură cu asta.

Detectivul Wilson se uită o clipă la Dana.

— N-ar fi rău. Cu cât li se face mai multă publicitate, cu atât au mai puţine şanse să le vândă. Au luat douăsprezece tablouri şi au lăsat multe altele. Cred că le-a fost lene să le care pe toate. O să-ţi dau o copie după raport.

Se întoarse după câteva minute cu două fotocopii, pe care i le dădu Danei.

— Uite lista cu tablourile furate. Şi asta este lista completă a tablourilor.

Dana îl privi mirată.

— Care listă?

— Lista cu toate tablourile pe care le deţinea Gary Winthrop, inclusiv cele lăsate de hoţi acolo.

— A, mulţumesc mult.

O dată ieşită pe hol, Dana se uită la cele două liste. Şi fu derutată de ceea ce citi. Ieşi în aerul rece şi se îndreptă spre Christie's, faimoasa casă de licitaţii. Ningea abundent şi lumea se grăbea să-şi termine cumpărăturile de Crăciun şi să ajungă acasă sau la birou, unde era cald.

Când ajunse la Christie's, directorul casei de licitaţii o recunoscu imediat.

— O! Ce onoare, domnişoară Evans! Spuneţi, ce doriţi?

Dana îi explică:

— Am două liste cu tablouri. V-aş rămâne recunoscătoare dacă mi-aţi spune cât valorează fiecare.

— Desigur. Plăcerea este de partea noastră. Veniţi pe aici, vă rog…

După două ore, Dana se afla în biroul lui Matt Baker.

— Este ceva straniu, începu Dana.

— Iar începem cu nebunia conspiraţiei?

— Spune-mi şi tu ce crezi. Dana îi dădu lui Matt lista mai lungă. Lista asta cuprinde toate lucrările deţinute de Gary Winthrop. Tocmai mi le-au evaluat cei de la Christie's.

Matt Baker se uită rapid pe hârtie.

— Ei, dar sunt ceva valori pe-aici. Vincent van Gogh, Hals, Matisse, Monet, Picasso, Manet. Ridică privirea. Da, şi?

— Acum uită-te la cealaltă listă, spuse Dana, întinzându-i-o, cea cu tablourile furate.

Matt le citi cu glas tare:

— Camille Pissarro, Marie Laurencin, Paul Klee, Maurice Utrillo, Henry Lebasque. La ce te gândeşti?

Dana spuse încet:

— Multe din tablourile de pe lista completă valorează peste zece milioane bucata. Făcu o pauză. Majoritatea tablourilor de pe lista mai scurtă, cuprinzându-le doar pe cele furate, nu valorează fiecare decât două sute de mii sau chiar mai puţin.

Matt Baker clipi.

— Hoţii au luat picturile cele mai puţin valoroase?

— Da. Dana se aplecă în faţă. Matt, dacă erau profesionişti, ar fi luat şi banii şi bijuteriile, care erau la îndemână. Trebuia să se creadă că i-a angajat cineva ca să fure doar cele mai valoroase picturi. Dar, conform acestor două liste, hoţii habar nu aveau de artă. Aşadar, pentru ce au fost de fapt angajaţi? Gary Winthrop nu avea armă. De ce l-au omorât?

— Vrei să spui că furtul n-a fost decât o înscenare şi că mobilul real era asasinatul?

— Nu găsesc o altă explicaţie.

Matt înghiţi cu greu.

— Hai să ne gândim. Să presupunem că Gary Winthrop îşi făcuse un duşman şi că a fost omorât de acesta. Dar pentru ce a lichidat întreaga familie?

— Nu ştiu, spuse Dana. Asta aş vrea şi eu să aflu.

Doctorul Armand Deutsch, unul dintre cei mai respectaţi psihiatri din Washington, era un bărbat impozant, de şaptezeci şi ceva de ani, cu o frunte lată şi cu nişte ochi albaştri sfredelitori.

Ridică privirea când intră Dana.

— Domnişoara Evans?

— Da. Vă mulţumesc că m-aţi primit, doctore. Vă deranjez dintr-un motiv foarte important.

— Care este acesta?

— Aţi auzit de moartea familiei Winthrop?

— Bineînţeles. O tragedie. Se întâmplă atâtea accidente.

Dana spuse:

— Şi dacă n-au fost accidente?

— Ce spuneţi?

— Că există posibilitatea ca ei să fi fost omorâţi.

— Familia Winthrop omorâtă? Exageraţi, domnişoară Evans.

— Dar nu-i exclus.

— Ce vă face să credeţi că au fost asasinaţi?

— Pur şi simplu mi-a trecut ideea asta prin cap, recunoscu Dana.

— Aha, înţeleg. V-a trecut prin cap. Doctorul Deutsch o privi atent. V-am urmărit reportajele de la Sarajevo. Sunteţi o excelentă reporteră.

— Vă mulţumesc.

Doctorul se sprijini cu coatele pe birou şi o fixă cu ochii lui albaştri.

— Aşa deci, cu puţină vreme în urmă eraţi în mijlocul unui război îngrozitor. Nu?

— Da.

— Şi transmiteaţi despre oameni care erau schingiuiţi, omorâţi, despre copii ucişi…

Dana asculta neliniştită.

— Este evident faptul că vă aflaţi sub un stres puternic. Aşa este?

— Da.

— De când v-aţi întors – de cinci-şase săptămâni?

— De trei luni, spuse Dana.

Doctorul dădu din cap mulţumit.

— Nu e prea mult timp ca să poţi reveni la o viaţă normală, nu? Probabil că aveţi coşmaruri, visaţi toate acele orori pe care le-aţi văzut, iar în subconştient vă imaginaţi că…

Dana îl întrerupse:

— Doctore, nu sunt paranoică. Nu am nicio dovadă, dar am motive să cred că moartea familiei Winthrop nu a fost accidentală. Am venit să vorbesc cu dumneavoastră în speranţa că mă puteţi ajuta.

— Să vă ajut? Cum?

— Am nevoie de un mobil. Ce mobil ar avea cineva ca să omoare o întreagă familie?

Doctorul Deutsch o privi pe Dana şi îşi strânse pumnii.

— Există precedente, în acest sens. O vendetă… o răzbunare. În Italia, Mafia omoară familii întregi. Sau crime legate de droguri. S-ar putea să fie o răzbunare pentru vreo tragedie provocată de familie, aşa cum poate fi opera unui maniac care n-are nevoie de un mobil anume ca să…

— Nu cred că e cazul, spuse Dana.

— Şi pe urmă, ar mai fi eternul mobil din lume – banii.

Banii. La asta se gândi se şi Dana.

Walter Calkin, directorul general al firmei Calkin, Taylor & Anderson fusese avocatul familiei Winthrop mai bine de douăzeci şi cinci de ani.

O studie atent pe Dana câteva clipe.

— I-aţi spus secretarei mele că doriţi să discutaţi cu mine despre proprietăţile familiei Winthrop?

— Da.

Omul oftă.

— Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat cu această familie minunată. Nu-mi vine să cred.

— Am înţeles că v-aţi ocupat de problemele financiare ale familiei, spuse Dana.

— Da.

— Domnule Calkin, în ultimul an a fost vreun eveniment deosebit, nefiresc?

— În ce sens nefiresc?

— Este jenant dar… presupun că dumneavoastră aţi fi ştiut dacă unul din membrii familiei ar fi fost… şantajat?

Interveni o scurtă pauză.

— Vreţi să spuneţi că aş fi ştiut dacă vreunul din ei ar fi plătit în mod regulat mari sume de bani cuiva?

— Da.

— Bineînţeles că aş fi ştiut.

— Şi s-a întâmplat aşa ceva? continuă Dana.

— Nu. Presupun că vă referiţi la ceva necinstit? Trebuie să vă spun că mi se pare ridicol.

— Dar sunt morţi cu toţii, spuse Dana. Probabil că toate proprietăţile lor valorează miliarde de dolari. V-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi putea spune cine moşteneşte toţi aceşti bani.

Interlocutorul Danei deschise un tub cu pastile, luă una şi o înghiţi cu puţină apă.

— Domnişoară Evans, noi nu discutăm niciodată despre problemele clienţilor noştri. Avu o ezitare. Totuşi, dat fiind circumstanţele, nu văd ce rău aş face, pentru că oricum mâine se va publica în presă.

Şi, pe urmă, ar mai fi eternul mobil din lume – banii.

Walker Calkin se uită la Dana.

— O dată cu moartea lui Gary Winthrop, ultimul supravieţuitor al acestei familii…

— Da? zise Dana ţinându-şi răsuflarea.

— Întreaga avere va fi folosită în scopuri caritabile.

6

Echipa era pregătită pentru ştirile de seară.

Dana se afla în studioul A, la pupitrul de transmisie, şi făcea câteva modificări de ultim moment. Fuseseră examinate şi alese toate buletinele de ştiri care intraseră în redacţia de ştiri prin telex sau prin canalele poliţiei.

Aşezat la pupitrul de transmisie, lângă Dana, era Jeff Connors şi, alături de el, Richard Melton. Anastasia Mann începu numărătoarea inversă. Se aprinse becul roşu de la camera de luat vederi.

Vocea prezentatorului explodă:

— Vă prezentăm ştirile de la ora douăzeci şi trei cu Dana Evans – Dana zâmbi la cameră – şi cu Richard Melton. Melton privi şi el la cameră şi dădu din cap. Jeff Connors va prezenta ştirile din sport, iar Marvin Greer buletinul meteo.

Dana privi în cameră:

— Bună seara. Sunt Dana Evans.

Richard Melton zâmbi:

— Iar eu sunt Richard Melton.

Dana începu să citească de pe prompter:

— Avem o ştire de ultimă oră. În această seară poliţia a urmărit nişte hoţi care au spart un magazin de băuturi din centrul oraşului. Să vedem imaginile.

Pe ecran apăru interiorul unui elicopter, pilotat de Norman Bronson. Lângă el şedea Alyce Barker. Imaginea se schimbă. Dedesubt, pe pământ, trei maşini de poliţie erau grupate în junii unei limuzine care se izbise de un copac.

Alyce Barker spuse:

„Urmărirea a început după ce cei doi bărbaţi au intrat în magazinul de băuturi Haley de pe Pennsylvania Avenue şi au încercat să fure banii de la casier. Acesta s-a opus şi a apăsat pe butonul de alarmă ca să cheme poliţia. Hoţii au fugit, dar poliţia i-a urmărit patru kilometri, până când maşina suspecţilor s-a izbit de un copac.“

Această urmărire a fost transmisă de elicopterul postului de televiziune. Dana se uita la imagini şi gândea: *Mare lucru a obţinut Matt că l-a convins pe Elliot să cumpere elicopterul ăsta nou. E ceva inedit pentru transmisiile noastre.*

Urmară câteva comentarii în legătură cu incidentul, după care producătorul le făcu semn de pauză.

— Revenim după o scurtă pauză, spuse Dana.

Intră publicitate.

Richard Melton se întoarse spre Dana.

— Te-ai uitat pe geam? E groaznic afară.

— Ştiu, râse Dana. Săracul nostru prezentator meteo o să primească numai mesaje ostile.

Becul roşu se aprinse iar.

Prompterul fu o clipă gol, după care începu să curgă. Dana citi:

— De ajunul Anului Nou aş dori – se opri uluită, citind în gând restul mesajului:… *să ne căsătorim. Aşa vom avea un dublu motiv de a sărbători Anul Nou.*

Jeff stătea lângă prompter şi rânjea.

Dana privi spre cameră şi spuse cu stângăcie:

— Vom lua o altă pauză de publicitate. Becul roşu se stinse.

Dana se ridică în picioare:

— Jeff!

Se repeziră unul la celălalt şi se îmbrăţişară.

— Ce zici?

Ea îl strânse în braţe şi îi şopti:

— Îţi răspund că da.

În studio se auziră aplauzele celor din echipă.

După terminarea transmisiei, când rămaseră singuri, Jeff spuse:

— Ce ţi-ai dori, iubito? O nuntă grandioasă, o nuntă discretă, sau una obişnuită?

Dana îşi imaginase nunta ei de când era mică. Se vedea într-o rochie albă, de dantelă, frumoasă, cu o trenă lungă, lungă, în toate filmele pe care le văzuse, perioada pregătirilor de nuntă era plăcută – lista de

invitaţi, cateringul la care se apela, domnişoarele de onoare, biserica. Toate prietenele ei prezente, inclusiv mama. Cea mai frumoasă zi din viaţa ei. Şi acum această zi devenea ceva palpabil.

— Dana…? Jeff îi aştepta răspunsul.

În caz că o să avem o nuntă grandioasă, se gândea Dana, trebuie să o invit şi pe mama şi pe soţul ei. Nu pot să-i fac asta lui Kemal.

— Hai să fugim într-un loc unde să nu ne ştie nimeni, spuse Dana.

— Dacă asta vrei tu, spuse Jeff mirat, sunt de acord.

Kemal fu încântat când auzi vestea.

— Vrei să spui că Jeff o să locuiască cu noi?

— Da. Vom fi împreună, o adevărată familie, dragule.

Dana mai stătu de vorbă cu Kemal încă o oră, despre viitorul lor care se profila atât de promiţător.

După ce Kemal adormi, Dana se duse în dormitor şi deschise computerul. *Apartamente. Apartamente. O să avem nevoie de două dormitoare, două băi, o cameră de zi, o bucătărie, o sufragerie şi poate chiar de un birou. N-ar trebui să fie greu de găsit.* Dana se gândea la casa din oraş a lui Gary Winthrop care stătea goală şi intră din nou în priză. Ce s-o fi întâmplat oare cu adevărat în acea noapte? Cine dezafectase alarma? Cum au intrat hoţii în casă? Aproape fără să vrea, tastă „Winthrop”. *Ce dracu' se întâmplă cu mine?* Apărură datele pe care le văzuse deja.

SUA – Washington D.C. – Guvern – Politică – Agenţia Federală pentru Cercetare

* Winthrop, Taylor – a funcţionat ca ambasador în Rusia şi a negociat un acord comercial important cu Italia…

* Winthrop, Taylor – miliardar îmbogăţit prin propriile puteri, devotat ţării…

* Winthrop, Taylor – familia Winthrop a fondat organizaţii filantropice pentru ajutorarea şcolilor, bibliotecilor şi programelor orăşeneşti…

*

Existau cincizeci şi patru de site-uri referitoare la familia Winthrop. Dana era pe punctul de a trece la Apartamente când observă ceva.

*Winthrop, Taylor – Proces. Joan Sinisi, fostă secretară a lui Taylor Winthrop, l-a chemat în judecată, apoi a renunţat.

Dana mai citi o dată informaţia. *Ce fel de proces?* se întrebă ea.

Mai parcurse câteva Web-site-uri cu Winthrop, dar procesul nu mai era menţionat. Dana tastă numele de *Joan Sinisi.* Nu apăru nimic.

— E sigur telefonul?

— Da.

— Vreau un raport de pe site-ul de Web.

— Ne vom ocupa imediat de acest lucru.

A doua zi dimineaţă, când Dana ajunse la birou, după ce-l lăsase pe Kemal la şcoală, căută în cartea de telefon. Nu era nicio Joan Sinisi. Se uită şi prin cartea de telefon din Maryland… din Virginia… Nimic. *Probabil că s-a mutat,* îşi zise ea.

Intră în biroul ei.

Tom Hawkins, producătorul de spectacol, îi spuse:

— Iar am bătut concurenţa aseară.

— Grozav. Dana se gândi o clipă. Auzi, Tom, cunoşti pe cineva la compania de telefoane?

— Bineînţeles. Ai nevoie de un telefon?

— Nu. Aş vrea să văd dacă cineva are cumva un număr la secret. Crezi că am putea obţine aşa ceva?

— Pe ce nume?

— Sinisi. Joan Sinisi.

Tom se încruntă.

— De ce oare mi se pare cunoscut numele ăsta?

— A fost implicată într-un proces cu Taylor Winthrop.

— A, da. Acum îmi amintesc. Asta s-a întâmplat acum un an. Tu erai în Iugoslavia. Credeam că o să iasă un reportaj interesant, dar s-a aplanat destul de repede. Probabil că ea locuieşte acum undeva în Europa. Să văd ce pot face ca să o găsesc.

După cincisprezece minute, Olivia Watkins o anunţă:

— La telefon este Tom.

— Tom?

— Joan Sinisi mai locuieşte încă în Washington. Am numărul ei de telefon. E la secret. Ai nevoie de el?

— Grozav, spuse Dana luând un pix. Spune!

— Cinci-cinci-cinci-doi-şase-nouă-zero.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Mă poţi invita la prânz.

— S-a făcut.

Uşa biroului se deschise şi intrară Dean Ulrich, Robert Fenwich şi Maria Toboso, trei redactori care lucrau pentru ştiri.

Robert Fenwick spuse:

— Diseară o să fie o transmisie sângeroasă. Avem două accidente feroviare, unul de avion şi o mare alunecare de teren.

Toţi patru începură să citească ştirile proaspete. După două ore, când se încheie şedinţa, Dana luă bucăţica de hârtie cu numărul de telefon al lui Joan Sinisi şi o sună.

— Reşedinţa domnişoarei Sinisi, zise o voce de femeie.

— Aş putea vorbi cu domnişoara Sinisi, vă rog? La telefon este Dana Evans.

— Să văd dacă poate veni la telefon. Aşteptaţi o clipă, vă rog.

Dana aşteptă. Se auzi o altă voce în receptor, plăcută, dar şovăitoare:

— Alo…

— Domnişoara Sinisi?

— Da.

— La telefon este Dana Evans. Puteţi cumva…

— Faimoasa Dana Evans?

— Ăăăă… da.

— O! Urmăresc emisiunea dumitale în fiecare seară.

— Mulţumesc, spuse Dana. Mă flataţi. Aţi putea să-mi acordaţi câteva minute, domnişoară Sinisi? Aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Adevărat? Părea sincer mirată.

— Da. Ne putem întâlni undeva?

— Bineînţeles. Vrei să vii aici?

— Ar fi grozav. Când puteţi să mă primiţi?

Interveni o uşoară ezitare.

— Oricând. Sunt toată ziua acasă.

— Ce ziceţi de mâine după-amiază, pe la ora două?

— Bine. Îi dădu Danei adresa.

— Ne vedem mâine, spuse Dana. Puse receptorul în furcă. *Oare de ce insist? Ei, da, cu asta pun punct.*

A doua zi, la ora două după-amiază, Dana se afla în faţa clădirii de pe Prince Street în care locuia Joan Sinisi. La intrare stătea un portar în uniformă. Dana se uită la clădirea impunătoare zicându-şi: *Cum de îşi permite o secretară să locuiască aici?* Intră în hol.

La recepţie se afla un funcţionar.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Am întâlnire cu domnişoara Sinisi. Sunt Dana Evans.

— Da, domnişoara Evans. Vă aşteaptă. Luaţi liftul până la ultimul etaj. Apartamentul A.

Ultimul etaj?

Când ajunse la ultimul etaj, Dana ieşi din lift şi sună la apartamentul A. Uşa fu deschisă de o menajeră în uniformă.

— Domnişoara Evans?

— Da.

— Intraţi, vă rog.

Joan Sinisi locuia într-un apartament de douăsprezece camere, cu o terasă imensă care dădea

spre oraş. Menajera o conduse pe Dana printr-un hol lung, într-o cameră de zi mare, elegant mobilată. Femeia mică şi subţire care şedea pe canapea se ridică în clipa în care intră Dana.

Joan Sinisi reprezenta o mare surpriză. Femeia care se ridicase ca s-o întâmpine arăta cu totul altfel decât se aşteptase Dana. Era scundă şi urâţică, cu nişte ochi negri, neinteresanţi, ascunşi în spatele unor ochelari groşi şi cu o voce timidă.

— Este o mare plăcere să vă cunosc, domnişoară Evans.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, spuse Dana, aşezându-se pe canapeaua mare şi albă de lângă terasă, la invitaţia secretarei.

— Tocmai voiam să beau un ceai. Doreşti şi dumneata?

— Da, mulţumesc.

Joan Sinisi se întoarse spre menajeră şi spuse pe un ton aproape sfios:

— Greta, vrei să ne aduci nişte ceai?

— Da, doamnă.

— Mulţumesc, Greta.

Era o atmosferă ireală. Dana îşi zise: *Joan Sinisi şi ultimul etaj nu se potrivesc deloc. Cum de îşi poate permite să locuiască aici? Ce fel de înţelegere făcuse cu Taylor Winthrop? Şi care fusese obiectul procesului?*

— …şi nu pierd niciodată emisiunea dumitale, spunea Joan Sinisi încet. Eşti deosebită. Îmi amintesc când transmiteai din Sarajevo. Mi-a fost mereu teamă să nu ţi se întâmple ceva.

— Sincer, şi mie mi-a fost teamă.

— Cred că a fost o experienţă îngrozitoare.

— Într-un fel, da.

Greta apăru cu o tavă pe care se aflau ceaiul şi nişte prăjiturele. O aşeză pe măsuţa din faţa celor două femei.

— Torn eu, spuse Joan Sinisi.

Dana o studie în timp ce aceasta turna ceaiul.

— Ia o prăjitură.

— Nu, mulţumesc.

Joan Sinisi îi dădu Danei ceaşca de ceai, apoi îşi turnă şi ei una.

— Cum spuneam, sunt încântată să te cunosc, dar n-am nici cea mai vagă idee de ce ai venit să mă vezi.

— Am vrut să vorbesc cu dumneavoastră despre Taylor Winthrop.

Joan Sinisi se crispă, se stropi cu ceai şi faţa îi deveni albă ca varul.

— Vă simţiţi bine?

— Da, mă… mă simt bine. Îşi şterse fusta cu un şerveţel. N-am… n-am ştiut că voiai… Vocea i se frânse.

Atmosfera se schimbase brusc. Dana spuse:

— Aţi fost secretara lui Taylor Winthrop, nu?

Joan Sinisi spuse precaută:

— Da. Dar am plecat de la biroul lui acum un an. Mă tem că nu te pot ajuta cu nimic. Femeia aproape că tremura.

Dana îi vorbi pe un ton blând:

— Am auzit atâtea lucruri bune despre Taylor Winthrop. Dumneavoastră le puteţi confirma?

Joan Sinisi păru uşurată.

— A, da, bineînţeles că da. Domnul Winthrop a fost un om deosebit.

— Cât timp aţi lucrat pentru el?

— Aproape trei ani.

Dana zâmbi:

— Probabil că a fost o experienţă extraordinară.

— Da, da, aşa a fost, domnişoară Evans. Femeia părea mult mai relaxată.

— Dar l-aţi dat în judecată.

Teama reveni în ochii lui Joan Sinisi.

— Nu… adică, da. Dar a fost o greşeală, ştii. Am greşit.

— Ce fel de greşeală?

Joan Sinisi înghiţi în sec:

— Am… am înţeles greşit ceva ce a spus domnul Winthrop. M-am purtat prosteşte, mi-e ruşine.

— L-aţi dat în judecată, dar n-aţi ajuns la tribunal?

— Nu. El… noi doi am ajuns la o înţelegere. Nu era important.

Dana privi în jurul ei.

— Aha. Şi îmi puteţi spune cum aţi căzut la înţelegere?

— Nu, din păcate nu-ţi pot spune, rosti Joan Sinisi. Este secret.

Dana se întreba ce anume o determinase pe această femeie timidă să-l dea în judecată pe un tip de talia lui Taylor Winthrop şi de ce era ea aşa de speriată?

Se lăsă o tăcere lungă. Joan Sinisi o privea pe Dana, iar Dana avu impresia că voia să-i spună ceva.

— Domnişoară Sinisi…

Joan Sinisi se ridică în picioare.

— Scuză-mă, dacă te pot ajuta cu altceva, domnişoară Evans…

— Înţeleg, spuse Dana.

Bărbatul puse banda în casetofon şi apăsă butonul de pornire.

Am înţeles greşit ceva ce-a spus domnul Winthrop. M-am purtat prosteşte, mi-e ruşine.

L-aţi dat în judecată, dar n-aţi ajuns la tribunal?

Nu. El… noi doi am căzut la o înţelegere. Nu era important.

Nu, din păcate nu-ţi pot spune. Este secret.

Domnişoară Sinisi…

Scuză-mă, dacă te pot ajuta cu altceva, domnişoară Evans.

Înţeleg.

Înregistrarea se termină.

Începuse jocul.

Dana aranjase cu un funcţionar de la o agenţie imobiliară să-i arate câteva apartamente, dar dimineaţa se dovedise pierdută. Colindară prin Georgetown, Dupont Circle şi prin cartierul Adams-Morgan. Apartamentele erau ori prea mici, ori prea mari, ori prea scumpe. Pe la prânz, Dana renunţase.

— Nu fiţi supărată, îi spuse agentul imobiliar. O să găsim până la urmă exact ceea ce vă doriţi.

— Sper, spuse Dana. *Şi cât de repede,* continuă ea în gând.

Dana nu putea să o uite pe Joan Sinisi. Cu ce-l avusese ea la mână pe Taylor Winthrop, de îi cumpărase acel apartament şi Dumnezeu mai ştia ce altceva? Voia să-mi spună ceva, îşi zise ea. Sunt sigură de asta. Trebuie să mai vorbesc cu ea.

Dana sună acasă la Joan Sinisi.

— Bună ziua.

— Greta, sunt Dana Evans. Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Sinisi, te rog.

— Îmi pare rău. Domnişoara Sinisi nu poate veni acum la telefon.

— Spune-i te rog că a sunat-o Dana Evans şi că doresc…

— Scuzaţi-mă, domnişoară Evans. Domnişoara Sinisi este ocupată. Telefonul se închise.

În dimineaţa următoare, Dana îl duse pe Kemal la şcoală. Pe un cer îngheţat, un soare timid încerca din răsputeri să apară. La toate colţurile de stradă, falşii Moşi Crăciuni sunau din clopoţeii, cerşind.

Trebuie să găsesc un apartament pentru noi trei înainte de Anul Nou, se gândea Dana.

Dana petrecu întreaga dimineaţă într-o şedinţă cu personalul de la ştiri, discutând despre ce să dea pe post şi unde să filmeze. Era vorba de un reportaj despre o crimă nerezolvată. Dana îşi reaminti de familia Winthrop şi sună la Joan Sinisi.

— Bună ziua.

— Greta, e foarte important să vorbesc cu domnişoara Sinisi. Spune-i că Dana Evans…

— Nu doreşte să vorbească cu dumneavoastră, domnişoară Evans. Telefonul se închise.

Ce se întâmplă? se întrebă Dana în timp ce se îndrepta spre biroul lui Matt Baker. Abbe Lasmann o salută.

— Felicitări! Am înţeles că aţi stabilit data nunţii.

Dana zâmbi:

— Da.

Abbe suspină:

— Ce romantică cerere în căsătorie.

— Aşa e el.

— Dana, redactorul nostru de la rubrica „Sfaturi pentru tinerii căsătoriţi” spunea că după nuntă ar trebui să te duci să cumperi vreo două sacoşe cu conserve, ca să le pui în portbagajul maşinii.

— Pentru ce…?

— Spune că vreodată, o să vrei să te distrezi şi s-ar putea să ajungi târziu acasă, iar când Jeff te va întreba unde ai fost, tu îi vei arăta sacoşele şi îi vei spune: „La cumpărături”. Atunci el o să…

— Mulţumesc, Abbe dragă. Matt e liber?

— Îi spun că eşti aici.

După câteva clipe, Dana se afla în biroul lui Matt.

— Stai jos, Dana. Am veşti bune. Cele mai recente în legătură cu familia Nielsen. Aseară i-am umilit pe concurenţi.

— Grozav. Matt, am vorbit cu o fostă secretară a lui Taylor Winthrop şi…

Matt făcu o grimasă.

— Voi, ăştia din Fecioară, nu renunţaţi niciodată, nu? Mi-ai spus că…

— Ştiu, dar ascultă-mă. Când lucra pentru Taylor Winthrop, ea l-a dat în judecată. Nu au ajuns la tribunal pentru că au făcut o înţelegere. Ea locuieşte la ultimul etaj, într-un apartament imens pe care n-ar fi putut să şi-l permită din salariul de secretară, aşa că „înţelegerea” a fost probabil destul de substanţială. Când i-am pomenit numele lui, femeia s-a speriat, s-a speriat cumplit. S-a purtat de parcă ar fi fost în joc viaţa ei.

— Ţi-a spus ca asta?

— Nu.

— Ţi-a spus că-i era teamă de Taylor Winthrop?

— Nu, dar…

— S-ar putea să-i fie frică de vreun iubit care ar putea să o zvânte în bătaie sau care i se ascunde sub pat. Mai ai ceva în plus?

— Ăăăă… nimic concret.
— Bine. Atunci, în legătură cu familia Nielsen…

Joan Sinisi se uita la ştirile de scară. Dana spunea: „…şi, ca ştiri locale, conform ultimelor rapoarte, rata criminalităţii din Statele Unite a ajuns la douăzeci şi şapte la sută în ultimele douăsprezece luni. Scăderea cea mai substanţială s-a produs în Los Angeles, San Francisco şi Detroit…”

Joan Sinisi privea chipul Danei, încercând să ia o decizie. La sfârşitul ştirilor, luase deja decizia.

7

Luni dimineaţa, când Dana intră în biroul ei, Olivia îi spuse:

— Bună dimineaţa. Ai primit trei telefoane de la o femeie care n-a vrut să-şi spună numele.

— A lăsat vreun număr de telefon?

— Nu. A spus că o să mai sune ea.

Peste treizeci de minute, o anunţă:

— E din nou femeia aceea la telefon. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Da. Dana ridică receptorul. Alo, Dana Evans la telefon. Cine…

— La telefon este Joan Sinisi.

Danei începu să-i bată inima mai tare.

— Da, domnişoara Sinisi…

— Mai vrei să stai de vorbă cu mine? Părea emoţionată.

— Da. Chiar foarte mult.

— Bine.

— Pot să ajung acasă la dumneavoastră în…

— Nu! În glasul ei se ghicea panica. Trebuie să ne întâlnim în altă parte. Cred, cred că sunt urmărită.

— Cum vreţi dumneavoastră. Unde?

— În sectorul păsărilor, de la grădina zoologică. Poţi ajunge acolo într-o oră?

— Da, voi fi acolo.

Parcul era aproape gol. Vântul rece de decembrie îi ţinea departe pe oameni. Dana stătea în faţa sectorului păsărilor şi o aştepta pe Joan Sinisi, tremurând de frig. Se uită la ceas. Aştepta de mai bine de o oră. *Îi mai acord cincisprezece minute.*

După cincisprezece minute, Dana îşi spuse: *Mai stau o jumătate de oră, şi cu asta basta.* După alte treizeci de minute, Dana oftă în sinea ei: *La dracu'! S-a răzgândit.*

Dana se întoarse la birou, înfrigurată şi îngheţată.

— Vreun telefon? o întrebă pe Olivia, plină de speranţă.

— Şase apeluri. Le ai pe birou.

Dana se uită la lista cu apeluri telefonice. Numele lui Joan Sinisi nu figura pe ea. Dana încercă de două ori s-o sune, dar nu-i răspunse nimeni. Se întrebă dacă să meargă acasă la Joan Sinisi, dar renunţă. *Trebuie să aştept până mă caută ea pe mine.*

Joan Sinisi n-a mai sunat-o pe Dana.

A doua zi dimineaţa, la ora şase, Dana urmărea ştirile în timp ce se îmbrăca. „… situaţia din Cecenia s-a înrăutăţit. Au mai fost găsite încă douăsprezece cadavre de ruşi şi, în ciuda asigurărilor guvernului de la Moscova că rebelii au fost învinşi, luptele continuă…“ Urmară ştirile locale: „O femeie a murit căzând de la ultimul etaj, etajul treisprezece, unde se afla apartamentul ei. Victima, Joan Sinisi, a fost secretara ambasadorului Taylor Winthrop. Poliţia investighează accidentul.”

Dana rămase încremenită.

*

— Matt, îţi aminteşti de femeia cu care ţi-am spus că am vorbit – Joan Sinisi, fosta secretară a lui Taylor Winthrop?

— Da. Ce e cu ca?

— Au anunţat la „ştiri“. A murit.

— Ce spui?

— Ieri-dimineaţă m-a sunat şi ne-am dat întâlnire de urgenţă. Mi-a spus că are ceva important să-mi comunice. Am aşteptat-o la grădina zoologică mai mult de o oră. Nu a apărut.

Matt o privi uimit.

— Când am vorbit cu ea la telefon, mi-a spus că are impresia că e urmărită.

Matt Baker stătea nemişcat şi îşi freca bărbia.

— Dumnezeule! Cu ce avem de-a face?

— Nu ştiu. Vreau să stau de vorbă cu menajera lui Joan Sinisi.

— Dana…

— Da?

— Ai grijă de tine. Ai mare grijă de tine.

Când intră în holul clădirii, Dana constată că era de serviciu alt portar.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt Dana Evans. Am venit în legătură cu moartea domnişoarei Sinisi. A fost groaznic.

Portarul se întristă.

— Da, aşa e. Era o persoană cumsecade, liniştită şi la locul ei.

— Primea mulţi musafiri? întrebă Dana ca din întâmplare.

— Nu, nu prea. Era destul de singură.

— Ai fost de serviciu ieri când – Dana se poticni neştiind ce cuvânt sa folosească – s-a întâmplat „accidentul”?

— Nu, doamnă.

— Deci nu ştii dacă era cineva cu ca?

— Nu, doamnă.

— Dar cineva a fost de serviciu?

— A, Dennis. L-a interogat poliţia. Era plecat undeva, după cumpărături, când a căzut sărăcuţa domnişoară Sinisi.

— Aş vrea să vorbesc cu Greta, menajera domnişoarei Sinisi.

— Cred că n-o să puteţi.

— N-o să pot? De ce?

— A plecat.

— Unde?

— A spus că pleacă acasă. Era foarte supărată.

— Ştii unde locuieşte?

Portarul scutură din cap.

— Habar n-am.

— Acum este cineva în casă?

— Nu, doamnă.

Dana se hotărî repede:

— Şeful meu ar vrea să fac un reportaj pentru postul nostru de televiziune în legătură cu moartea domnişoarei Sinisi. Aş putea să mai văd apartamentul? Am fost aici acum câteva zile.

Bărbatul se gândi o clipă, apoi ridică din umeri.

— Nu văd niciun impediment, dar va trebui să vin cu dumneavoastră.

— E în ordine, spuse Dana.

Urcară până la ultimul etaj în tăcere. Când ajunseră, portarul scoase o cheie şi descuie uşa apartamentului.

Dana păşi înăuntru. Totul părea neschimbat, doar Joan Sinisi lipsea.

— Voiaţi să vedeţi ceva anume, domnişoară Evans?

— Nu, minţi Dana. Voiam doar să-mi reîmprospătez memoria.

Merse pe hol până în camera de zi şi se îndreptă spre terasă.

— De acolo a căzut, sărăcuţa, spuse portarul.

Dana păşi pe terasa imensă şi merse până la margine. Terasa era înconjurată de un perete înalt de un metru şi jumătate. Exclus să fi căzut din greşeală.

Dana privi în jos spre strada aglomerată şi îşi zise: *Cine să fi fost atât de ticălos ca s-o arunce?* Se înfioră.

Portarul veni lângă ea.

— Vă e rău?

Dana îşi ţinu respiraţia.

— Nu, mă simt bine. Mulţumesc de întrebare.

— Mai doriţi să vedeţi şi altceva?

— Nu, am văzut destul.

Holul secţiei de poliţie din centru era plin de hoţi, beţivi, prostituate şi turişti disperaţi, ale căror portofele dispăruseră în mod miraculos.

— Am venit să-l văd pe ofiţerul Marcus Abrams, îi spuse Dana sergentului de serviciu.

— A treia uşă pe dreapta.

— Mulţumesc. Dana o porni pe coridor.

Uşa de la biroul lui Marcus Abrams era deschisă.

— Detectivul Abrams?

Acesta era un bărbat masiv, cu burtă şi cu nişte ochi negri obosiţi. Se uită spre Dana.

— Da? O recunoscu. Dana Evans. Ai nevoie de ceva?

— Mi s-a spus că te ocupi de – iar acel cuvânt – „accidentul“ lui Joan Sinisi.

— E adevărat.

— Poţi să-mi spui ceva în legătură cu asta?

Bărbatul se apropie de birou, cu braţele pline de dosare şi se aşează.

— Nu prea am ce să-ţi spun. A fost accident sau sinucidere. Ia loc.

Dana se aşează pe un scaun.

— Era cineva cu ea când s-a întâmplat?

— Doar menajera. Se afla în bucătărie. Ne-a spus că nu mai era nimeni altcineva în casă.

— Ai idee cum aş putea da de menajeră?

Bărbatul se gândi puţin.

— O să fie dată la ştiri diseară, nu?

Dana îi zâmbi.

— Da.

Detectivul Abrams se ridică, se duse la dulap şi căută prin hârtii. Scoase o fişă.

— Uite. Greta Miller. Connecticut Avenue nr. 1180. E bine?

Douăzeci de minute mai târziu, Dana mergea cu maşina pe Connecticut Avenue, uitându-se după numere: 1170… 1172… 1174… 1176… 1178…

Numărul 1180 era o parcare.

*

— Tu chiar crezi că Joan Sinisi a fost aruncată de pe terasă? întrebă Jeff.

— Jeff, nu dai telefon ca să-ţi aranjezi o întâlnire şi pe urmă te sinucizi. Cineva n-a dorit ca ea să-mi spună ceva anume. Este necinstit. Este ca în Câinele din Baskerville. Nimeni nu l-a auzit lătrând. Nimeni nu ştie nimic.

— Devine din ce în ce mai înfricoşător. Nu ştiu dacă e cazul să mai continui ancheta asta.

— Nu pot să mă opresc. Trebuie să aflu.

— Dacă se dovedeşte că ai dreptate, înseamnă că au fost omorâţi şase oameni.

Dana înghiţi în sec.

— Ştiu.

— …iar menajera a dat o adresă greşită poliţiei, după care a dispărut, îi spunea Dana lui Matt Baker. Când am vorbit cu Joan Sinisi, aceasta părea neliniştită, dar în niciun caz nu lăsa impresia că ar fi în stare să se sinucidă. A împins-o cineva.

— N-avem nicio dovadă.

— Nu avem, dar ştiu că nu greşesc. Când m-am întâlnit cu Joan Sinisi, era bine mersi până când am vorbit de Taylor Winthrop. În clipa aceea a intrat în panică. E prima oară când am observat o fisură în această minunată legendă creată în jurul lui Taylor Winthrop. Un bărbat ca Winthrop nu dă bani unei secretare dacă aceasta nu îl are cu ceva serios la mână. Matt, cunoşti pe cineva care a lucrat cu Taylor Winthrop şi care a avut vreo problemă cu el, căruia să nu-i fie teamă să vorbească?

Matt Baker rămase gânditor câteva clipe.

— Ai putea merge să vorbeşti cu Roger Hudson. Era liderul majorităţii din Senat înainte de a se pensiona şi a lucrat cu Taylor Winthrop într-o comisie. S-ar putea să ştie el ceva. Lui nu-i e teamă de nimeni.

— Ai putea să-mi aranjezi o întâlnire cu el?

— Să văd ce pot face.

După o oră, Matt Baker o sună.

— Ai o întâlnire cu Roger Hudson, joi la prânz, acasă la el, în Georgetown.

— Mersi, Matt. Îţi sunt recunoscătoare.

— Dar trebuie să te previn, Dana…

— Da?

— Hudson poate fi foarte caustic.

— O să încerc să nu-i forţez mâna.

Matt Baker era pe cale să plece de la birou când intră Elliot Cromwell.

— Aş vrea să vorbesc cu tine despre Dana.

— E vreo problemă?

— Nu, şi nici nu doresc să apară. Treaba asta cu Taylor Winthrop, pe care o investighează ea…

— Da.

— E o nimica toată şi părerea mea este că-şi pierde vremea degeaba. L-am cunoscut pe Taylor Winthrop şi i-am cunoscut şi familia. Cu toţii au fost nişte oameni deosebiţi.

Matt Baker spuse:

— E bine. În cazul ăsta Dana nu face niciun rău dacă mai continuă.

Elliot Cromwell îl privi o clipă pe Matt, apoi ridică din umeri.

— Să mă ţii la curent.

*

— Este sigur telefonul?

— Da, domnule.

— Bine. Contăm foarte mult pe datele venite de la postul de televiziune. Eşti sigur că sunt fundamentate?

— În totalitate. Datele provin chiar din clădirea directorilor.

8

Miercuri dimineaţă, în timp ce pregătea micul dejun, Dana auzi zgomote puternice afară. Privi pe fereastră şi rămase surprinsă când văzu o furgonetă destinată mutării mobilei, în faţa clădirii în care locuia, şi nişte bărbaţi care o încărcau.

Cine se mută oare? se întrebă Dana. Toate apartamentele erau închiriate pe termen lung.

Dana puse cerealele pe masă când auzi o bătaie în uşă. Era Dorothy Wharton.

— Dana, am o veste pentru tine, spuse ea plină de emoţie. Ne mutăm la Roma astăzi.

Dana o privi uimită. *La Roma? Astăzi?*

— Nu-i aşa că este uluitor? Săptămâna trecută a venit cineva în vizită la Howard. Au discutat între patru ochi. Howard nu mi-a spus mare lucru. Aseară a sunat acel bărbat şi i-a oferit un post lui Howard, la firma lui din Italia, cu un salariu de trei ori mai mare. Dorothy strălucea de bucurie.

— Este… este minunat, spuse Dana. O să ne fie dor de voi.

— Şi nouă o să ne fie dor de voi.

Apăru şi Howard în uşă.

— Presupun că ţi-a dat Dorothy vestea?

— Da. Mă bucur pentru voi. Dar credeam că v-aţi stabilit aici definitiv. Şi, deodată…

Howard continuă să vorbească:

— Nici mie parcă nu-mi vine să cred. Este şi o firmă mare, Italiano Ripristino, unul din cele mai mari concerne din Italia. Au o filială care se ocupă cu restaurări arheologice. Nu ştiu de unde au auzit de mine, dar au trimis un om până aici ca să încheie contractul. Sunt multe ruine în Roma care trebuie restaurate. Ne plătesc până şi chiria aici, pe tot anul. Trebuie să ajungem la Roma mâine. Asta înseamnă să plecăm de astăzi.

Dana riscă o întrebare:

— E un lucru neobişnuit, nu?

— Cred că se grăbesc foarte tare.

— Aveţi nevoie să vă ajut la împachetat?

Dorothy scutură din cap.

— Nu. N-am dormit toată noaptea. Mare parte din lucruri vor ajunge la săraci. Cu noul salariu al lui Howard, ne putem permite ceva mai bun.

Dana râse:

— O să ţinem legătura, Dorothy.

După o oră, familia Wharton se afla în drum spre Roma.

Când ajunse la birou, Dana îi spuse Oliviei:

— Vrei, te rog, să cercetezi o firmă?

— Desigur.

— Se numeşte Italiano Ripristino. Cred că are sediul la Roma.

— Bine.

După treizeci de minute, Olivia îi dădu Danei o foaie de hârtie.

— Uite. Este una din cele mai mari companii din Europa.

Dana avu un profund sentiment de uşurare.

— Mă bucur.

— Apropo, spuse Olivia, nu este o firmă particulară.

— Zău?

— Nu. Aparţine guvernului italian.

În timp ce Dana îl lua pe Kemal de la şcoală, un bătrân cu ochelari se muta în apartamentul în care stătuse familia Wharton.

Ziua de joi, în care Dana trebuia să se întâlnească cu Roger Hudson, începuse rău.

La prima şedinţă, Robert Fenwick spuse:

— Se pare că o să avem probleme la transmisia de diseară.

— De ce? întrebă Dana.

— Ştii echipa pe care am trimis-o în Irlanda? Urma să folosim pelicula lor în seara asta.

— Şi?

— Au fost arestaţi şi le-a fost confiscat tot echipamentul.

— Tu vorbeşti serios?

— Eu nu glumesc niciodată când e vorba de irlandezi. Îi întinse Danei o foaie de hârtie. Uite reportajul nostru cu bancherul din Washington care a fost acuzat de fraudă.

— Este un reportaj bun, spuse Dana. Şi avem exclusivitatea.

— Tocmai l-a distrus biroul nostru de avocaţi.

— Ce spui?

— Le e frică să nu fie daţi în judecată.

— Minunat, făcu Dana amărâtă.

— Şi încă n-am terminat. Martorul din cazul de omucidere pe care îl programasem pentru interviu…

— Da…

— S-a răzgândit. Nu vrea să fie văzut.

Danei îi veni să urle. Singurul lucru care o mai bucura în acea zi era întâlnirea cu Roger Hudson.

După ce Dana reveni de la şedinţă, Olivia îi spuse:

— E ora unsprezece, domnişoară Evans. Având în vedere vremea, cred că ar trebui să plecaţi deja la întâlnirea cu domnul Hudson.

— Mulţumesc, Olivia. Mă întorc peste două-trei ore. Dana se uită pe fereastră. Începuse din nou să ningă. Îmbrăcă haina, îşi puse eşarfa şi se îndreptă spre uşă. În clipa aceea sună telefonul.

— Domnişoara Evans…

Dana se întoarse.

— Aveţi un telefon pe linia trei.

— Nu pot acum, spuse Dana. Trebuie să plec.

— E cineva de la şcoală de la Kemal.

— Ce? Dana se grăbi la birou. Alo?

— Domnişoara Evans?

— Da.

— La telefon este Thomas Henry.

— Da, domnule Henry. E totul în regulă cu Kemal?

— Nici nu ştiu ce să vă spun. Îmi pare rău, dar Kemal este exmatriculat.

Dana rămase interzisă.

— *Exmatriculat.* Pentru ce? Ce-a făcut?

— Ar fi bine să discutăm personal acest lucru. V-aş fi recunoscător dacă aţi veni să-l luaţi.

— Domnule Henry…

— O să vă explic când veniţi aici, domnişoară Evans. Vă mulţumesc.

Dana puse receptorul la loc nedumerită. *Ce să se fi întâmplat oare?*

Olivia întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Vai de capul meu, se plânse Dana. Asta pune capac întregii dimineţi.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Roagă-te la Dumnezeu pentru mine.

Dimineaţă, când îl lăsase Dana la şcoală şi îşi luase la revedere de la Kemal, Ricky Underwood urmărise întreaga scenă.

În timp ce Kemal trecea pe lângă el, Ricky spuse:

— Hei, uite-l şi pe eroul din război. Probabil că maică-ta e cam nemulţumită. N-ai decât un braţ şi când te joci cu ea cu degetele…

Mişcarea lui Kemal a fost atât de rapidă încât de-abia s-a văzut. Îi trase un picior în burtă lui Ricky şi, în timp ce acesta urla şi se pregătea să o ia la fugă, îl izbi şi cu piciorul stâng în faţă şi îi sparse nasul.

Kemal se aplecase peste faţa aceea strâmbă de durere.

— Data viitoare te omor, zise el.

Dana conducea grăbită întrebându-se ce s-a întâmplat. *Orice-ar fi, trebuie să-l conving pe Henry să-l ţină pe Kemal la şcoală.*

Thomas Henry o aştepta pe Dana în birou. Kemal şedea pe un scaun în faţa lui.

— Domnişoară Evans.

— Ce s-a întâmplat?

— Fiul dumneavoastră i-a spart nasul şi obrazul unui băiat. A trebuit să fie luat de ambulanţă şi dus la camera de gardă a spitalului.

Dana îl privea, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Cum… cum a fost posibil aşa ceva? Kemal n-are decât un braţ.

— E adevărat, spuse Henry sec. Dar are două picioare. I-a spart nasul cu genunchiul.

Kemal privea tavanul.

Dana se întoarse spre el.

— Kemal, cum ai putut face aşa ceva?

Acesta îşi coborî privirea.

— Foarte uşor.

— Vedeţi, domnişoară Evans, spuse Thomas Henry. Toată atitudinea lui este – nici… nici nu ştiu cum s-o calific. Mă tem că nu mai putem să acceptăm comportamentul lui Kemal. Vă sugerez să căutaţi o şcoală potrivită pentru el.

— Domnule Henry, Kemal nu caută bătaia cu lumânarea. Sunt sigură că a avut un motiv anume că s-a bătut. Nu puteţi să…

Domnul Henry spuse ferm:

— Dumneavoastră nu faceţi decât să ajutaţi să ne decidem, domnişoară Evans. Era ceva definitiv în glasul lui.

Dana inspiră adânc:

— Bine. O să căutăm o altă şcoală care o să-l înţeleagă mai bine. Haide, Kemal.

Kemal se ridică, îi aruncă o privire ucigătoare domnului Henry şi o urmă pe Dana afară din birou. Merseră tăcuţi spre colţul clădirii. Dana se uita la ceas. Acum chiar că întârziase la întâlnire şi n-avea unde să-l lase pe Kemal. *Va trebui să-l iau cu mine,* îşi zise ea.

În maşină, Dana spuse:

— Aşa, Kemal. Ce s-a întâmplat?

Nu putea să-i spună Danei ce bălmăjise Ricky Underwood.

— Îmi pare rău, Dana. Eu am greşit.

La dracu', gândi Dana.

Proprietatea familiei Hudson se întindea pe cinci acri de pământ, într-o zonă exclusivistă din Georgetown. Casa, care nu se vedea din stradă, era

un conac în stil georgian, cu trei etaje, aşezat pe un deal. Era albă în exterior şi până la intrare mergea o alee şerpuitoare.

Dana opri maşina în faţa casei şi se uită spre Kemal.

— O să vii cu mine.

— De ce?

— Pentru că e rece afară. Haide.

Dana se îndreptă spre uşa principală a casei, iar Kemal o urmă şovăitor.

Dana se întoarse spre el:

— Kemal, mă aflu aici pentru un interviu foarte important. Vreau să fii cuminte şi politicos. Bine?

— Bine.

Dana apăsă pe butonul soneriei. Uşa fu deschisă de un uriaş cu faţă simpatică, îmbrăcat într-o uniformă de majordom.

— Domnişoara Evans?

— Da.

— Eu sunt Cesar. Domnul Hudson vă aşteaptă. Se uită la Kemal, apoi din nou la Dana. Să vă iau hainele. Le agăţă în dulapul din holul de la intrare. Kemal se uita la Cesar, care îl privea la rândul lui.

— Ce înălţime ai?

— Kemal! Nu fi prost crescut.

— A, nu-i nimic, domnişoară Evans. Sunt obişnuit cu asta.

— Eşti mai înalt ca Michael Jordan? îl întrebă Kemal.

— Da. Majordomul zâmbi. Am doi metri şi douăzeci şi unu de centimetri. Pe aici, vă rog.

Intrară într-un hol lung pardosit cu lemn masiv, având pe pereţi oglinzi vechi şi rafturi cu figurine preţioase din dinastia Ming şi statuete Chihuly din sticlă.

Dana şi Kemal îl urmară pe Cesar până într-o cameră de zi, aflată cu o treaptă mai jos, cu pereţi de un galben pal şi canapele confortabile cu efigia reginei Ann. Mai erau mese şi scaune Sheraton, tapiţate cu mătase de un galben pai.

Senatorul Roger Hudson şi soţia lui, Pamela, care şedeau în faţa unei mese de table, se ridicară atunci când Cesar îi anunţă pe Dana şi pe Kemal.

Roger Hudson, un bărbat cu o înfăţişare severă, avea cincizeci şi ceva de ani, nişte ochi gri, reci şi un zâmbet cinic.

Pamela Hudson, puţin mai tânără ca el, era o frumuseţe. Părea deschisă şi directă. Părul blond-cenuşiu, puţin cărunt, îi conferea eleganţă.

— Scuzaţi-mă că am întârziat. Sunt Dana Evans, iar el este fiul meu, Kemal.

— Îmi pare bine. Roger Hudson. Ea este soţia mea, Pamela.

Dana căutase datele personale ale lui Roger Hudson pe Internet. Tatăl acestuia fusese proprietarul unei mici oţelării, Hudson Industries, pe care Roger o transformase într-un concern internaţional. Era miliardar, fusese liderul majorităţii din Senat şi condusese cândva Comitetul pentru Armată. Se retrăsese din afaceri, iar acum era consilier politic la Casa Albă. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă se căsătorise cu o frumuseţe a lumii mondene, Pamela Donnelly. Amândoi erau persoane importante în lumea din Washington şi foarte în fluente în politică.

Dana spuse:

— Kemal, ţi-i prezint pe domnul şi pe doamna Hudson. Se uită spre Roger. Îmi cer scuze că l-am adus aici, dar…

— Nu ne deranjează deloc, spuse Pamela Hudson. Noi îl cunoaştem pe Kemal.

Dana o privi cu surprindere.

— Adevărat?

— Da. S-a scris mult despre dumneata, domnişoară Evans. L-ai salvat pe Kemal din Sarajevo. A fost o treabă extraordinară.

Roger Hudson tăcea.

— Cu ce vă putem servi? îi întrebă Pamela Hudson.

— Mulţumesc, eu nu doresc nimic, spuse Dana.

Cei doi îl priviră pe Kemal. Acesta scutură din cap.

— Staţi jos, vă rog. Roger Hudson şi soţia lui se aşezară pe canapea, Dana şi Kemal pe cele două fotolii confortabile aflate vizavi.

Roger Hudson spuse pe un ton sec:

— Nu prea ştiu de ce ai venit să mă vezi, domnişoară Evans. Matt Baker m-a rugat să te primesc. Cu ce te pot ajuta?

— Voiam să discut cu dumneavoastră despre Taylor Winthrop.

Roger Hudson se încruntă.

— Ce vrei să ştii despre el?

— Am înţeles că l-aţi cunoscut bine?

— Da. L-am întâlnit pe Taylor pe când era ambasador în Rusia. Atunci conduceam Comitetul pentru Armată. Am fost în Rusia ca să estimez posibilităţile lor în domeniul armamentului. Taylor a petrecut două-trei zile cu noi.

— Ce părere aveaţi despre el, domnule Hudson?

— Sincer vorbind, domnişoară Evans, spuse Hudson, eu nu am fost prea impresionat de farmecul lui. Dar trebuie să recunosc că omul era capabil.

Kemal, plictisit, privea în jur; aruncase o privire şi în cealaltă încăpere.

— Ştiţi cumva dacă ambasadorul Winthrop a avut vreo problemă cât a fost în Rusia?

Roger Hudson o privi surprins.

— Nu prea înţeleg. Ce fel de problemă?

— Ceva… ceva care i-ar fi putut crea duşmani, duşmani în toată legea.

Roger Hudson scutură din cap.

— Domnişoară Evans, dacă s-ar fi întâmplat ceva, n-aş fi ştiut numai eu, ci lumea întreagă. Taylor Winthrop ducea o viaţă publică. Puteţi să-mi spuneţi ce urmăriţi?

Dana îşi luă inima în dinţi:

— M-am gândit că poate Taylor Winthrop i-a făcut un rău suficient de mare cuiva pentru ca persoana respectivă să-l omoare pe el şi familia sa.

Cei doi Hudson o priveau uimiţi.

Dana continuă grăbită:

— Ştiu că pare ciudat, dar şi morţile lor violente în mai puţin de un an sunt ciudate.

Roger Hudson o întrerupse:

— Domnişoară Evans, sunt destul de bătrân ca să ştiu că „orice“ este posibil, dar pe ce te bazezi?

— Dacă vă referiţi la o dovadă clară, nu am.

— Nu mă surprinde. Bărbatul avu o ezitare. Am auzit că… nu mai continuă. Lasă.

Cele două femei îl priviră mirate.

Pamela spuse:

— Nu e cinstit faţă de domnişoara Evans, dragule. Ce voiai să spui?

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu e ceva important. Se întoarse spre Dana. Când am fost la Moscova, circulau nişte bârfe potrivit cărora Winthrop ar fi fost implicat într-o afacere particulară cu ruşii. Dar eu nu le dau crezare şi sunt sigur că nici dumneata, domnişoară Evans. Tonul lui conţinea o notă de reproş.

Înainte ca Dana să-i poată răspunde, se auzi un zgomot puternic din biblioteca de alături.

Pamela Hudson se ridică şi merse grăbită să vadă ce se întâmplase. Roger şi Dana o urmară. Se opriră în pragul uşii. O vază albastră Ming căzuse pe podea şi se spărsese în zeci de cioburi. Kemal se afla lângă ea.

— Vai, Doamne, spuse Dana îngrozită. Vă rog să mă scuzaţi; Kemal, cum ai îndrăznit să…?

— A fost un accident.

Dana se întoarse spre familia Hudson, cu faţa roşie ca focul.

— Îmi cer scuze. O s-o plătesc, desigur…

— Te rog, nu-ţi face atâtea probleme, spuse Pamela Hudson cu un zâmbet plăcut. Câinii noştri fac rele şi mai mari.

Roger Hudson, încruntat, dădu să spună ceva, dar privirea soţiei lui îl reduse la tăcere.

Dana privi cioburile. *Cred că valora salariul meu cam pe zece ani,* îşi zise ea.

— Haideţi să mergem înapoi în camera de zi, le sugeră Pamela Hudson.

Dana îi urmă pe cei doi cu Kemal lângă ea.

— Să stai lângă mine, murmură ea, furioasă.

Roger Hudson îl privi pe Kemal.

— Cum ţi-ai pierdut braţul, fiule?

Dana rămase surprinsă de brutalitatea întrebării, dar Kemal răspunse repede:

— O bombă.

— Aşa. Şi părinţii tăi, Kemal?

— Amândoi au fost omorâţi după un raid aerian, ca şi sora mea.

Roger Hudson mormăi:

— Blestemate de războaie.

În clipa aceea, intră în cameră Cesar:

— Prânzul este servit, spuse el.

Prânzul se desfăşură fără incidente. Dana ajunse la concluzia că Pamela era blândă şi fermecătoare, iar Roger Hudson un introvertit.

— La ce lucrezi acum? o întrebă Pamela Hudson pe Dana.

— Ne pregătim pentru o emisiune nouă, intitulată *Crime Line*. Vrem să readucem în prim plan persoane care au scăpat după ce au comis infracţiuni, şi să-i ajutăm pe oamenii din închisori, care sunt nevinovaţi.

Roger Hudson spuse:

— Washingtonul se pretează. E plin de şarlatani aflaţi în funcţii înalte, care au scăpat nepedepsiţi pentru toate infracţiunile pe care nici nu le poţi bănui.

— Roger se ocupă de mai multe comitete pentru reforma guvernamentală, spuse mândră Pamela Hudson.

— Sunt bine venite aceste comitete, mormăi soţul ei.

Pamela Hudson o privi pe Dana.

— Apropo, Roger şi cu mine dăm o mică petrecere sâmbătă seara. Poţi sa vii şi tu?

Dana zâmbi.

— Da, mulţumesc. Mi-ar face mare plăcere.

— Ai vreun prieten?

— Da, Jeff Connors.

Roger Hudson interveni:

— Comentatorul sportiv de la postul dumitale?

— Da.

— E bun băiatul. Îl urmăresc uneori, spuse el. Aş vrea să-l cunosc.

Dana zâmbi.

— Sunt convinsă că i-ar face mare plăcere lui Jeff.

În timp ce se pregăteau de plecare, Roger Hudson o luă pe Dana deoparte:

— Domnişoară Evans, eu cred că teoria dumitale despre o conspiraţie împotriva familiei Winthrop este fantasmagorică. Dar, de dragul lui Matt Baker, o să caut să vad dacă găsesc ceva ce ar fundamenta-o.

— Vă mulţumesc.

*

Domnişoară Evans, eu cred că teoria dumitale despre o conspiraţie împotriva familiei Winthrop este fantasmagorică. Dar, de dragul lui Matt Baker, o să caut să văd dacă găsesc ceva ce ar fundamenta-o.

Vă mulţumesc.

Banda se opri.

9

Erau în toiul şedinţei de dimineaţă în care discutau despre *Crime Line.*

Olivia băgă capul pe uşă:

— Domnul Baker doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

— Spune-i că vin într-un minut.

— Te aşteaptă şeful.

— Mersi, Abbe. Arăţi bine dispusă.

Abbe dădu din cap.

— În sfârşit am dormit bine în noaptea asta.

— Dana? Vino, strigă Matt.

— Vom continua, spuse Abbe.

Dana intră în biroul lui Matt.

— Cum a decurs întâlnirea cu Roger Hudson?

— Am avut impresia că nu prea era interesat de problemă. Crede că teoria mea este o aiureală.

— Ţi-am spus că nu-i prea blând din fire.

— Dar se străduieşte. În schimb, soţia lui e minunată. S-o fi auzit vorbind despre imoralitatea din înalta societate din Washington.

— Ştiu. Este o femeie nemaipomenită.

*

Dana dădu peste Elliot Cromwell în restaurantul din clădirea conducerii.

— Stai cu mine, spuse Elliot Cromwell.

— Mulţumesc. Dana se aşeză la masa lui.

— Ce face Kemal?

Dana avu un moment de ezitare.

— Are probleme, din păcate.

— Da? Ce fel de probleme?

— A fost exmatriculat.

— Pentru ce?

— S-a bătut cu un coleg şi l-a băgat în spital.

— E suficient pentru a fi exmatriculat.

— Sunt convinsă că nu a fost vina lui Kemal, spuse Dana încercând o scuză. Este tachinat pentru că nu are decât un braţ.

— Presupun că îi este destul de greu.

— Da. Încerc să-i fac rost de o proteză. Se pare că sunt probleme.

— În ce clasă este Kemal?

— Într-a şaptea.

Elliot Cromwell căzu pe gânduri.

— Ai auzit de Şcoala Pregătitoare Lincoln?

— Da. Dar am înţeles că este greu să pătrunzi acolo. Şi, din păcate, notele lui Kemal nu sunt nemaipomenite.

— Cunosc eu câteva persoane acolo. Vrei să vorbesc cu cineva?

— Ăăăă… eşti foarte drăguţ.

— Cu plăcere.

*

Mai târziu în acea zi, Elliot Cromwell o chemă pe Dana.

— Am o veste bună pentru tine. Am vorbit cu directoarea şcolii. Este de acord să-l primească pe Kemal, după susţinerea unui test. Poţi să mergi cu el acolo mâine dimineaţă?

— Bineînţeles. Dana avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă bine. Vai, dar e minunat! Sunt foarte mulţumită. Îţi mulţumesc mult. Îţi rămân recunoscătoare, Elliot.

— Aş vrea să afli că „eu“ îţi sunt recunoscător, Dana. Cred că ai făcut un lucru deosebit când l-ai adus pe Kemal aici.

— Mulţumesc.

Şcoala Pregătitoare Lincoln era un complex impunător care cuprindea o clădire mare, trei clădiri mai mici, câteva terenuri mari, bine îngrijite şi locuri dejoacă.

Când ajunseră în faţa intrării, Dana spuse:

— Kemal, aceasta este cea mai bună şcoală din Washington. Aici poţi învăţa multe lucruri, dar trebuie să fii cuviincios, înţelegi?

— Mişto.

— Şi să nu te mai baţi.

Kemal tăcu.

Dana şi Kemal fură invitaţi în biroul Rowanei Trott, directoarea şcolii, o femeie frumoasă, cu un aer foarte prietenos.

— Bine aţi venit, spuse ea. Se întoarse spre Kemal. Am auzit multe lucruri despre tine, tinere. Mă bucur că te vom avea alături de noi.

Dana aşteptă ca băiatul să zică ceva, dar cum acesta tăcea, spuse ea:

— Kemal este bucuros să înveţe aici.

— Foarte bine. Cred că o să-ţi faci mulţi prieteni.

Kemal continua să tacă.

În birou intră o femeie mai în vârstă. Doamna Trott spuse:

— V-o prezint pe Becky. Becky, el este Kemal. Nu vrei să-i arăţi puţin şcoala şi să-i faci şi cunoştinţă cu unii dintre viitorii lui profesori?

— Desigur. Hai, Kemal.

Kemal o privi rugător pe Dana, apoi se întoarse şi o urmă pe Becky.

— Aş vrea să vă spun mai multe despre Kemal, începu Dana. El…

— Nu este nevoie, domnişoară Evans. Elliot Cromwell mi-a povestit totul. Am înţeles că a trecut prin multe încercări grele, iar noi suntem pregătiţi să-l tratăm cu înţelegere.

— Va mulţumesc, spuse Dana.

— Am primit situaţia lui şcolară. Vom încerca să o îmbunătăţim.

Dana dădu din cap.

— Kemal este foarte inteligent.

— Sunt convinsă. Notele lui de la matematică o dovedesc. Vom încerca să-l stimulăm ca să exceleze şi la celelalte materii.

— Infirmitatea lui reprezintă un factor traumatizant, spuse Dana. Sper să pot rezolva şi acest

lucru.

Doamna Trott dădu din cap înţelegătoare.

— Desigur.

După ce Kemal termină de vizitat şcoala şi se îndreptau spre maşină, Dana spuse:

— Sunt sigură că o să-ţi placă aici.

Kemal tăcea.

— Este o şcoală faimoasă, nu?

— Nu-mi miroase a bine.

Dana se opri:

— De ce?

— Au terenuri de tenis şi un teren de fotbal american, iar eu… Ochii i se umplură de lacrimi.

Dana îl strânse în braţe.

— Îmi pare rău, dragule. *Trebuie să rezolv odată şi treaba asta,* îşi zise ea.

Cina de sâmbătă seara, de la familia Hudson, se dovedi o petrecere selectă. Printre invitaţi figurau celebrităţi ale capitalei, incluzând pe ministrul Apărării, mai mulţi membri ai Congresului, preşedintele Rezervelor Naţionale şi ambasadorul Germaniei.

Roger şi Pamela îi întâmpinară la intrare. Dana îl prezentă pe Jeff.

— Îmi place mult rubrica dumitale de sport, spuse Roger Hudson.

— Mulţumesc.

— Să vă prezint unor oaspeţi de-ai noştri, interveni Pamela.

Majoritatea feţelor le erau cunoscute. Fură întâmpinaţi cu simpatie. Se părea că mulţi musafiri erau fani fie ai Danei, fie ai lui Jeff.

Când rămaseră singuri o clipă, Dana remarcă:

— Dumnezeule, sunt numai celebrităţi aici.

Jeff îi luă mâna.

— Tu eşti aici celebritatea, iubita mea.

— Nu exagera. Eu sunt doar o…

În clipa aceea, Dana îi văzu pe generalul Victor Booster şi pe Jack Stone care se îndreptau spre ei.

— Bună seara, domnule general, spuse Dana.

— Ce dracu' cauţi tu aici? întrebă Booster.

Dana se înroşi.

— Este o petrecere mondenă, continuă generalul. N-am ştiut că va fi prezentă şi presa.

Jeff se uită furios la generalul Booster.

— Ia stai puţin! spuse el. Avem dreptul, ca şi dumneavoastră, să…

Victor Booster nu-l băgă în seamă. Se aplecă spre Dana:

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, în caz că o cauţi cu lumânarea, mai zise generalul şi se îndepărtă.

Jeff privi după el nevenindu-i să creadă.

— Hristoase! Ce-a mai fost şi asta?

Jack Stone, roşu la faţă, rămase lângă ei.

— Îmi… îmi pare foarte rău. Generalul nu este întotdeauna diplomat.

— Asta se vede cu ochiul liber, spuse Jeff înţepat.

Spre surprinderea ei, Dana descoperi că fusese aşezată lângă Roger Hudson. *E mâna Pamelei aici,* îşi zise ea.

— Pamela mi-a spus despre Kemal. Am înţeles că învaţă acum la Şcoala Pregătitoare Lincoln.

Dana zâmbi:

— Da. Elliot Cromwell s-a ocupat de asta. Este un om deosebit.

Roger Hudson dădu din cap.

— Aşa am auzit şi eu. Făcu o pauză, apoi continuă: Poate că nu e mare lucru, dar se pare că, cu puţin timp înainte de a fi numit ambasadorul nostru în Rusia, Taylor Winthrop le-a spus prietenilor săi apropiaţi că se va retrage definitiv din viaţa socială.

Dana se încruntă.

— Şi pe urmă a acceptat postul?

— Da.

Ciudat.

În drum spre casă, Jeff o întrebă pe Dana:

— Ce-ai făcut de ţi l-ai urcat în cap pe generalul Booster?

— Nu doreşte să anchetez moartea familiei Winthrop.

— Şi de ce mă rog?

— Nu mi-a explicat. Nu face decât să latre.

Jeff spuse încet:

— Este periculos să ai un astfel de duşman.

Dana îl privi curioasă pe Jeff.

— De ce?

— Este şeful Agenţiei Federale pentru Apărare.

— Ştiu. Se ocupă cu tehnologia destinată ţărilor subdezvoltate şi…

Jeff replică sec:

— Da, este adevărat că există Moş Crăciun.

Dana îl privi uimită.

— Ce tot spui?

— Agenţia asta nu-i decât o acoperire. Adevărata lor activitate constă în spionarea agenţiile de informaţii străine şi în interceptarea comunicaţiilor. Ce ironie a sorţii. Sunt mai secretoşi decât Securitatea.

Dana căzu pe gânduri.

— Taylor Winthrop a fost şi el şeful acestei agenţii. Ce interesant!

— Te sfătuiesc să te ţii cât mai departe de generalul Booster.

— Aşa şi intenţionez să fac.

— Ştiu că în seara asta ai probleme cu femeia care stă cu Kemal, iubito, aşa că, dacă vrei să ajungi mai repede acasă…

Dana se ghemui lângă el.

— Nici vorbă. Femeia să mai aştepte. Hai să mergem la tine.

Jeff zâmbi:

— De când aştept să spui asta.

Jeff ocupa un mic apartament dintr-o clădire cu patru etaje, de pe Madison Street.

— O să fiu fericit când o să ne mutăm într-un apartament ceva mai mare, spuse Jeff. Kemal trebuie să aibă camera lui. Ce-ar fi să…?

— Ce-ar fi să nu mai vorbim atâta şi să trecem la fapte, îi sugeră Dana.

Jeff o luă în braţe.

— Grozavă idee. O strânse la piept, o mângâie şi începu s-o dezbrace. Ştii că ai un trup minunat?

— Toţi îmi spun asta, zise Dana. Ştie tot oraşul. Tu când ai de gând să te dezbraci?

— Să mă mai gândesc.

Dana începu să-i descheie nasturii de la cămaşă.

— Ştii că eşti o obrăznicătură?

— Bineînţeles.

Dana se afla deja în pat şi îl aştepta. Jeff era un amant minunat, senzual şi blând.

— Te iubesc mult, îi şopti Dana.

— Şi eu te iubesc, draga mea.

În clipa aceea sună un telefon celular.

— E al tău sau al meu?

Telefonul sună iar.

— E al meu, spuse Jeff. Lasă-l să sune.

— S-ar putea să fie ceva important, zise Dana.

— Da, bine. Jeff se ridică îmbufnat. Alo? I se schimbă vocea. Nu, nu-i nimic… Spune… bineînţeles… Ştiu că nu emotiv de îngrijorare. Probabil că de vină este doar stresul.

Conversaţia dură vreo cinci minute.

— Da… Nu-ţi fă griji… Minunat… Noapte bună, Rachel.

Jeff închise telefonul.

— S-a întâmplat ceva, Jeff?

— Nu. Rachel e surmenată. Are nevoie de odihnă. O trase spre el şi magia începu.

Dana uită de toate problemele legate de familia Winthrop şi de Joan Sinisi şi de generali şi de femei de serviciu şi de Kemal şi de şcoală, copleşită de pasiune.

Mai târziu, Danei îi scăpă:

— Tare mă tem că Cenuşăreasa se transformă într-o prostuţă, iubitule.

— Şi încă ce prostuţă! Pregătesc motoarele.

Ea îl privi.

— Cred că sunt deja pregătite. Încă o dată?

Când Dana ajunse acasă, femeia aştepta neliniştită şi nerăbdătoare să plece.

— Este ora unu şi jumătate, spuse ea cu reproş.

— Scuză-mă. Dana îi mai dădu nişte bani în plus. Ia un taxi. Ne vedem mâine seară.

Femeia zise:

— Domnişoară Evans, cred că ar trebui să ştiţi ceva…

— Ce anume?

— Toată seara Kemal m-a tot întrebat când veniţi acasă.

Copilul acesta se simte foarte singur.

— Mulţumesc. Noapte bună.

Dana se duse în camera lui Kemal. Băiatul se juca pe computer.

— Bună, Dana.

— Ar fi trebuit să dormi deja, amice.

— Te-am aşteptat pe tine. Te-ai distrat bine?

— A fost minunat, dar mi-a fost dor de tine, dragule.

Kemal închise computerul.

— Şi o să pleci în fiecare seară?

Dana se gândi la toate sentimentele ascunse în spatele întrebării aparent nevinovate.

— O să încerc să stau mai mult cu tine.

10

Apelul telefonic pică din senin luni dimineaţa.

— Dana Evans?

— Da.

— La telefon este doctorul Joel Hirschberg. Lucrez în cadrul Fundaţiei pentru Copii.

Dana asculta uimită.

— Da?

— Mi-a povestit Elliot Cromwell că ai dificultăţi în obţinerea unei proteze pentru braţul fiului dumitale.

Dana se gândi câteva clipe.

— Da, aşa i-am spus.

— Domnul Cromwell mi-a povestit totul. Fundaţia noastră a fost constituită pentru a-i ajuta pe copiii din ţările devastate de război. Am înţeles că fiul dumitale provine dintr-o astfel de ţară. Vrei să-l aduci la mine să-l văd?

— Da, da, desigur.

Întâlnirea urma să aibă loc ceva mai târziu.

Când Kemal ajunse acasă de la şcoală, Dana îi comunică emoţionată:

— Vom merge azi la un doctor ca să-ţi facem rost de un braţ artificial. Eşti de acord?

Kemal se gândi o clipă.

— Nu ştiu. N-o să fie un braţ adevărat.

— O să semene foarte mult. Ce zici, amice?

— E beton.

Doctorul Joel Hirschberg, în vârstă de vreo cincizeci de ani, era un bărbat arătos şi părea foarte competent.

După ce Dana şi Kemal îl salutară, aceasta spuse:

— Doctore, aş vrea să ştiu mai întâi cum facem cu banii; mi s-a spus că băiatul este în creştere şi va avea nevoie de un alt braţ la…

Doctorul Hirschberg o întrerupse:

— După cum ţi-am spus la telefon, domnişoară Evans, Fundaţia pentru Copii a fost constituită mai

ales pentru ajutorarea copiilor proveniţi din ţări devastate de război, aşa că suportăm noi toate cheltuielile.

Dana simţi o mare uşurare.

— Dar e grozav. *Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Elliot Cromwell,* spuse ea în gând.

Doctorul Hirschberg se întoarse spre Kemal.

— Ei, hai să ne uităm puţin la tine, tinere.

Dup[treizeci de minute, doctorul Hirschberg îi spuse Danei:

— Cred că putem să-i facem o proteză foarte bună. Avem două genuri de proteze, unul mioelectric, o capodoperă, şi altul care funcţionează prin cablu. După cum vezi, braţul mioelectric este din material plastic, acoperit cu un înveliş care imită pielea, îi zâmbi lui Kemal. Seamănă mult cu originalul.

Kemal îl întrebă:

— Şi se poate mişca?

Doctorul Hirschberg îi răspunse:

— Kemal, tu vrei să-ţi poţi mişca mâna? Adică acea mână care nu mai există?

— Da, răspunse Kemal.

Doctorul Hirschberg se aplecă în faţă.

— Ei bine, ori de câte ori te gândeşti la mâna aceea inexistentă, muşchii care cândva erau puşi în mişcare se vor contracta şi vor genera în mod automat un semnal mioelectric.

Cu alte cuvinte, vei putea închide şi deschide pumnul, doar când te vei gândi la asta.

Faţa lui Kemal se lumină.

— Adevărat? Şi cum… cum o pun pe mine şi cum o scot?

— Este foarte simplu, Kemal. Este un dispozitiv care se prinde ca o ventuză. Braţul are un ciorap de nailon. Nu poţi să înoţi cu el, dar poţi face aproape orice altceva. Este ca o pereche de pantofi. Îl scoţi seara la culcare şi ţi-l pui dimineaţa.

— Cât cântăreşte? întrebă Dana.

— Între trei sute de grame şi o jumătate de kilogram.

— Tu ce zici, băiete? Să încercăm?

Kemal îşi stăpânea cu greu bucuria.

— Şi o să arate ca un braţ adevărat?

Doctorul Hirschberg zâmbi.

— Va arăta ca un braţ adevărat.

— Beton, rosti Kemal încântat.

— Până acum a trebuit să te foloseşti de mâna stângă. O să-ţi ia ceva timp să te dezobişnuieşti de asta. Am putea să te protezăm imediat, dar mai întâi ar trebui să lucrezi cu un terapeut, ca să vezi cura funcţionează acest braţ şi cum poţi comanda semnalele mioelectrice.

Kemal inspiră adânc.

Dana îl strânse în braţe.

— Va fi grozav, spuse ea. De-abia îşi stăpânea lacrimile de bucurie.

Doctorul Hirschberg îi privi câteva clipe, apoi le zâmbi:

— Să trecem la treabă.

Când se întoarse la birou, Dana se duse direct la Elliot Cromwell.

— Elliot, tocmai am venit de la doctorul Hirschberg.

— Foarte bine. Sper că poate să-l ajute pe Kemal.

— Se pare că da. N-am cuvinte să-ţi mulţumesc.

— Dana, nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Mă bucur că pot fi de ajutor. Să mă ţii la curent cum merge treaba.

— Bineînţeles. *Dumnezeu să te binecuvânteze.*

— Flori! Olivia intră în birou cu un buchet imens de Hori.

— Ce frumoase sunt! exclamă Dana.

Deschise plicul şi citi. *Dragă domnişoară Evans, lătrătura prietenului nostru comun este mai rea decât muşcătura lui. Bucură-te de flori. Jack Stone.*

Dana citi încă o dată dedicaţia. Ce interesant, şi Jeff a spus acelaşi lucru. Dana avu senzaţia că lui Jack Stone nu-i plăcea ceea ce făcea el la serviciu. Şi că nu-i plăcea nici de şeful lui. O să ţin minte asta.

Dana îi telefonă lui Jack Stone la agenţie.

— Domnul Stone? Voiam să-ţi mulţumesc pentru frumoasele…

— Eşti la birou?

— Da. Aş…

— O să te sun eu. Telefonul se întrerupse.

După trei minute sună Jack Stone.

— Domnişoară Evans, ar fi mai bine pentru amândoi ca prietenul nostru comun să nu afle că noi doi stăm de vorbă. Am încercat să-i schimb atitudinea, dar e încăpăţânat. În caz că ai nevoie de mine – cu adevărat nevoie – o să-ţi dau numărul telefonului meu celular. Mă poţi găsi oricând.

— Mulţumesc. Dana notă numărul.

— Domnişoară Evans…

— Da.

— Nimic, ai grijă ce faci.

Când Jack Stone ajunsese la serviciu, generalul Booster îl aştepta.

— Jack, am senzaţia că tâmpita aia de Evans o caută cu lumânarea. Aş vrea să-i faci un dosar. Şi… ţine-mă la curent.

— Mă voi ocupa personal de asta. *Dar n-o să te ţin la curent.* Drept care îi trimisese flori Danei.

Dana şi Jeff se aflau în restaurantul celor din conducerea postului de televiziune şi discutau despre proteza lui Kemal.

Dana spuse:

— Sunt atât de nerăbdătoare, iubitule. Asta va schimba totul. El este agresiv pentru că se simte inferior. Dar lucrurile se vor schimba.

— Probabil că e în al nouălea cer, remarcă Jeff.

— Minunea constă în faptul că Fundaţia pentru Copii va plăti totul. Dacă am putea…

Celularul lui Jeff sună.

— Scuză-mă, draga mea. Apăsă un buton şi vorbi: Alo?… A… Se uită spre Dana. Nu. Nu-i nimic… spune…

Dana se străduia să nu tragă cu urechea.

— Da… Aha… Bine… Probabil că nu e nimic grav, dar ai face bine să mergi la doctor. Unde eşti acum? În Brazilia? Au doctori buni acolo. Bineînţeles… Da… Nu… Conversaţia nu se mai sfârşea. Ai grijă de tine. La revedere.

— Rachel? întrebă Dana.

— Da. Are probleme de sănătate. Şi-a anulat filmarea de la Rio. N-a mai făcut asta niciodată.

— De ce te sună pe tine, Jeff?

— Nu mai are pe nimeni, draga mea. Este singură.

— La revedere, Jeff.

Rachel închise telefonul. Ar fi dorit să mai vorbească cu Jeff. Privi pe fereastră, departe, spre plaja Ipanema. Traversă dormitorul şi se întinse obosită, amintindu-şi ca într-o beţie de cele petrecute. Ziua începuse bine. În acea dimineaţă filmase o reclamă pentru American Express, pe plajă.

Pe la prânz, regizorul spusese:

— Ultima a fost grozavă, Rachel. Dar s-o mai facem o dată.

Intenţionase să accepte, dar se auzise spunând:

— Nu. Îmi pare rău. Nu pot.

El o privise surprins.

— Ce?

— Sunt foarte obosită. Trebuie să plec, scuză-mă. Se întorsese şi aproape că alergase până la hotel, prin hol, până în camera ei. Tremura toată şi i se făcuse greaţă. *Ce s-a întâmplat cu mine?* Fruntea îi era fierbinte.

Ridicase receptorul şi îl sunase pe Jeff. Glasul lui o făcuse să se simtă mai bine. *Dumnezeul să-l binecuvânteze. Mereu este lângă mine.* După ce încheiase conversaţia, Rachel se întinsese pe pat şi se gândea. *Am trăit vremuri fericite împreună. Era mereu vesel. Cum am putut să-l părăsesc?* Încercă să-şi amintească cum se sfârşise căsnicia lor.

Totul începuse cu un telefon.

— Rachel Stevens?

— Da.

— Vă sună Roderick Marshall. *Era unul din cei mai mari regizori de la Hollywood.*

După o clipă Marshall spuse:

— Domnişoara Stevens?

— Da?

— La telefon este Roderick Marshall. Ştii cine sunt eu?

— Bineînţeles că ştiu, domnule Marshall.

— Am văzut nişte fotografii de-ale tale. Avem nevoie de tine aici, la Fox. Vrei să vii la Hollywood să dai o probă?

Rachel avusese o mică ezitare.

— Nu ştiu. Adică, nu ştiu dacă pot să joc în filme. N-am…

— Nu-ţi face niciun fel de griji. Mă ocup eu de asta. Îţi plătim toate cheltuielile, bineînţeles. Eu o să conduc proba. Cât de repede poţi veni?

Rachel se gândise la programul ei.

— Peste trei săptămâni.

— Bine. Studioul se va ocupa de tot.

După ce închisese telefonul, Rachel înţelesese că nu îl întrebase pe Jeff. *N-o să se supere*, îşi zisese ea. *Oricum ne vedem atât de rar.*

— La Hollywood? repetase Jeff.

— O să fie distractiv, Jeff.

— Bine. Du-te. Probabil că vei avea succes.

— Poţi să vii şi tu?

— Iubito, jucăm în Cleveland luni, pe urmă plecăm la Washington şi la Chicago. Mai avem multe meciuri de susţinut. Cred că echipa va avea probleme dacă le va lipsi un aruncător.

— Păcat. Încercase să lase impresia că nu-i pasă. Se pare că vieţile noastre nu se mai întâlnesc, nu, Jeff?

— Nu se întâmplă prea des.

Rachel începuse să mai spună ceva, dar se răzgândise. Nu era momentul.

Rachel fusese aşteptată la aeroportul din Los Angeles de către un angajat al studioului.

— Eu sunt Henry Ford. Chicoti. Nicio legătură. Mi se spune Hank.

Limuzina intrase în trafic.

— Prima oară la Hollywood, domnişoară Stevens?

— Nu. Am fost de mai multe ori aici. Ultima dată acum doi ani.

— Ei, s-a schimbat mult de atunci. Dacă devii vedetă, o să-ţi placă.

Dacă devin vedetă.

— Studioul ţi-a făcut o rezervare la Chateau Marmont. Acolo locuiesc multe vedete.

Rachel încercase să pară impresionată.

— Adevărat?

— A, da. John Belushi acolo a murit, ştii, după o supradoză.

— Săracul.

— Şi Gabie obişnuia să tragă acolo, Paul Newman, Marilyn Monroe.

Şi numele celebrităţilor continuară. Rachel încetase să-l mai asculte.

Hotelul Chateau Marmont se găsea la nord de Sunset Strip, şi arăta ca un castel.

Henry Ford spusese:

— O să vin să te iau la ora două ca să te duc la studio. Acolo o să-l întâlneşti pe Roderick Marshall.

— O să fiu gata.

După două ore, Rachel se afla în biroul lui Roderick Marshall, un bărbat de vreo patruzeci şi ceva de ani, scund şi solid.

— O să te bucuri că ai venit, spusese el. O să fac din tine o mare stea. Proba va fi mâine. Una din asistentele mele o să te ducă la garderobă ca să-ţi alegi ceva drăguţ. O să dai probă cu o scenă dintr-un mare film al nostru – *Sfârşitul visului*. Mâine dimineaţă la ora şapte vei merge la machiaj şi la coafor. Presupun că nu este ceva nou pentru tine, nu?

Rachel spusese fără vlagă:

— Nu.

— Ai venit singură, Rachel?

— Da.

— Ce-ar fi să luăm cina împreună diseară?

Rachel ezitase o clipă.

— Bine, acceptă ea.

— Vin să te iau la ora opt.

Cina se prelungi.

— Dacă ştii unde să mergi – şi dacă poţi să şi intri unde vrei, îi spusese Roderick lui Rachel, L.A. are cele mai grozave cluburi din lume.

Scara începuse cu Standard, un bar la modă, cu restaurant şi hotel. Când trecuseră pe la tejghea, Rachel zăbovise puţin şi se uitase cu interes. Lângă tejghea, în spatele unui geam de sticlă, îngheţată de frig, era o „pictură vie“, o fată dezbrăcată.

— Nu e grozav?

— De necrezut, spusese Rachel.

Mai merseseră la câteva cluburi, supraaglomerate. Rachel era epuizată.

Roderick Marshall o lăsase la hotel.

— Somn uşor. Ziua de mâine o să-ţi schimbe viaţa.

La ora şapte dimineaţa, Rachel era în cabina de machiaj. Bob Van Dusen, machiorul, o privise admirativ şi spusese:

— În cazul tău mă plătesc degeaba.

Ea râse.

— N-ai nevoie de prea mult machiaj. Natura a avut grijă de tine.

— Mulţumesc.

După ce termină machiajul, o garderobieră o ajută să se îmbrace cu rochia pe care i-o pregătiseră în după-amiaza precedentă. Un regizor secund o condusese la imensul studio pentru probe.

Roderick Marshall şi echipa lui o aşteptau. Regizorul o studiase o clipă şi spusese:

— Perfect. Vom face o probă în două etape, Rachel. Tu vei sta pe scaunul ăsta, iar eu o să-ţi pun nişte întrebări. Încearcă să fii cât mai naturală.

— Bine. Şi a doua parte?

— Este vorba de scena de care ţi-am mai spus.

Rachel se aşezase, iar operatorul îşi potrivise aparatul. Roderick Marshall nu era în cadru.

— Eşti gata?

— Da.

— Bine. Relaxează-te. Vei fi minunată. Cameră. Acţiune. Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa.

— Am auzit că eşti model.

Rachel zâmbise.

— Da.

— Cum ai început să lucrezi?

— Aveam cincisprezece ani. Proprietarul unei agenţii de modeling m-a văzut într-un restaurant împreună cu mama mea, s-a ridicat de la masă şi a vorbit cu ea, iar după câteva zile eram model.

Interviul durase cincisprezece minute, într-o manieră dezinvoltă, timp în care inteligenţa şi prestanţa lui Rachel fuseseră puse în evidenţă.

— Gata! Minunat! Roderick Marshall îi dăduse apoi o foaie cu un text pentru proba de filmare. Vom lua o mică pauză. Tu citeşte asta. Când eşti gata, îmi spui şi începem. Se lucrează bine cu tine, Rachel.

Rachel citise textul. Era vorba despre o nevastă care îi cerea bărbatului ei divorţul. Rachel îl mai citi o dată.

— Sunt gata.

Rachel fusese prezentată lui Kevin Webster, care urma să poarte dialogul cu ea – un tânăr arătos, după modelul de la Hollywood.

— Bine, spusese Roderick Marshall. Hai să filmăm. Cameră. Acţiune.

Rachel se uitase la Kevin Webster.

— Am vorbit în dimineaţa asta cu un avocat specializat în divorţuri, Cliff.

— Am auzit. N-ar fi trebuit să-mi spui şi mie?

— Dar ţi-am spus. Ţi-am tot spus, tot anul ăsta. Noi nu mai avem o căsnicie. Doar că tu nu mă ascultai, Jeff.

— Stop, spusese Roderick. Rachel, pe el îl cheamă Cliff, nu Jeff.

Rachel se scuzase jenată.

Scenariul ăsta parcă este despre mine şi Jeff, gândise Rachel. *Noi nu mai avem o căsnicie. Cum am mai putea avea? Trăim separat. De-abia ne mai vedem. Amândoi ne întâlnim cu persoane drăguţe, dar nu putem să ne implicăm în vreo relaţie, din cauza unui contract care nu mai înseamnă nimic.*

— Rachel!

— Scuză-mă.

Când terminase proba, Rachel luase deja două decizii. Locul ei nu era la Hollywood.

Şi a doua – dorea să divorţeze…

*

Acum, când zăcea în pat la Rio, bolnavă şi extenuată, Rachel gândea: *Am făcut o mare greşeală. N-ar fi trebuit să divorţez de Jeff.*

Marţi, după ce Kemal termină orele, Dana îl duse la terapeutul care lucra cu el şi cu noul său braţ. Braţul artificial arăta şi funcţiona bine, dar Kemal nu se obişnuise cu el, nici fizic, nici psihic.

— Se simte de parcă este legat de un obiect care nu-i aparţine, îi explicase terapeutul Danci. Noi trebuie să-l convingem să îl accepte ca făcând parte din corpul lui. Trebuie să se reobişnuiască să fie ambidextru. De obicei asta durează vreo două-trei luni. Vă avertizez că va fi o perioadă grea.

— Ne descurcăm, îl asigurase Dana.

Din păcate, nu merse uşor. În dimineaţa următoare, Kemal ieşi din biroul în care dormise, fără proteză.

— Gata.

Dana îl privi uimită.

— Unde este braţul tău, Kemal?

Kemal ridică provocator braţul său stâng.

— Uite-l.

— Ştii bine ce vreau să spun. Unde este proteza?

— Este groaznică. Nu vreau s-o mai port.

— Te vei obişnui cu ea, dragule. Trebuie să încerci. Te ajut eu să…

— Nimeni nu mă poate ajuta. Nu sunt decât un invalid scârbos…

Dana îl vizită iar pe detectivul Marcus Abrams. Când intră în biroul lui, Abrams se afla la masa de lucru şi studia nişte rapoarte. Ridică privirea, încruntat:

— Ştii ce nu-mi place mie la munca asta? Îi arătă mormanul de hârtii. Astea. Aş putea fi acum pe stradă şi m-aş putea distra puţin împuşcând nişte derbedei. A, am uitat. Tu eşti reporter, nu? Să nu spui asta despre mine.

— Acum e prea târziu.

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos azi, domnişoară Evans?

— Am venit să mai întreb de cazul Sinisi. S-a făcut autopsia?

— Se face de regulă. Scoase nişte hârtii din birou.

— Exista ceva neobişnuit în raport?

Detectivul Abrams citi repede raportul.

— Nu sunt urme de alcool… de droguri… Nu. Ridică privirea. Se pare că domniţa era deprimată şi s-a hotărât să termine cu tot. Ai înţeles?

— Am înţeles, spuse Dana.

Următoarea haltă a Danei a fost biroul detectivului Phoenix Wilson.

— Bună dimineaţa, domnule Wilson.

— Ce te aduce în umilul meu birou?

— Mă întrebam dacă nu cumva ai veşti în legătură cu asasinarea lui Gary Winthrop.

Detectivul Wilson oftă şi se scărpină în cap.

— N-am nicio veste. Mă aşteptam să apară vreun tablou. Pe asta contam noi.

Dana ar fi vrut să-i spună: *Eu n-aş fi contat pe asta, în locul vostru,* dar se abţinu.

— Şi n-aveţi niciun indiciu?

— Nimic. Ticăloşii au scăpat basma curată. Nu prea avem mulţi hoţi de opere de artă, şi toate furturile sunt la fel. De asta mă surprinde.

— Vă surprinde?

— Da. Furtul ăsta a fost diferit.

— Diferit… în ce fel?

— Hoţii de opere de artă nu omoară persoane neînarmate şi cei în cauză n-au avut niciun motiv să-l împuşte pe Gary Winthrop cu sânge rece. Făcu o pauză. Eşti interesată de acest caz în mod deosebit?

— Nu, minţi Dana. Eram doar curioasă.

— Bine, spuse detectivul. Ţinem legătura.

La sfârşitul şedinţei din biroul generalului Booster de la cartierul general al Agenţiei pentru Armată, acesta se întoarse spre Jack Stone şi îl întrebă:

— Ce mai face tipa aia, Evans?

— Se agită şi pune întrebări, dar nu cred că e periculoasă. Nu poate ajunge nicăieri.

— Nu-mi place că dă târcoale. Pune-o pe cod trei.

— Când vreţi să încep?

— Ieri.

Dana tocmai se pregătea de noua emisie, când Matt Baker intră în biroul ei şi se aşeză într-un fotoliu.

— Tocmai am primit un telefon în legătură cu tine.

— Fanii mei nu se mai satură de mine, nu?

— Ăsta s-a cam săturat de tine.

— Da?

— Am primit un telefon de la Agenţia pentru Armată. Cer să-ţi opreşti ancheta cu privire la Taylor Winthrop. Nu e nimic oficial. Doar o sugestie amabilă, cum zic ei. Se pare că doresc să-ţi vezi de treburile tale.

— Aşa se pare, spuse Dana. Îl privi în ochi pe Matt. Mă întreb de ce. Oricum n-o să renunţ la reportajul meu pentru că o agenţie guvernamentală vrea asta. Totul a început la Aspen, unde au fost omorâţi Taylor şi soţia lui, în acel incendiu. Şi tot acolo am să mă duc şi eu. Iar dacă găsesc ceva, va fi un reportaj fabulos pentru *Crime Line*.

— De cât timp ai nevoie?

— N-ar trebui să-mi ia mai mult de două-trei zile.

— Du-te!

11

Era un adevărat efort pentru Rachel să se mişte. Chiar şi deplasarea dintr-o cameră în alta, în casa ei din Florida, o epuiza. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de obosită. *Probabil că am gripă. Ar trebui să merg la doctor. O baie fierbinte o să mă relaxeze…*

În clipa în care Rachel se întinse în apa caldă şi duse mâna la sân, simţi umflătura.

În primul moment a fost şocată. Apoi refuză să accepte. *Nu e nimic. Nu e cancer. Eu nu fumez. Eu fac sport şi îmi îngrijesc corpul. Nu au existat cazuri de cancer în familia mea. Sunt bine. O să mă duc la doctor să mă vadă, dar nu este cancer.*

Rachel ieşi din cadă, se şterse şi dădu un telefon.

— Agenţia de modele Betty Richman.

— Aş dori sa vorbesc cu Betty Richman. Spune-i te rog că la telefon este Rachel Stevens.

După câteva clipe, Betty Richman spuse:

— Rachel! Mă bucur că te aud. Eşti sănătoasă?

— Bineînţeles că da. De ce întrebi?

— Păi, ai scurtat filmarea de la Rio şi m-am gândit că poate…

Rachel râse.

— Nu, nu. Eram obosită, Betty. De-abia aştept să încep lucrul.

— Mă bucur să aud asta. Toţi te cer.

— Ei bine, sunt gata. Ce e de lucru?

— Stai puţin.

După un minut, Betty Richman reveni la telefon.

— Următoarea filmare este în Aruba. Începe săptămâna viitoare. Asta înseamnă că mai ai destul timp. Te-au cerut pe tine.

— Ador Aruba. O să mă duc.

— S-a făcut. Mă bucur că te simţi mai bine.

— Mă simt excelent.

— O să-ţi trimit tot ce trebuie să ştii.

A doua zi după-amiază, Rachel era la doctorul Graham Elgin.

— Bună ziua, domnule doctor.

— Spuneţi ce doriţi, vă rog.

— Am un mic chist pe sânul drept şi…

— A, aţi fost la medic?

— Nu, dar ştiu că este doar un mic chist. Îmi cunosc corpul. Aş vrea să mi-l scoateţi dumneavoastră. Zâmbi. Eu sunt model. Nu-mi pot permite să am vreo cicatrice. Dacă rămâne o mică pată, o pot ascunde cu machiaj. Plec săptămâna viitoare în Aruba, aşa că vă rog să-mi spuneţi dacă mă puteţi programa pentru operaţie mâine sau poimâine.

Doctorul Elgin o privea atent. Ţinând cont de situaţie, părea anormal de calmă.

— Aş vrea să vă consult mai întâi, şi pe urmă să fac o biopsie. Desigur, am putea să vă programăm la o operaţie în cursul săptămânii acesteia, dacă este cazul.

Rachel zâmbi.

— Minunat.

Doctorul Elgin se ridică.

— Să mergem în cealaltă cameră, da? O s-o rog pe asistentă să vă aducă un halat de spital.

După un sfert de oră, în prezenţa unei asistente medicale, doctorul Elgin palpa sânul lui Rachel.

— V-am spus, doctore, nu e decât un chist.

— Pentru siguranţă, domnişoară Stevens, aş vrea să vă fac o biopsie. Pot s-o fac chiar acum.

Rachel se strădui să nu clipească când doctorul Elgin îi introduse un ac în sân, ca să scoată nişte ţesut.

— Gata. N-a fost prea dureros, nu?

— Nu. Cât de repede…?

— O să trimit asta la laborator şi voi avea o analiză citologică preliminară mâine dimineaţă.

Rachel zâmbi.

— Bine. Mă duc acasă să-mi fac bagajele pentru Aruba.

Când ajunse acasă, primul lucru pe care îl făcu Rachel fu să scoată două valize şi să le pună pe pat. Apoi deschise dulapul şi începu să scoată hainele pentru Aruba.

Jeanette Rhodes, menajera ei, intră în dormitor.

— Domnişoară Stevens, iar plecaţi?

— Da.

— Unde vă duceţi de data asta?

— La Aruba.

— Unde-i asta?

— Este o insulă frumoasă în Marea Caraibelor, în nordul Venezuelei. Un paradis. Plaje minunate, hoteluri frumoase şi mâncare extraordinară.

— Grozav.

— Apropo, Jeanette, cât sunt plecată, aş vrea să vii de trei ori pe săptămână.

— Desigur.

A doua zi dimineaţă, la ora nouă, sună telefonul.

— Domnişoara Stevens?

— Da.

— La telefon este doctorul Elgin.

— Bună, doctore. M-aţi programat pentru operaţie?

— Domnişoară Stevens, tocmai am primit analiza citologică. Aş vrea să veniţi la cabinet ca să…

— Nu. Vreau să aud acum despre ce e vorba.

Urmă o scurtă ezitare.

— N-aş vrea să vorbesc despre astfel de lucruri la telefon, dar trebuie să vă spun că analiza citologică arată faptul că aveţi într-adevăr cancer.

Jeff îşi redacta rubrica sa de sport când sună telefonul. Ridică receptorul.

— Alo?

— Jeff… Femeia plângea.

— Rachel, tu eşti? Ce s-a întâmplat? Ce e cu tine?

— Am… am cancer la sân.

— Vai, Dumnezeule. Cât de grav este?

— Încă nu ştiu. Trebuie să-mi fac o mamografie. Jeff, nu pot să mă descurc singură. Ştiu că îţi cer prea

mult, dar te rog, vii aici?

— Rachel, din păcate…

— Doar pentru o zi. Doar până… aflu. Izbucni în plâns.

— Rachel. Jeff era disperat. O să încerc. Te sun mai târziu.

Când se întoarse de la şedinţa de producţie, Dana spuse:

— Olivia, fa-mi o rezervare pentru un zbor de dimineaţă către Aspen, Colorado, şi o rezervare la un hotel. A, şi mai vreau să închiriez o maşină.

— Bine. Domnul Connors vă aşteaptă în birou.

— Mersi. Dana intră în birou. Jeff privea pe fereastră. Bună, iubitule.

— Bună, Dana.

Jeff avea o expresie ciudată. Dana îl privi îngrijorată.

— Nu te simţi bine?

— Este o întrebare care are două răspunsuri, spuse el morocănos. Şi da şi nu.

— Ia loc, îl invită Dana, aşezându-se în faţa lui. Ce s-a întâmplat?

Jeff expiră prelung.

— Rachel are cancer la sân.

Dana se cutremură.

— Îmi… îmi pare rău. Se va face bine?

— A sunat în dimineaţa asta. Urmează să afle cât de grav este. A intrat în panică. Vrea să mă duc la ea, în Florida, s-o ajut să facă faţă veştii. Am ţinut să vorbesc cu tine mai întâi.

Dana se ridică şi îl strânse în braţe.

— Bineînţeles că trebuie să te duci. Dana îşi aminti de prânzul luat împreună cu Rachel şi cât de bine arătase aceasta.

— O să mă întorc peste o zi sau două.

Jeff se afla în biroul lui Matt Baker.

— Sunt într-o situaţie de criză, Matt. Trebuie să plec pentru câteva zile.

— Te simţi bine, Jeff?

— Eu da. Este vorba de Rachel.

— Fosta ta soţie?

Jeff dădu din cap.

— Tocmai a aflat că are cancer.

— Îmi pare rău.

— Ei, are nevoie de un sprijin moral. Vreau să plec în Florida în după-amiaza asta.

— Du-te. O să-l rog pe Maury Falstein să-ţi ţină locul. Ţine-mă la curent.

— Bine. Mersi, Matt.

Două ore mai târziu, Jeff se afla în avion în drum spre Miami.

Cea mai importantă problemă a Danei era Kemal. *Nu pot să plec la Aspen fără să las pe cineva de încredere care să aibă grijă de el. Dar cine s-ar putea descurca cu gospodăria şi în acelaşi timp cu cel mai capricios băiat din lume?* se întreba Dana.

O sună pe Pamela Hudson.

— Îmi pare rău că te deranjez, Pamela, dar trebuie să plec din oraş câteva zile şi am nevoie de cineva care să stea cu Kemal. Cunoşti vreo menajeră cu o răbdare de fier?

— Întâmplător cunosc. O cheamă Mary Rowane Daley şi a lucrat pentru noi cu ani în urmă. Este o comoară. Am s-o caut şi să o rog să te sune.

— Mersi.

După o oră, Olivia o anunţa:

— Dana, la telefon este Mary Daley.

Dana ridică receptorul.

— Doamna Daley?

— În persoană. Glasul ei cald avea un puternic accent irlandez. Doamna Hudson mi-a spus că aveţi nevoie de cineva care să aibă grijă de fiul dumneavoastră.

— Aşa este, spuse Dana. Trebuie să plec din oraş câteva zile şi mă întreb dacă ai putea veni mâine dimineaţă, foarte devreme – să zicem la ora şapte – ca să stăm de vorbă?

— Sigur că pot. Din fericire, acum sunt liberă.

Dana îi dădu adresa doamnei Daley.

— O să vin, domnişoară Evans.

Mary Daley ajunse a doua zi dimineaţă exact la ora şapte. Părea să aibă cincizeci şi ceva de ani, era grăsuţă, veselă şi cu un zâmbet deschis. Dădu mâna cu Dana.

— Mă bucur să te cunosc, domnişoară Evans. Te urmăresc la televizor de câte ori pot.

— Mulţumesc.

— Şi unde este juniorul?

Dana strigă:

— Kemal.

După câteva clipe Kemal apăru din camera lui. El se uită la doamna Daley şi pe faţa lui se putea citi: naşpa.

Doamna Daley zâmbi:

— Kemal, nu? N-am mai întâlnit niciodată numele ăsta. Arăţi ca un drăcuşor. Se apropie de el. Trebuie să-mi spui tot ce-ţi place să mănânci. Sunt o bucătăreasă excelentă. Ne vom distra de minune, Kemal.

Sper, gândi Dana.

— Doamnă Daley, vei putea sta cu Kemal atâta timp cât sunt eu plecată?

— Bineînţeles, domnişoară Evans.

— Minunat, spuse Dana recunoscătoare. Din păcate, nu prea e spaţiu. Cu dormitul…

Doamna Daley zâmbi.

— Nu-ţi face griji. Îmi ajunge canapeaua asta extensibilă.

Dana expiră uşurată. Privi la ceas.

— Vrei să vii şi dumneata să-l lăsăm pe Kemal la şcoală? Îl poţi lua de acolo la ora unu şi patruzeci şi cinci de minute.

— Foarte bine.

Kemal se întoarse spre Dana.

— Dar tu te întorci, nu, Dana?

Dana îl luă în braţe.

— Bineînţeles că mă întorc, dragule.

— Când?

— Peste câteva zile. *Cu nişte răspunsuri la unele întrebări.*

*

Când Dana ajunse la studio, găsi pe birou un mic colet frumos împachetat. Îl studie curioasă şi îl deschise. Înăuntru era un minunat pix de aur. Pe un bileţel scria: *Dragă Dana, mergi sănătoasă.* Semna *Banda*.

Plini de grijă, zâmbi Dana şi îl puse în poşetă.

În timp ce Dana se urca în avion, un bărbat în salopetă suna la fostul apartament al familiei Wharton. Uşa se deschise şi noul chiriaş îl privi, dădu din cap şi închise uşa. Bărbatul se duse apoi la apartamentul Danei şi sună la uşă.

Doamna Daley deschise.

— Da, vă rog?

— Domnişoara Evans m-a chemat să repar televizorul.

— Foarte bine. Intră.

Doamna Daley se uită după bărbatul care se îndreptă spre televizor. Ajuns lângă el începu să meşterească ceva.

12

Rachel Stevens venise la aeroportul internaţional din Miami ca să-l întâmpine pe Jeff.

Dumnezeule, este atât de frumoasă, îşi zise Jeff. *Nu-mi vine să cred că e bolnavă.*

Rachel îl îmbrăţişă.

— Ah, Jeff! Îţi mulţumesc că ai venit.

— Arăţi extraordinar, o asigură Jeff în drum spre limuzina care îi aştepta. Totul se va dovedi doar o sperietură. O să vezi.

— Bineînţeles.

Pe drum, Rachel îl întrebă:

— Ce face Dana?

Jeff ezită. Ştiind-o pe Rachel bolnavă, nu dorea să se laude cu propria lui fericire.

— E bine.

— Ai noroc că e cu tine. Ştiai că am de făcut o filmare în Aruba săptămâna viitoare?

— Aruba?

— Da. Ştii de ce am acceptat să fac asta? Pentru că noi doi am petrecut luna de miere acolo. Cum se numea hotelul în care am stat?

— Oranjestad.

— A fost frumos, nu? Care e numele muntelui pe care am urcat?

— Hooiberg.

Rachel surâse şi constată mulţumită:

— N-ai uitat?

— Nu se uită luna de miere, Rachel.

Ea puse mâna pe braţul lui Jeff.

— A fost ca în vis. N-am mai văzut plaje aşa de albe.

Jeff zâmbi.

— Iar ţie ţi-era frică să te bronzezi. Te-ai învelit ca o mumie.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Este unul din cele mai mari regrete pe care le am.

El o privi neînţelegând ce voia să spună.

— Ce anume?

— Că n-am avut împreună – ei, lasă. Se uită la el şi spuse calmă: Mi-a plăcut să fiu cu tine la Aruba.

Jeff spuse pe un ton evaziv:

— Este un loc magnific. Să pescuieşti, să joci tenis, golf…

— Iar noi n-am avut timp pentru astea, nu?

Jeff râse.

— Nu.

— O să fac o mamografie mâine dimineaţă. Nu vreau să mă duc singură acolo. Vrei să vii cu mine?

— Bineînţeles, Rachel.

Când ajunseră acasă la Rachel, Jeff îşi duse bagajele în spaţioasa cameră de zi şi privi în jur.

— Drăguţ. Foarte drăguţ.

Ea îl strânse în braţe.

— Mersi, Jeff.

Jeff o simţi cum tremură.

Mamografia a fost făcută la Tower Imaging în centrul oraşului Miami. Jeff rămase pe hol, în timp ce Rachel fu dusă, de o asistentă, într-o încăpere, pentru a-şi pune un halat de spital, după care fu condusă într-un cabinet de radiologie.

— Va dura cam cincisprezece minute, domnişoară Stevens. Sunteţi gata?

— Da. Când primesc rezultatul?

— Rezultatul îl veţi primi de la oncologul dumneavoastră. El îl va avea mâine.

Mâine.

Oncologul se numea Scott Young. Jeff şi Rachel intrară în cabinetul lui şi se aşezară.

Doctorul o privi o clipă pe Rachel, apoi spuse:

— Îmi pare rău să vă dau o veste proastă, domnişoară Stevens.

Rachel îl strânse pe Jeff de mână.

— Da?

— Rezultatul biopsiei şi mamografiei indică un carcinom invaziv.

Rachel se albi la faţă.

— Şi… şi ce înseamnă asta?

— Din păcate, asta înseamnă că trebuie să faceţi o mastectomie.

— Nu! rosti cuvântul instinctiv. Nu se poate… adică, nu există altă modalitate?

— Din păcate, stadiul este foarte avansat, spuse blând doctorul Young.

Rachel rămase tăcută câteva clipe.

— Nu pot să fac asta chiar acum. Ştiţi, trebuie să filmez în Aruba săptămâna viitoare. O s-o fac după asta.

Jeff observa expresia îngrijorată de pe faţa doctorului.

— Când propuneţi dumneavoastră să o facă, doctore Young?

Acesta se întoarse spre Jeff.

— Cât mai repede posibil.

Jeff se uită la Rachel. Aceasta se străduia să nu plângă, dar când vorbi, glasul îi tremura:

— Aş vrea să mă mai consult cu un medic.

— Desigur.

Doctorul Aaron Cameron spuse:

— Din păcate, am ajuns la aceeaşi concluzie cu a doctorului Young. Vă recomand o mastectomie.

Rachel se strădui să vorbească pe un ton calm:

— Mulţumesc, doctore. Îl luă pe Jeff de mână şi îl ţinu strâns. Se pare că asta e situaţia, nu?

Doctorul Young îi aştepta.

— Aţi avut dreptate, spuse Rachel. Dar nu pot. Interveni o tăcere apăsătoare şi prelungă. În final Rachel şopti: Bine. Dacă sunteţi sigur că… că altă soluţie nu există…

— O să facem operaţia cât mai suportabilă, spuse doctorul Young. Înainte de operaţie, voi veni cu un chirurg estetician ca să discutăm împreună despre refacerea sânului dumneavoastră. Se pot face minuni în ziua de azi.

Jeff o luă în braţe pe Rachel, care izbucnise în plâns.

Nu erau zboruri directe de la Washington către Aspen. Dana luă o cursă Delta până la Denver, unde schimbă cu un avion United Express. Mai târziu, ea nu-şi mai aminti nimic despre drum. Era preocupată de gânduri legate de Rachel şi de chinurile prin care probabil că trecea aceasta. *Sunt bucuroasă că Jeff e cu ea.* În plus, Dana era îngrijorată şi pentru Kemal. *Dacă doamna Daley va pleca înainte de a mă întoarce, trebuie să…*

Vocea însoţitoarei de zbor se auzi în difuzor:

— Vom ateriza la Aspen peste câteva minute. Vă rugăm legaţi-vă centurile şi potriviţi scaunele în poziţie normală.

Dana începu să se concentreze asupra a ceea ce o aştepta.

Elliot Cromwell intră în biroul lui Matt Baker..

— Am înţeles că Dana nu va prezenta ştirile diseară.

— Aşa este. A plecat la Aspen.

— Tot pentru Taylor Winthrop?

— Da.

— Vreau să mă ţii la curent.

— Bine. Matt se uită la Cromwell care părăsea biroul şi constată în sinea lui: *Chiar că este interesat de Dana*.

După ce coborî din avion, Dana se îndreptă spre biroul de închirieri de automobile. Înăuntrul terminalului, doctorul Carl Ramsey spunea funcţionarului din spatele tejghelei:

— Dar am rezervat o maşină încă de acum o săptămână.

Funcţionarul îşi ceru scuze:

— Ştiu, doctore Ramsey, dar din păcate s-a produs o încurcătură. Nu mai avem nicio maşină disponibilă. Există, însă, autobuzul aeroportului.

— Lasă, spuse doctorul şi ieşi ca o furtună.

Dana intră în holul aeroportului şi se duse la ghişeul de închirieri.

— Am o rezervare, spuse ea. Mă numesc Dana Evans.

Funcţionarul zâmbi.

— Da, domnişoară Evans. Vă aşteptam. Îi dădu un formular pentru a-l semna şi nişte chei. Este un Lexus alb. Îl găsiţi în parcare.

— Mulţumesc. Îmi poţi spune cum ajung la hotelul Little Nell?

— Nu se poate să nu daţi de el. E chiar în mijlocul oraşului. Pe East Durant Avenue, la nr. 675. Sper să vă placă acolo.

— Mulţumesc, spuse Dana.

Funcţionarul o privi cum iese pe uşă şi se întrebă în gând: *Ce dracu' se întâmplă?*

Hotelul Little Nell, construit într-un elegant stil de cabană, se afla la poalele muntelui Aspen. În hol era un şemineu înalt în care ardea un foc vesel pe timp de iarnă, iar ferestrele mari ofereau o splendidă panoramă a Munţilor Stâncoşi acoperiţi de zăpadă. Pe canapele şi fotolii se odihneau turişti îmbrăcaţi în costume de schi. Dana privi în jur şi îşi spuse: *Lui Jeff i-ar plăcea mult aici. Poate o să venim împreună odată.*

După ce se înregistră la recepţie, Dana îi spuse recepţionerului:

— Ştii cumva unde este casa lui Taylor Winthrop?

Acesta îi aruncă o privire ciudată.

— Casa lui Taylor Winthrop? Nu mai există aici. A ars până în temelii.

— Ştiu. Voiam doar să văd…

— N-a mai rămas nimic de văzut acolo, doar un maldăr de cenuşă. Totuşi, dacă vreţi să vedeţi locul, mergeţi spre est spre Conundrum Creek Valley. Se află la aproximativ şase kilometri de aici.

— Mulţumesc, spuse Dana. Vrei să-mi trimiţi bagajele în cameră?

— Desigur, domnişoară Evans.

Dana reveni la maşină.

Locul pe care se aflase casa lui Taylor Winthrop din Conundrum Creek Valley era înconjurat de pădure. Casa avusese un etaj şi fusese construită din pietre şi lemn de conifere din zonă. Amplasamentul discret beneficiase de împrejurimi pitoreşti – un lac destul de mare cu castori şi un pârâiaş care traversa proprietatea. Priveliştea era minunată. În mijlocul acelei frumuseţi, ca o cicatrice urâtă erau rămăşiţele casei în care muriseră doi oameni.

Dana se plimbă puţin prin zonă, încercând să-şi imagineze cum arătase casa. Fusese cu siguranţă foarte mare. Probabil că avusese multe uşi şi ferestre la parter. Şi totuşi, familia Winthrop nu reuşise să scape. *Cred că ar fi bine să merg la pompieri.*

În timp ce intra în secţia de pompieri, de ea se apropie un bărbat. Avea vreo treizeci şi ceva de ani, era înalt, bronzat şi atletic. *Probabil că trăieşte mai mult pe schiuri*, gândea Dana.

— Cu ce vă pot fi de ajutor, doamnă?

— Am citit despre casa lui Taylor Winthrop care a ars până în temelii şi eram curioasă.

— Da. Asta s-a întâmplat acum un an. A fost, cred, cel mai urât lucru care s-a petrecut vreodată în acest oraş.

— La ce oră s-a întâmplat?

Chiar dacă i s-a părut ciudată întrebarea, bărbatul nu se trădă.

— La miezul nopţii. Noi am primit apelul la ora trei dimineaţa. Maşinile au ajuns acolo pe la trei şi jumătate, dar era prea târziu. Casa arsese ca o torţă. N-am ştiut că e cineva înăuntru. Am găsit cadavrele după ce am stins focul. A fost îngrozitor.

— Ştiţi ce a provocat incendiul?

Bărbatul dădu din cap.

— A, da. Reţeaua electrică.

— Şi ce fel de problemă a fost la reţea?

— Nu ştim exact dar, cu o zi înainte, cineva a chemat un electrician ca s-o repare.

— Dar nu ştiţi care a fost defecţiunea?

— Cred că nu funcţiona sistemul de alarmă.

— Ştiţi din întâmplare numele electricianului?

— Nu. Însă cred că poliţia îl ştie.

— Mulţumesc.

Bărbatul o privi pe Dana cu vădită curiozitate.

— De ce vă interesează?

Dana spuse pe un ton convingător:

— Scriu un articol despre incendiile din staţiunile de schi din toată ţara.

*

Secţia de poliţie din Aspen se afla într-o clădire cu un etaj, din cărămidă roşie, situată la vreo zece străzi distanţă de hotelul la care trăsese Dana.

Ofiţerul de la ghişeu ridică ochii şi exclamă:

— Sunteţi Dana Evans, doamna de la televizor?

— Da.

— Eu sunt căpitanul Turner. Ce doriţi, domnişoară Evans?

— Mă interesează incendiul în care au murit Taylor Winthrop şi soţia.

— Vai, Doamne, ce tragedie. Cei de aici încă mai sunt şocaţi.

— Şi pe bună dreptate.

— Da. Păcat că n-au putut să-i salveze.

— Am înţeles că incendiul a fost provocat de o defecţiune la reţeaua electrică.

— Corect.

— Ar fi putut fi provocat şi de o mână criminală?

Căpitanul Turner se încruntă.

— De o mână criminală? Nu. A fost o defecţiune la reţeaua electrică.

— Aş vrea să vorbesc cu electricianul care a fost acolo cu o zi înainte. Ştii cumva cum îl cheamă?

— Sunt sigur că apare în dosarele noastre. Vreţi să mă uit?

— Ţi-aş fi recunoscătoare.

Căpitanul Turner puse mâna pe telefon şi vorbi scurt, apoi se întoarse spre Dana.

— Sunteţi prima oară în Aspen?

— Da.

— Grozav loc. Schiaţi?

— Nu. *Dar Jeff schiază. Când o să venim aici…*

Apăru un funcţionar care îi dădu căpitanului Turner o foaie de hârtie. Acesta i-o înmână Danei. Pe foaie scria: *Compania Electrică Al Larson, Bill Kelly.*

— Au sediul pe strada aceasta, ceva mai jos.

— Mulţumesc, căpitane Turner.

— Cu multă plăcere.

În timp ce Dana ieşea din clădire, un bărbat aflat peste drum se răsuci în loc şi vorbi la un telefon celular.

Compania de Electricitate Al Larson se afla într-o clădire mică, gri. Bărbatul aflat la ghişeu se ridică în clipa în care intră Dana.

— ’neaţa.

— ’neaţa, răspunse Dana. Aş vrea să vorbesc cu Bill Kelly.

Bărbatul mormăi:

— Şi eu aş vrea.

— Scuzaţi-mă, n-am înţeles?

— Kelly a dispărut în urmă cu aproape un an.

— A dispărut?

— Da, pur şi simplu a plecat. N-a spus o vorbă nimănui. Nici măcar n-a venit să-şi ia salariul.

Dana spuse încet:

— Îţi aminteşti când s-a întâmplat asta?

— Bineînţeles că îmi amintesc. A fost în dimineaţa incendiului. Incendiul cel mare. Ştiţi, cel în care a murit familia Winthrop.

Dana se înfioră.

— Aha. Şi nu ştii unde poate fi găsit?

— Nu. Cum v-am spus, pur şi simplu a dispărut.

Peste o îndepărtată insulă din apropierea vârfului Americii de Sud au zumzăit avioanele toată dimineaţa. Venise momentul întâlnirii şi cei douăzeci de participanţi erau aşezaţi într-o clădire nouă, foarte bine păzită, care urma să fie demolată imediat după acea întâlnire. Vorbitorul păşi în faţa lor.

— Bine aţi venit. Sunt bucuros să văd aici atâtea feţe cunoscute şi câţiva noi prieteni. Înainte de a trece la treabă, unii dintre voi sunt preocupaţi de o problemă recent apărută. Printre noi se află un trădător. Nu ştim încă cine este, dar vă asigur că va fi descoperit repede şi că va avea soarta oricărui trădător. Nimeni şi nimic nu ne poate sta în drum.

Se auziră exclamaţii de surprindere în asistenţă.

— Să trecem acum la licitaţia noastră. Există şaisprezece pachete astăzi. Să pornim de la două miliarde. Care este prima ofertă? Da. Două miliarde de dolari. Trei?

13

Seara, când intră în cameră, Dana se opri pe loc alarmată. Totul părea la fel, şi totuşi… simţea că ceva nu era în ordine. Oare lucrurile ei fuseseră mişcate de la locul lor? *Vremea fantomelor,* gândi ea supărată. Ridică receptorul şi sună acasă.

Doamna Daley răspunse la telefon:

— Locuinţa domnişoarei Evans.

Slavă Domnului că mai era încă acolo.

— Doamna Daley?

— Domnişoară Evans!

— Bună seara. Ce face Kemal?

— Ei, este el un drăcuşor, dar mă descurc. Şi băieţii mei erau la fel.

— Totul este în ordine?

— A, da.

Dana suspină uşurată.

— Aş putea vorbi cu el?

— Bineînţeles. Dana o auzi spunând: Kemal, mama ta este la telefon.

După câteva clipe Kemal veni la telefon.

— Bună, Dana.

— Bună, Kemal. Ce mai faci, amice?

— Super.

— Cum e la şcoală?

— E bine.

— Te înţelegi cu doamna Daley?

— Da, este beton.

Este mai mult decât beton, gândi Dana. *Este o minune*.

— Când vii acasă, Dana?

— Mâine. Ai mâncat de seară?

— Da. N-a fost deloc rău.

Dana fu încântată de schimbarea băiatului.

— Bine, dragule. Ne vedem mâine. Noapte bună.

— Noapte bună, Dana.

Pe când se pregătea de culcare, sună celularul.

— Alo?

— Dana?

Tresări bucuroasă.

— Jeff! Ah, Jeff!

Dana binecuvântă ziua în care cumpărase acel telefon celular.

— Te-am sunat să-ţi spun că mi-e un dor cumplit de tine!

— Şi mie mi-e dor de tine. Eşti în Florida?

— Da.

— Cum merg treburile acolo?

— Nu merg bine deloc. Ea simţi ezitarea din glasul lui. De fapt, merg foarte rău. Mâine Rachel trebuie să facă o mastectomie.

— Vai, nu!

— Şi nu prea se simte bine.

— Îmi pare rău.

— Ştiu. Ghinion. Iubito, de-abia aştept să fim iar împreună. Ţi-am spus vreodată că sunt nebun după tine?

— Şi eu sunt nebună după tine, iubitule.

— Ai nevoie de ceva, Dana?

De tine.

— Nu.

— Ce face Kemal?

— Se descurcă bine. Am acum o altă menajeră pe care o place.

— Asta-i bine. De-abia aştept să fim împreună cu toţii.

— Şi eu.

— Ai grijă de tine.

— Bine. Nu găsesc cuvinte să-ţi spun cât îmi pare de rău pentru Rachel.

— O să-i transmit. Noapte bună, iubito.

— Noapte bună.

Dana deschise valiza şi scoase o cămaşă a lui Jeff pe care o luase de acasă. O îmbrăcă pe sub cămaşa de noapte şi se ghemui în pat. *Noapte bună, iubitule*.

A doua zi dimineaţă, Dana luă avionul spre Washington. Trecu pe acasă înainte de a merge la serviciu. Fu întâmpinată de doamna Daley.

— Ce bine că te-ai întors, domnişoară Evans. Băiatul ăsta al dumitale mă doboară, zise ea făcând cu ochiul.

— Sper că nu-ţi face mari probleme.

— Probleme? Deloc. Mă bucur să văd cât de bine se descurcă cu noul său braţ.

Dana o privi surprinsă.

— *Îl poartă?*

— Bineînţeles. Îl poartă la şcoală.

— Grozav. Sunt foarte mulţumită. Se uită la ceas. Trebuie să plec la studio. Vin acasă după-amiază, ca să-l văd pe Kemal.

— Se va bucura. Ştii, îţi duce dorul. Hai, du-te. O să despachetez eu lucrurile.

— Mulţumesc, doamnă Daley.

Dana se găsea în biroul lui Matt şi îi povestea ceea ce aflase la Aspen.

El o privea şi nu-i venea să creadă.

— A doua zi după incendiu, electricianul a dispărut pur şi simplu?

— Fără să-şi mai ia banii.

— Şi a fost acasă la familia Winthrop înainte de incendiu.

— Da.

Matt scutură din cap.

— Parcă suntem în Ţara Minunilor. Totul devine din ce în ce mai ciudat.

— Matt, Paul Winthrop a fost cel care a urmat. A murit în Franţa, curând după incendiu. Aş vrea să merg acolo. Vreau să văd dacă nu cumva sunt martori care au asistat la acel accident de maşină.

— Bine. Apoi Matt adăugă: Elliot Cromwell a întrebat de tine. A zis să ai grijă ce faci.

— Aş vrea şi eu să fiu în siguranţă, zise Dana.

Când Kemal s-a întors acasă de la şcoală, Dana îl aştepta. Kemal purta noul său braţ, iar Dana avu impresia că băiatul era mult mai liniştit.

— Te-ai întors. O strânse în braţe.

— Bună, dragule. Ţi-am dus dorul. Cum a fost la şcoală?

— Destul de bine. Cum a fost călătoria?

— Excelent. Ţi-am adus ceva. Îi dădu lui Kemal un săculeţ ţesut de mână în stil indian şi o pereche de mocasini din piele pe care le cumpărase la Aspen. Urma ceea ce era mai greu. Kemal, din păcate, trebuie să plec din nou, pentru câteva zile.

Dana aşteptă emoţionată reacţia băiatului, dar Kemal nu zise decât:

— Bine.

— O să-ţi aduc un cadou drăguţ.

— Câte un cadou pentru fiecare zi în care eşti plecată de acasă?

Dana zâmbi.

— Credeam că eşti elev în clasa a şaptea, nu student la facultatea de drept.

Bărbatul se aşezase confortabil într-un fotoliu, cu televizorul deschis şi cu un pahar de whisky în mână. Pe ecran, Dana şi Kemal erau la masă; doamna Daley le servise ceva care aducea cu o tocană irlandeză.

— E delicioasă, spuse Dana.

— Mulţumesc. Mă bucur că îţi place.

— Ţi-am spus că este o bucătăreasă bună, spuse Kemal.

Parcă aş fi în aceeaşi încăpere cu ei, gândea bărbatul, *şi nu în apartamentul vecin.*

— Povesteşte-mi despre şcoală, spuse Dana.

— Îmi plac noii mei profesori. Cel de matematică este destul de sever…

— Asta-i bine.

— Băieţii sunt mult mai simpatici la şcoala asta. Ei cred că braţul meu e o minune.

— Aşa şi este.

— Una din fetele din clasa mea este foarte drăguţă. Cred că mă place. O cheamă Lizzy.

— Dar tu o placi, dragule?

— Da. E mişto de tot.

Creşte băiatul, îşi zise Dana emoţionată. Apoi Kemal se duse la culcare, iar Dana intră în bucătărie

să vorbească cu doamna Daley.

— Kemal pare atât de… liniştit. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Dar eu ar trebui să-ţi mulţumesc. Doamna Daley zâmbi. Parcă sunt iar lângă unul din copiii mei. Ştii, Kemal şi cu mine ne simţim excelent împreună.

— Mă bucur.

Dana aşteptă până la miezul nopţii. Jeff nu sună, aşa că merse la culcare. Stătea întinsă în pat întrebându-se ce făcea Jeff.

Bărbatul din apartamentul vecin raportă:

— E linişte totală.

Sună telefonul celular.

— Jeff, iubitule. Unde eşti?

— Sunt la Spitalul din Florida. S-a încheiat operaţia. Oncologul încă îi mai face diverse teste.

— Vai, Jeff! Sper că nu s-a diseminat.

— Şi eu sper. Rachel mă roagă să mai stau cu ea vreo câteva zile. Voiam să te întreb dacă…

— Bineînţeles. Trebuie.

— Nu stau prea mult. O să-l sun şi pe Matt ca să-i spun. Ceva interesant pe acolo?

O clipă Dana fu tentată să-i spună lui Jeff despre Aspen şi despre faptul că va continua ancheta. *Are destule pe cap*, se gândi ea şi renunţă.

— Nu, spuse ea. Linişte totală.

— Salutări lui Kemal. Şi multă dragoste ţie.

Jeff puse receptorul în furcă. Spre el venea o asistentă.

— Domnul Connors? Doctorul Young ar vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Operaţia a decurs bine, îi spuse doctorul, dar va avea nevoie de mult sprijin moral. Se va simţi mai puţin femeie acum. Când se va trezi, va intra în panică. Va trebui să o faceţi să înţeleagă că e normal să-i fie frică.

— Înţeleg, spuse Jeff.

— Şi teama şi depresia vor reveni când vom începe tratamentul pentru stoparea răspândirii cancerului. S-ar putea să o traumatizeze rău de tot.

Jeff se gândea la ceea ce va urma.

— Are cine să stea cu ea?

— Voi sta eu. În timp ce spunea aceste cuvinte, Jeff înţelese că el era singura persoană apropiată pe care o mai avea Rachel.

Zborul cu avionul agenţiei Air France se desfăşură fără evenimente deosebite. Dana deschise laptop-ul ca să revadă informaţiile pe care le strânsese până atunci. Erau interesante, dar nu şi concludente. *Dovada*, gândea Dana. *Nu se poate vorbi de un caz fără o probă. Dacă aş putea…*

— Plăcut zbor, nu?

Dana întoarse capul spre bărbatul aşezat lângă ea. Era înalt şi arătos şi avea un accent franţuzesc.

— Da.

— Ai mai fost în Franţa?

— Nu, spuse Dana. Este pentru prima dată.

Bărbatul zâmbi.

— Este o ţară fermecătoare. Zâmbi larg şi se apropie de ea. Are cine să-ţi arate locurile?

— Mă întâlnesc acolo cu soţul meu şi cu cei trei copii ai noştri, spuse Dana.

— Păcat, spuse bărbatul în franceză. Apoi dădu din cap, se întoarse şi puse mâna pe exemplarul său din *France-soir*.

Dana reveni la computerul ei. Îi atrase atenţia un amănunt. Paul Winthrop, care murise într-un accident de automobil, avusese un hobby.

Cursele de automobile.

După ce avionul ateriză pe aeroportul din Nisa, Dana trecu prin terminalul aglomerat şi se opri la biroul de închirieri de automobile.

— Mă numesc Dana Evans. Am o…

Funcţionarul ridică ochii.

— A! Domnişoara Evans. Maşina vă stă la dispoziţie. Îi dădu un formular. Semnaţi aici.

Ăsta da serviciu, îşi zise Dana.

— Aş avea nevoie de o hartă a sudului Franţei.

— Desigur, *mademoiselle*. Întinse mâna sub tejghea şi alese o hartă. Poftiţi, spuse funcţionarul în franceză şi o urmări cu privirea în timp ce se îndepărta.

În clădirea conducerii postului de televiziune, Elliot Cromwell întrebă:

— Unde zici că este Dana acum, Matt?

— În Franţa.

— Şi ancheta a avansat cu ceva?

— E prea devreme ca să ne putem pronunţa.

— Mă îngrijorează. Călătoreşte prea mult. Şi în ziua de azi călătoriile sunt periculoase. Avu o ezitare. Chiar foarte periculoase.

La Nisa, aerul era rece. Dana se întrebă cum fusese vremea atunci când murise Paul Winthrop. Se sui în Citroënul care o aştepta şi porni la drum pe Marea Cornişă, trecând pe lângă câteva sătucuri frumoase.

Accidentul avusese loc la nord de Beausoleil, pe autostrada din Roquebrune-Cap-Martin, o staţiune de unde se putea vedea Marea Mediterană.

Când se apropie de sat, Dana încetini, din cauza curbelor periculoase, întrebându-se în care dintre ele se produsese accidentul. Oare ce căuta Paul Winthrop aici? Se întâlnea cu cineva? Era în vacanţă? În călătorie de afaceri?

Roquebrune-Cap-Martin este un sat medieval cu un castel vechi, cu biserică, cu peşteri cunoscute şi vile luxoase. Ajunsă în centru, Dana parcă maşina şi porni în căutarea secţiei de poliţie. Opri un bărbat care ieşea dintr-un magazin.

— Scuzaţi-mă, puteţi să-mi spuneţi unde este poliţia?

— Nu ştiu engleza, spuse bărbatul în limba franceză.

— Poliţia, poliţia.

— A, da. Îi indică a doua stradă la stânga.

— Mersi!

— Pentru puţin, spuse bărbatul în franceză.

Secţia de poliţie se afla într-o clădire veche, cu pereţi albi. Înăuntru, un poliţist bătrân, îmbrăcat în uniformă, şedea la un ghişeu. Când intră Dana, omul ridică privirea.

— *Bonjour, madame*.

— *Bonjour*.

— Ce doriţi, vă rog? o întrebă el în franceză.

— Vorbiţi engleza?

— Da, spuse el fără prea multă tragere de inimă.

— Aş vrea să vorbesc cu şeful dumneavoastră.

Poliţistul o privi câteva clipe, uimit, apoi zâmbi.

— A, cu comandantul Frasier. Da, o clipă! Ridică un receptor şi vorbi. Dădu din cap, se întoarse spre Dana şi făcu semn spre coridor. Prima uşă, spuse el în franceză.

— Mulţumesc. Dana merse pe culoar, până când ajunse la prima uşă. Comandantul era un bărbat spilcuit, cu o mustaţă mică şi cu nişte ochi negri sfredelitori. Se ridică în picioare când intră Dana.

— Bună ziua, comandante.

— *Bonjour, mademoiselle*. Cu ce vă pot ajuta?

— Mă numesc Dana Evans. Fac un reportaj pentru postul de televiziune WTN din Washington, D.C., în legătură cu familia Winthrop. Am înţeles că Paul Winthrop a murit într-un accident în apropierea oraşului.

— Da. Îngrozitor! Trebuie să fii foarte precaut când rulezi pe Marea Cornişă.

— Am auzit că Paul Winthrop a murit în timpul unei curse şi că…

— Nu! Nu a fost nicio cursă în ziua aceea.

— Nu?

— *Non, mademoiselle*. Eram de serviciu când s-a petrecut accidentul.

— Domnul Winthrop era singur în maşină?

— Da.

— Comandante Frasier, i s-a făcut autopsie?

— Da, bineînţeles.

— Şi avea urme de alcool în sânge?

Comandantul Frasier scutură din cap.

— Nu.

— Ceva droguri?

— Nu.

— Vă amintiţi cum era vremea în acea zi?

— Da. Ploua. Ploua tare.

Dana mai avea o ultimă întrebare:

— Martori au fost?

— Da, au fost.

Dana îl privi emoţionată.

— Au fost martori?

— Un martor. Conducea maşina în spatele lui Winthrop şi a văzut cum s-a întâmplat accidentul.

Dana simţi un fior puternic.

— V-aş rămâne îndatorată dacă mi-aţi da numele martorului, spuse Dana. Aş vrea să vorbesc cu el.

Comandantul dădu din cap.

— Nu-i nicio problemă. Strigă: Alexandre! După câteva clipe veni ajutorul său.

— Da, comandante?

— Adu-mi te rog dosarul cu accidentul lui Winthrop.

— Imediat.

Comandantul Frasier se întoarse spre Dana:

— Ce familie ghinionistă. Viaţa omului atârnă de un fir de păr. Se uită la Dana şi zâmbi. Trebuie să-ţi satisfaci plăcerile atâta timp cât mai poţi. Apoi adăugă plin de subînţeles: Şi ca bărbat, şi ca femeie. Sunteţi singură aici, *mademoiselle*?

— Nu, mă aşteaptă soţul şi copiii.

— Păcat.

Ajutorul se întoarse cu un vraf de hârtii; comandantul le răsfoi pe îndelete, dădu din cap şi se uită la Dana.

— Martor la accident a fost un turist american, pe nume Ralph Benjamin. Conform declaraţiei, conducea maşina în spatele lui Paul Winthrop. Un câine i-a trecut acestuia prin faţă. Winthrop a rotit brusc de volan ca să nu-l lovească, a început să

derapeze, a ieşit de pe drum şi s-a prăbuşit în mare. Se pare că a murit pe loc.

— Aveţi cumva adresa lui Ralph Benjamin? îi întrebă Dana plină de speranţă.

— Da. Se uită din nou în hârtii. Locuieşte în America, în oraşul Richfield din statul Utah, pe Turk Street, nr. 420. Comandantul Frasier notă adresa şi i-o dădu Danei.

Dana se străduia cu greu să-şi ascundă emoţia.

— Vă mulţumesc foarte mult.

— Cu plăcere. Se uită la inelarul fără verighetă al Danei. Doamnă?

— Da?

— Transmiteţi salutările mele soţului şi copiilor dumneavoastră.

*

Dana îi telefona lui Matt.

— Matt, începu ea cuprinsă de emoţie. Am găsit un martor al accidentului lui Paul Winthrop. Am de gând să vorbesc cu el.

— Grozav. Unde se află acest martor?

— În Utah, Richfield. Mă duc direct acolo.

— Bine. Apropo, a sunat Jeff.

— Da?

— Este în Florida la fosta lui soţie. Tonul era dezaprobator.

— Ştiu. Ea este foarte bolnavă.

— Dacă Jeff mai stă multă vreme acolo, va trebui să-i cer să-şi ia concediu fără plată.

— Sunt sigură că va reveni cât se poate de repede. Cel puţin aşa spera ea.

— Bine. Îţi urez baftă cu martorul tău.

— Mersi, Matt.

Următoarea convorbire telefonică trebuia să fie cu Kemal. Doamna Daley răspunse la telefon.

— Casa domnişoarei Evans.

— Bună seara, doamnă Daley. Cum merg treburile pe acolo? Dana îşi ţinea respiraţia.

— Ei, fiul dumitale aproape că a dat foc bucătăriei când a încercat să mă ajute să pregătesc cina. Râse. Dar, este bine.

Dana spuse în gând o rugăciune de mulţumire.

— Grozav! *Femeia asta chiar că este o minune*, gândi ea.

— Vii acasă acum? Aş putea pregăti cina şi…

— Trebuie să mai fac o haltă, spuse Dana. O să ajung acasă peste vreo două zile. Pot să vorbesc cu Kemal?

— Doarme. Să-l trezesc?

— Nu, nu. Dana se uită la ceas. La Washington nu era decât ora patru după-amiaza. S-a culcat puţin?

Dana auzi râsul blând al doamnei Daley.

— Da. Puştiul a avut o zi grea. Munceşte mult şi se joacă mult.

— Spune-i că-l sărut. O să vin cât pot de repede.

Trebuie să mai fac o haltă. O să ajung acasă peste vreo două zile.

Pot să vorbesc cu Kemal?

Doarme. Să-l trezesc?

Nu, nu. S-a culcat puţin?

Da. Puştiul a avut o zi grea. Munceşte mult şi se joacă mult.

Spune-i că-l sărut. O să vin cât pot de repede.

Banda se opri.

Richfield este un oraş plăcut, înconjurat de munţii Monroe. Dana opri la o benzinărie şi întrebă de adresa pe care i-o dăduse comandantul Frasier.

Casa lui Ralph Benjamin, veche, cu un etaj se afla cam pe la mijlocul unei străzi alcătuită din case identice.

Dana parcă maşina, se duse la uşă şi apăsă pe butonul soneriei. Uşa se deschise şi apăru o bătrână cu părul alb.

— Ce doriţi?

— Aş vrea să vorbesc cu Ralph Benjamin, spuse Dana.

Bătrâna o privi pe Dana cu luare-aminte.

— Vă aşteaptă?

— Nu. Am avut nişte treburi pe aici şi m-am gândit să trec şi pe la el o clipă. Este acasă?

— Da. Intraţi.

— Mulţumesc.

Dana intră şi o urmă pe bătrână până în camera de zi.

— Ralph, ai un musafir.

Ralph Benjamin se ridică de pe balansoar şi se îndreptă spre Dana.

— Bună ziua. Vă cunosc cumva?

Dana înţepeni – Ralph Benjamin era orb.

14

Dana şi Malt Baker se aflau în sala de şedinţe a postului de televiziune WTN.

— Ralph Benjamin a fost în Franţa în vizită la fiul lui, îi explica Dana. Într-o zi i-a dispărut geanta cu acte din camera de hotel. A reapărut a doua zi, dar îi lipsea paşaportul. Matt, cel ce i l-a furat şi a luat identitatea lui Benjamin este asasinul lui Paul Winthrop.

Matt Baker tăcu multă vreme, iar când vorbi, spuse:

— A sosit timpul să anunţăm poliţia, Dana. Dacă ai dreptate, e vorba de cineva care a asasinat cu sânge rece şase persoane. N-aş vrea ca tu să fii a şaptea. Şi Elliot este îngrijorat pentru tine. El consideră că ai mers deja prea departe.

— Încă nu putem anunţa poliţia, protestă Dana. Nu avem dovezi. Nu cunoaştem identitatea asasinului şi nici mobilul crimelor.

— Am o presimţire. Devine periculos. Nu vreau să ţi se întâmple ceva.

— Nici eu nu vreau.

— Şi ce intenţionezi să faci acum?

— Să aflu ce s-a întâmplat de fapt cu Julie Winthrop.

*

— Operaţia a decurs excelent.

Rachel deschise încet ochii. Era întinsă pe un pat alb, de spital. Îl privea pe Jeff cu ochii înceţoşaţi.

— Nu mai este?

— Rachel…

— Mi-e frică să pun mâna acolo. Îşi controla cu greu lacrimile. Nu mai sunt femeie. Nu mă va mai iubi niciun bărbat.

El îi luă mâinile tremurânde într-ale lui.

— Te înşeli. Eu nu te-am iubit pentru sânii tăi, Rachel. Eu te-am iubit pentru fiinţa bună şi minunată

care eşti.

Rachel reuşi să schiţeze un surâs.

— Noi ne-am iubit cu adevărat, nu-i aşa, Jeff?

— Da.

— Aş vrea… Ea privi în jos spre piept şi faţa i se crispă.

— Vorbim mai târziu despre asta.

Ea îi strânse şi mai tare mâna.

— Nu vreau să fiu singură, Jeff. Cel puţin până se termină cu totul. Te rog, nu mă părăsi.

— Rachel, trebuie să…

— Nu pleca încă. Nu ştiu ce-o să mă fac dacă pleci.

Intră o asistentă.

— Vreţi să ne lăsaţi puţin singure, domnule Connors?

Rachel nu-i dădea drumul la mână.

— Să nu pleci.

— Mă întorc.

Celularul Danei sună târziu în acea seară. Se repezi prin cameră ca să-l înşface.

— Dana.

Era Jeff.

Simţi un fior uşor când îi auzi vocea.

— Alo. Ce faci, iubitule?

— Bine.

— Ce face Rachel?

— Operaţia a decurs bine, dar Rachel se gândeşte la sinucidere.

— Jeff, nu se poate ca o femeie ca ea să gândească că e apreciată numai după sâni sau după…

— Ştiu, dar Rachel nu e o femeie oarecare. A fost apreciată pentru înfăţişarea ei încă de la cincisprezece ani. Este unul din cele mai faimoase modele din lume. Acum i se pare că totul s-a terminat pentru ea. Se simte infirmă. Crede că nu mai are pentru ce trăi.

— Şi tu ce crezi că vei putea face?

— Eu o să mai stau alături de ea încă vreo câteva zile, până va merge acasă. Am vorbit cu doctorul.

Aşteaptă rezultatul unor analize, ca să vadă dacă i-au scos totul. Consideră că va fi nevoie şi de chimioterapie.

Dana nu mai ştia ce să spună.

— Mi-e dor de tine, spuse Jeff.

— Şi mie mi-e dor de tine, iubitul meu. Am nişte cadouri de Crăciun pentru tine.

— Păstrează-mi-le.

— Aşa voi face.

— Ai terminat cu călătoriile?

— Încă nu.

— Să laşi celularul deschis, spuse Jeff. Mă gândesc să-ţi dau nişte telefoane obscene.

Dana zâmbi.

— Promiţi?

— Promit. Ai grijă de tine, iubito.

— Şi tu la fel.

Dana închise telefonul şi rămase nemişcată multă vreme, gândindu-se la Jeff şi la Rachel. Se ridică şi se duse la bucătărie.

Doamna Daley îi spunea lui Kemal:

— Mai vrei clătite, puiule?

— Da, mulţumesc.

Dana îi privi. De când venise doamna Daley, Kemal se schimbase foarte mult. Era acum liniştit, vesel şi fericit.

Geloasă, Dana îşi zise: *Poate că nu sunt potrivită pentru el.* Îşi aminti cu vinovăţie de zilele şi serile târzii petrecute la studio. *Poate că ar fi trebuit să-l adopte cineva ca doamna Daley.* Se scutură: *Ce s-a întâmplat cu mine? Kemal mă iubeşte.*

Dana se aşeză la masă.

— Tot îţi mai place la şcoală?

— O, da.

Dana îl luă de mână.

— Kemal, din păcate, va trebui să plec iar.

Băiatul îi răspunse pe un ton indiferent:

— Nu-i nimic.

Gelozia reveni din nou.

— Şi unde pleci acum, domnişoară Evans? o întrebă doamna Daley.

— În Alaska.

Doamna Daley se gândi câteva clipe.

— Să te fereşti de urşii grizzly, o statui ea.

*

Zborul de la Washington la Juneau, în Alaska, a durat nouă ore, cu o escală la Seattle. La aeroportul din Juneau, Dana căută biroul de închirieri de automobile.

— Mă numesc Dana Evans. Am…

— Da, domnişoară Evans. Avem un Land Rover drăguţ pentru dumneavoastră. La parcarea zece. Semnaţi aici.

Funcţionarul îi dădu cheile şi Dana se duse în parcarea din spatele clădirii. Erau douăsprezece automobile pe locuri numerotate. Dana merse la locul cu numărul zece. În spatele maşinii un bărbat stătea pe vine şi meşterea ceva la ţeava de eşapament a unui Land Rover alb. Bărbatul ridică privirea când se apropie Dana.

— Strâng ţeava de eşapament, domnişoară. Totul este în ordine acum. Bărbatul se ridică în picioare.

— Mulţumesc, spuse Dana.

Bărbatul o urmări cu privirea în timp ce se îndepărta cu maşina.

În subsolul unei clădiri guvernamentale, un bărbat se uita la o hartă pe un computer. Urmărea Land Rover-ul alb care o luase la dreapta.

— Persoana se îndreptă spre Starr Hill.

Oraşul Juneau a fost o surpriză pentru Dana. La prima vedere, părea un oraş mare, dar străzile înguste dădeau capitalei statului Alaska aerul unui orăşel aşezat în mijlocul sălbăticiei.

Dana trase la cunoscutul han Waterfront, un fost bordel amplasat în centrul oraşului.

— Aţi venit la timp pentru sezonul de schi, îi spuse recepţionerul. Avem zăpadă bună acum. V-aţi adus schiurile?

— Nu, am…

— Este un magazin de schiuri chiar lângă noi. Cu siguranţă că veţi găsi ceva potrivit.

— Mulţumesc, spuse Dana. Iată un loc bun pentru a începe investigaţia. Dana despachetă şi se duse la magazin.

Vânzătorul se dovedi vorbăreţ. În clipa în care intră, acesta îi spuse:

— Bună. Eu sunt Chad Donohoe. Să ştiţi că aţi venit în magazinul potrivit. Îi arătă un şir de schiuri. Tocmai le-am primit. Te descurci excelent cu ele. Îi arătă apoi alt şir. Sau cu astea. Sunt marca Salomon. Anul trecut le-am vândut pe toate. Bărbatul observă nerăbdarea de pe faţa Danei şi se grăbi să-i arate altă marcă. Dacă doriţi altceva, avem marca Vocal Vertigo sau Atomic. Se uită iar la Dana şi rămase în aşteptare. Pe care le-aţi…?

— Am venit pentru o informaţie.

Dezamăgirea se aşternu pe faţa vânzătorul ui.

— Pentru o informaţie?

— Da. Ştii cumva, Julie Winthrop şi-a luat schiurile de aici?

Vânzătorul o privi mai atent.

— Da. De fapt, ea a folosit schiuri de performanţă, tip Volant Ti. I-au plăcut mult.

— Era o bună schioară?

— Bună? Era cea mai bună. Avea o mulţime de trofee.

— Venise singură aici?

— Da, din câte ştiu eu. Scutură din cap. Ceea ce m-a surprins a fost faptul că ea cunoştea Eaglecrest ca pe propriul buzunar. Schia aici în fiecare an. Este de neimaginat că i s-a întâmplat un astfel de accident.

Dana spuse încet:

— Da, nu mi-aş fi putut închipui.

Secţia de poliţie din Juneau se afla nu departe de han.

Dana intră într-un mic birou de recepţie, unde se aflau steagul statului Alaska, steagul oraşului Juneau şi steagul Statelor Unite.

Un ofiţer îmbrăcat în uniformă o întrebă:

— Ce doriţi, vă rog?

— O informaţie în legătură cu moartea lui Julie Winthrop.

Bărbatul se încruntă.

— Cel cu care trebuie să vorbiţi este Brace Bowler, şeful echipei de salvamontişti. Are un birou la etaj, dar acum nu este aici.

— Ştiţi cumva unde l-aş putea găsi?

Ofiţerul se uita la ceas.

— În această clipă s-ar putea să-l mai prindeţi la restaurantul Hanger on the Wharf.

— Vă mulţumesc mult.

Restaurantul era plin de clienţi care luau prânzul.

Şefa de sală îi spuse Danei:

— Îmi pare rău, dar nu avem nicio masă liberă în clipa asta. Dacă aşteptaţi douăzeci de minute…

— Îl caut pe domnul Bruce Bowler. Ştiţi cumva…?

Şefa dădu din cap.

— Bruce? E la masa aia.

Dana privi şi văzu un bărbat solid, cu o faţă plăcută, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani. Era singur la masă.

— Mulţumesc. Dana se strecură până la masa lui. Domnul Bowler?

— Da.

— Eu sunt Dana Evans. Am nevoie de ajutorul dumitale.

Bărbatul zâmbi.

— Ai noroc. Avem o cameră disponibilă. O s-o chem pe Judy.

Dana îl privi uimită.

— Scuzaţi-mă, n-am înţeles.

— Nu te interesează Cozy Log, hanul nostru?

— Nu. Voiam să vorbesc cu dumneata despre Julie Winthrop.

— A, scuzaţi. Luaţi loc, vă rog. Judy şi cu mine avem un mic han în afara oraşului. Credeam că eşti în căutarea unei camere. Ai mâncat de prânz?

— Nu, ăăă…

— Te invit la masa mea. Bărbatul avea un zâmbet plăcut.

— Mulţumesc, spuse Dana.

După ce Dana dădu comanda, Bruce Bowler i se adresă:

— Ce vrei să ştii despre Julie Winthrop?

— În legătură cu moartea ei, s-ar putea cumva să nu fi fost un accident?

Bruce Bowler se încruntă.

— Vrei să spui dacă nu cumva s-a sinucis?

— Nu. Mă întreb dacă… dacă n-ar fi putut s-o omoare cineva.

Bărbatul clipi des.

— S-o omoare pe Julie? Sub nicio formă. A fost un accident.

— Poţi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?

— Bineînţeles. Bruce Bowler se gândi câteva clipe, întrebându-se de unde să înceapă. Noi avem patru feluri de pârtii aici, zise el. Sunt pârtii pentru începători, ca Muskeg, Dolly Varden şi Sourdough… Apoi pârtii ceva mai grele, ca Sluice Box, Mother Lode şi Sundance… După aceea urmează pârtiile cu adevărat grele, ca Insane, Spruce Chute, Hang Ten. Şi, în fine, cele mai grele, cum este Steep Chutes.

— Julie Winthrop pe care dintre ele schia?

— Pe Steep Chutes.

— Aşadar, era o expertă?

— Da, cu siguranţă, spuse Bruce Bowler. Apoi avu o mică ezitare. De asta mi se pare anormal.

— Ce anume?

— Ei bine, avem program de schi de seară în fiecare joi, de la ora patru la nouă. În seara aceea erau mulţi schiori. Toţi s-au întors până în ora nouă, cu excepţia lui Julie. Am plecat să o căutăm. I-am găsit cadavrul la poalele pârtiei Steep Chutes. Se izbise de un copac. Probabil că a murit instantaneu.

Dana închise ochii o clipă, imaginându-şi scena.

— Înseamnă că era singură când s-a întâmplat accidentul?

— Da. În general, schiorii obişnuiesc să schieze împreună dar, uneori, cei mai buni dintre ei preferă

să fie singuri. Avem o zonă marcată şi cine schiază în afara ei o face pe propria lui răspundere. Julie Winthrop schiase în afara marcajului, pe o pârtie închisă. Ne-a luat mult timp până am găsit-o.

— Domnule Bowler, cum procedaţi când se rătăceşte vreun schior?

— Imediat după raportarea lipsei schiorului, începem cu o căutare preliminară.

— Căutare preliminară?

— Telefonăm la prieteni ca să vedem dacă schiorul nu este cumva împreună cu ei. Este o căutare rapidă. Scutim astfel echipa de a proceda la o căutare amănunţită, din cauza vreunui beţiv care a adormit într-un bar.

— Şi în cazul în care se rătăceşte cineva?

— Primim o descriere a schiorului şi informaţii despre posibilităţile lui de a schia şi despre ultimul loc unde a fost văzut. Şi întrebăm întotdeauna dacă au cumva la ei un aparat de fotografiat.

— De ce?

— Dacă au aşa ceva, putem să ne facem o imagine mai bună despre locurile prin care au trecut. Verificăm apoi locurile prin care schiorul putea să se întoarcă în oraş. Dacă această căutare nu dă roade, înseamnă că schiorul a schiat în afara zonei marcate. În acest caz, anunţăm trupele federale ale statului Alaska pentru a veni cu elicopterul. În orice echipă de salvare sunt patru persoane, plus cei din elicopter.

— Foarte mulţi oameni.

— Da. Dar reţine un lucru – avem şase sute treizeci de acri pe care se schiază şi executăm cam patruzeci de căutări pe an. În majoritatea cazurilor avem succes. Bruce Bowler privi pe fereastră. Aş fi vrut să fi avut noroc şi atunci. Întoarse capul spre Dana. Ei, o patrulă face un tur în fiecare zi, după oprirea schilifturilor.

— Mi s-a spus că Julie Winthrop era obişnuită să schieze pe vârful Eaglecrest.

Bowler dădu din cap.

— Adevărat. Dar asta nu era o certitudine. Pot apărea nori, se întâmplă să te pierzi, sau pur şi simplu

să ai ghinion. Biata domnişoară Winthrop a avut ghinion.

— Cum aţi găsit-o?

— A găsit-o Mayday.

— Mayday?

— Mayday este cel mai bun câine al nostru. Patrula de schi lucrează cu labradori negri şi cu ciobăneşti. Câinii ăştia sunt nemaipomeniţi. Merg şi contra vântului, iau o urmă, ajung la marginea zonei şi caută întruna. Am trimis un bombardier la locul accidentului şi…

— Un bombardier?

— Automobilul nostru pentru zăpadă. Am adus-o pe Julie Winthrop pe o targă. O echipă de salvamont compusă din trei persoane a testat-o cu un aparat EKG, apoi au făcut fotografii şi au chemat un legist. Au dus-o la Spitalul Regional Bartlett.

— Deci, nimeni nu ştie cum s-a întâmplat accidentul?

Bărbatul ridică din umeri.

— Tot ce ştim este că a intrat într-un molid imens.

Dana îl privi o clipă pe Bruce Bowler.

— Aş putea să văd şi eu vârful Eaglecrest?

— De ce nu? Te duc chiar eu acolo.

Merseră cu un jeep până la cabana cu două etaje de la poalele muntelui.

Bruce Bowler îi spuse Danei:

— În clădirea asta ne întâlnim întotdeauna ca să facem planurile de căutare. Aducem aici echipament de schi de închiriat, avem şi instructori de schi pentru cine are nevoie de aşa ceva. O să luăm telecabina până în vârful muntelui.

Urcară în telecabină, care porni spre vârful Eaglecrest. Dana tremura.

— Trebuia să te avertizez. Pe vremea asta, ai fi avut nevoie de un costum din propilenă. Trebuia să te fi îmbrăcat mai gros.

— O să ţin minte asta.

— Este chiar telecabina cu care a urcat şi Julie Winthrop. Avea rucsacul la ea.

— Rucsacul?

— Da. Avea la ea o lopată pentru o eventuală avalanşă, o lanternă care bătea până la cincisprezece metri şi o sondă. Omul oftă. E adevărat că toate astea nu îţi mai sunt de niciun folos dacă te izbeşti de un copac.

Se apropiau de vârf. Când ajunseră la platformă şi coborâră, fură întâmpinaţi de un bărbat.

— Ce te aduce pe-aici, Bruce? S-a rătăcit cineva?

— Nu. Îi arăt unei prietene peisajul. Ţi-o prezint pe Dana Evans.

Se salutară. Dana privi înjur. Pe acolo pe undeva era un refugiu care nu se vedea din cauza norilor. *Oare Julie Winthrop a intrat acolo înainte de a începe coborârea? O urmărea oare cineva? Cineva care voia să o omoare?*

Bruce Bowler se întoarse spre Dana.

— Aici este Ptarmigan, vârful muntelui.

Dana se întoarse şi privi spre panta abruptă şi se cutremură.

— Ai îngheţat de tot, domnişoară Evans. Hai să mergem înapoi.

— Mulţumesc.

Abia intrase în camera ei de la han, că auzi o bătaie în uşă. Dana deschise. În faţa ei stătea un bărbat gras, cu faţa palidă.

— Domnişoara Evans?

— Da.

— Bună. Mă numesc Nicholas Verdun. Sunt de la ziarul *Juneau Empire.*

— Da?

— Am înţeles că faceţi o anchetă în legătură cu moartea lui Julie Winthrop? Dorim şi noi să facem un reportaj în legătură cu asta.

În mintea Danei sună un clopoţel.

— Mă tem că vă înşelaţi. Eu nu fac nicio anchetă.

Bărbatul o privi neîncrezător.

— Am auzit…

— Facem o emisiune despre accidentele de schi în lume. Aici nu este decât un caz.

Bărbatul mai rămase o clipă în uşă.

— Înţeleg. Scuzaţi-mă că v-am deranjat.

Dana îl văzu plecând. *De unde ştie el ce fac eu aici?* Îi veni o idee. Puse mâna pe telefon şi sună la *Juneau Empire*.

— Alo? Voiam să vorbesc cu unul din reporterii dumneavoastră, cu Nicholas Verdun… Ascultă un moment. Nu aveţi pe nimeni cu acest nume? Aha. Mulţumesc.

În zece minute Dana împachetă. *Trebuie să mă mut imediat de aici.* Îşi aminti brusc de han. *Ai noroc. Avem o cameră disponibilă,* spusese Bruce Bowler. Dana coborî în hol. Funcţionarul îi spuse cum să ajungă la han şi îi desenă chiar o mică hartă.

În subsolul clădirii guvernamentale, bărbatul care se uita la harta de pe computer spuse:

— Persoana pleacă din centru şi se îndreaptă spre vest.

*

Hanul Cozy Log era o casă tipică pentru Alaska – curată şi cu un etaj. Se afla la o jumătate de oră de centrul oraşului Juneau. Dana sună la uşă. Îi deschise o femeie veselă şi frumoasă, cam de vreo treizeci de ani.

— Bună ziua. Ce doriţi?

— L-am întâlnit pe soţul dumitale care mi-a spus că aveţi o cameră liberă.

— Da, avem. Eu sunt Judy Bowler.

— Eu sunt Dana Evans.

— Intră.

Dana intră şi privi în jur. Hanul avea o cameră mare de zi, plăcută, cu un şemineu de piatră, o sufragerie, unde mâncau cei ce stăteau acolo, şi două dormitoare.

— Eu mă ocup de bucătărie, spuse Judy.

Dana zâmbi:

— De-abia aştept să mănânc.

Judy Bowler o conduse pe Dana în camera ei. Dana despachetă.

După prânz, Dana plecă în oraş cu maşina. Intră în barul de la Cliff House şi comandă ceva de băut.

— E frumos afară, spuse Dana către tânărul barman blond.

— Da. E o vreme grozavă pentru schi.

— Schiezi mult?

Barmanul zâmbi.

— De câte ori am timp.

— Mie mi se pare periculos, spuse Dana. O prietenă de-a mea a murit aici, acum câteva luni.

Omul puse jos paharul pe care tocmai îl ştergea.

— A murit?

— Da, Julie Winthrop.

Faţa tânărului se întunecă.

— Obişnuia să vină aici. O femeie drăguţă.

Dana se aplecă în faţă.

— Am auzit că n-a fost accident.

Ochii lui se bulbucară.

— Cum adică?

— Am auzit că a fost omorâtă.

— Omorâtă? spuse el uluit. Nu se poate. A fost un accident.

Douăzeci de minute mai târziu, Dana vorbea cu barmanul de la Prospector Hotel.

— Frumoasă vreme.

— Grozavă pentru schi, spuse barmanul.

Dana scutură din cap.

— Pentru mine e prea periculos. O prietenă de-a mea a murit în timp ce schia. Probabil că ai cunoscut-o. Julie Winthrop.

— A, da. Mi-a plăcut mult. Vreau să spun ca nu era o sclifosită, ca altele.

Dana se aplecă în faţă.

— Am auzit că n-a fost un accident.

Barmanul spuse cu voce scăzută:

— Ştiu precis că n-a fost un accident.

Inima Danei începu să bată cu putere.

— Ştii asta?

— Bineînţeles. Se aplecă în faţă: Nenorociţii ăia de marţieni…

Era pe schiuri pe vârful muntelui Ptarmigan. Privi spre vale, încercând să se hotărască dacă să se întoarcă sau nu, când deodată simţi că e împinsă din spate şi începu să alunece pe pârtie, din ce în ce mai repede, îndreptându-se spre un copac imens. Se trezi ţipând.

Dana se ridică în şezut. *Asta să se fi întâmplat şi cu Julie Winthrop? Cine a împins-o oare?* se întrebă ea.

Elliot Cromwell era nervos.

— Matt, când vine odată Jeff Connors? Avem nevoie de el.

— Curând. Ne sună mereu.

— Şi Dana?

— Este în Alaska, Elliot. De ce?

— Aş vrea să o văd cât mai repede înapoi. Audienţa noastră la ştirile de seară a scăzut în lipsa ei.

Matt Baker îl privi întrebându-se dacă acesta era motivul real al îngrijorării lui Elliot Cromwell.

Dimineaţa, Dana se îmbrăcă şi plecă spre aeroport.

În sala de aşteptare observă un bărbat care stătea într-un colţ şi o privea din când în când. I se păru oarecum cunoscut. Era îmbrăcat într-un costum gri închis. În mod cert îi amintea de cineva. Da. De un alt bărbat de pe aeroportul din Aspen. Şi acela purta un costum gri închis. Nu hainele o şocară pe Dana, ci felul în care aceştia le purtau. Amândoi aveau un aer arogant. Bărbatul o privea aproape cu dispreţ. Dana simţi un fior rece pe şira spinării.

După ce Dana coborî din avion, bărbatul vorbi la un telefon celular şi apoi ieşi din aeroport.

15

Când ajunse acasă, Dana găsi un brad frumos de Crăciun, pe care-l cumpărase şi îl împodobise doamna Daley.

— Uită-te la ornamentul ăsta, spuse mândră doamna Daley. Kemal l-a făcut.

Chiriaşul de alături urmărea întreaga scenă la televizor.

Dana o sărută pe obraz pe femeie.

— Ce mult te iubesc, doamnă Daley.

Doamna Daley roşi.

— Prea mult zgomot pentru nimic, spuse ea.

— Unde e Kemal?

— În camera lui. Ai două mesaje, domnişoară Evans. Mai întâi sun-o pe doamna Hudson. Ţi-am lăsat numărul pe comodă. Şi te-a mai sunat mama dumitale.

— Mulţumesc.

Când Dana intră în birou, îl găsi pe Kemal în faţa computerului.

— Hei, ai sosit.

— Am sosit, spuse Dana.

— Grozav. Speram să ajungi acasă înainte de Crăciun.

Dana îl îmbrăţişă.

— Bineînţeles. Nu aş fi pierdut Crăciunul pentru nimic în lume. Cum te descurci?

— Foarte bine.

— Îţi place de doamna Daley?

Băiatul dădu din cap.

— E beton.

Dana zâmbi.

— Ştiu. Trebuie să dau două telefoane. Mă întorc.

Mai întâi vestea proastă, gândi Dana. O sună pe mama ei. Nu mai vorbise cu ea de la incidentul din Westport. Auzi telefonul cum sună de câteva ori, apoi glasul înregistrat al mamei ei.

— Nu suntem acasă acum, dar dacă lăsaţi un mesaj, vă sunăm noi. Aşteptaţi bipul.

Dana aşteptă.

— Crăciun fericit, mamă, zise ea şi închise telefonul.

Următorul telefon i-l dădu Pamelei.

— Dana, mă bucur că te-ai întors! exclamă Pamela Hudson. Am auzit la ştiri că Jeff este plecat. Roger şi cu mine avem musafiri la cina de Crăciun şi am dori să vii şi tu cu Kemal. Te rog, să nu-mi spui că ai alte planuri.

— Nu, spuse Dana. De fapt, chiar n-am. Şi ne-ar face plăcere să venim. Mulţumesc, Pamela.

— Minunat. Vă aşteptăm la ora cinci. Nu e ţinută obligatorie. Tăcu o clipă. Cum mai merge treaba?

— Nu ştiu, spuse Dana cu sinceritate. Habar n-am dacă o să ajung undeva.

— Ei, acum uită de toate. Odihneşte-te. Ne vedem mâine.

*

Când Dana şi Kemal ajunseră la familia Hudson, fură întâmpinaţi de Cesar. Faţa lui se lumină când o văzu pe Dana.

— Domnişoară Evans! Mă bucur să vă văd. Îi zâmbi lui Kemal. Şi pe domnişorul Kemal.

— Bună, Cesar, spuse Kemal.

Dana îi dădu lui Cesar un pachet învelit într-un ambalaj în culori vii.

— Crăciun fericit, Cesar.

— Nu ştiu… Se bâlbâia. N-am… sunteţi foarte drăguţă, domnişoară Evans.

Uriaşul cel blând, căci aşa gândea Dana despre el, roşise. Dana îi mai dădu două pachete.

— Acestea sunt pentru domnul şi doamna Hudson.

— Bine, domnişoară Evans. O să le pun sub brad. Domnul şi doamna Hudson sunt în camera de zi. Vă conduc acolo.

Pamela exclamă încântată:

— Aţi sosit! Ne bucurăm că aţi putut veni.

— Şi noi la fel, o asigură Dana.

Pamela se uita la braţul drept al lui Kemal.

— Dana, Kemal are… e minunat!

Dana zâmbi.

— Nu-i aşa? Datorită şefului meu. E un om deosebit. Cred că i-a schimbat întreaga viaţă lui Kemal.

— Nici n-am cuvinte să-ţi spun cât mă bucur.

Roger dădu din cap.

— Felicitări, Kemal.

— Mulţumesc, domnule Hudson.

Roger Hudson i se adresă Danei:

— Înainte să apară ceilalţi musafiri, trebuie să-ţi comunic ceva. Îţi aminteşti, ţi-am spus că Taylor Winthrop îşi anunţase prietenii că s-a retras din viaţa politică, ca după aceea să plece ambasador în Rusia?

— Da. Presupun că preşedintele a făcut presiuni asupra lui…

— Şi eu am crezut asta. Se pare, însă, că Winthrop a fost acela care a făcut presiuni asupra preşedintelui ca să-l numească ambasador. Întrebarea este „de ce“?

Începură să sosească şi ceilalţi musafiri. Mai erau încă douăsprezece persoane invitate la cină. Seara se dovedi plăcută.

După desert, merseră cu toţii în camera de zi. În faţa şemineului era aşezat un imens brad de Crăciun sub care se aflau cadouri pentru toţi. Kemal a luat partea leului: jocuri pe computer, role, un pulover, mănuşi şi casete video.

Dana se simţea excelent. Păcat că nu e şi Jeff aici, gândi ea.

Dana stătea la pupitrul de prezentare a ştirilor, aşteptând să înceapă programul de la ora unsprezece. Lângă ea se afla colaboratorul ei, Richard Melton. Maury Falstein stătea pe scaunul ocupat de obicei de Jeff. Dana încercă să nu se gândească la asta.

Richard Melton îi spuse:

— Mi-ai lipsit.

Dana zâmbi.

— Mulţumesc, Richard.

— Ai fost plecată destul de mult timp. S-a întâmplat ceva?

— Nu, totul e bine.

— Hai să mergem să mâncăm ceva după ştiri.

— Trebuie mai întâi să mă asigur că ştrengarul de Kemal e bine.

— Ne putem întâlni undeva.

Trebuie să ne întâlnim în altă parte. Cred că sunt supravegheată. La sectorul păsărilor, de la grădina zoologică, îşi aminti ea.

Molton continuă:

— Se vorbeşte că faci o anchetă pentru un reportaj interesant. Îmi spui şi mie despre ce e vorba?

— Încă n-am ce să-ţi spun, Richard.

— Am auzit zvonuri cum că Elliot Cromwell nu-i prea bucuros de faptul că tu lipseşti atât de mult. Sper să n-ai necazuri cu el.

Ascultă un sfat. Dacă o cauţi cu lumânarea, o s-o găseşti. Îţi promit. Danei îi era greu să se concentreze la ceea ce-i spunea Richard Melton.

— Îi cam place să-i concedieze pe angajaţi, spuse Melton.

Bill Kelly a dispărut a doua zi după incendiu. Nu şi-a mai luat salariul, a plecat pur şi simplu.

Richard Melton continua să vorbească:

— Pe cuvânt, eu nu vreau să lucrez cu altcineva.

Martor la accident a fost un turist american, Ralph Benjamin. Un orb.

— Cinci – patru – trei – doi… Anastasia Mann ridică un deget către Dana. Becul roşu se aprinse.

Se auzi vocea speakerului:

— Vă prezentăm ştirile de la ora unsprezece cu Dana Evans şi Richard Melton.

Dana zâmbi spre cameră.

— Bună seara. Sunt Dana Evans.

— Şi eu sunt Richard Melton.

Erau din nou în emisie.

— Astăzi, la Arlington, trei elevi de la Liceul Wilson au fost arestaţi, după ce poliţia le-a percheziţionat dulapurile şi a găsit zece grame de

marijuana şi diverse arme, printre care şi un revolver furat. Holly Rapp vă prezintă amănunte.

Înapoi la bandă.

Nu prea avem cazuri de furturi de opere de artă, iar modul de a acţiona este acelaşi. Totuşi, în cazul ăsta a fost deosebit.

Transmisia se încheie. Richard Melton se uită la Dana.

— Ne vedem mai târziu?

— Nu în seara asta, Richard. Am treabă.

El se ridică în picioare.

— Bine.

Dana avu impresia că el dorea s-o întrebe despre Jeff. Dar Melton spuse doar: „Ne vedem mâine".

Dana ieşi din studio şi se îndreptă către birou. Se aşeză, deschise computerul, intră pe Internet şi începu să caute prin miile de articole scrise despre Taylor Winthrop. Pe unul din site-uri, Dana văzu un articol despre Marcel Falcon, un membru al guvernului francez care fusese ambasador la NATO. Se menţiona faptul că Marcel Falcon a negociat un acord comercial cu Taylor Winthrop. În toiul negocierilor, Falcon a demisionat din post şi s-a pensionat. *Ciudat*, îşi zise Dana? *Ce s-a întâmplat oare în realitate?*

Dana mai încercă încă un site pe Web, dar nu mai găsi nicio informaţie despre Marcel Falcon. Foarte ciudat. *Trebuie să studiez cazul*, hotărî ea.

Era deja ora două noaptea, prea devreme pentru a telefona în Europa. Se duse acasă. Doamna Daley o aştepta.

— Îmi pare rău că am întârziat atâta, spuse Dana. Am…

— Nu-i nimic. Te-am văzut la ştiri în seara asta. Cred că ai fost grozavă, ca întotdeauna, domnişoară Evans.

— Mulţumesc.

Doamna Daley suspină:

— Ar fi bine să nu mai fie ştiri atât de groaznice. În ce lume trăim?

— Bună întrebare. Ce face Kemal?

— Drăcuşorul e bine. L-am lăsat să mă bată la remi.

Dana zâmbi.

— Mulţumesc, doamnă Daley. Dacă vrei să vii mai târziu mâine…

— Nu. O să vin mâine dimineaţă bine odihnită ca să vă pregătesc de şcoală şi de serviciu.

Dana o conduse pe doamna Daley. *O bomboană de femeie*, îşi zise ea. Sună celularul.

— Jeff?

— Crăciun fericit, iubita mea. Glasul lui îi încălzi tot trupul.

E prea târziu?

— Niciodată nu e târziu când suni tu. Povesteşte-mi despre Rachel.

— A venit acasă.

Jeff vrea să spună că a venit acasă la ea.

— Are o infirmieră, dar Rachel vrea ca aceasta să plece mâine.

— Şi pe urmă?

— Analizele arată că boala s-a răspândit în tot corpul. Rachel nu mă lasă să plec deocamdată.

— Aha. Nu vreau să par egoistă, dar nu mai are pe nimeni care să…

— Nu mai are pe nimeni, iubito. Este singură şi a intrat în panică. Pe cuvântul meu, nu ştiu ce s-ar face fără mine.

Iar eu nu ştiu ce o să mă fac dacă tu rămâi acolo.

— Vor să înceapă chimioterapia imediat.

— Şi cât va dura?

— Are nevoie de un tratament de trei săptămâni pe lună, timp de patru luni.

Patru luni.

— Matt mi-a cerut să-mi iau concediu fără plată. Îmi pare rău, iubito.

Ce vrea să spună? Îi pare rău pentru serviciu? Îi pare rău pentru Rachel? Sau îi pare rău că viaţa

noastră se destramă? Cum pot fi atât de egoistă? se întrebă Dana. *S-ar putea ca ea să moară.*

— Şi mie îmi pare rău, spuse Dana în cele din urmă. Sper să fie totul bine. *Să fie bine pentru cine? Pentru Rachel şi Jeff? Pentru Jeff şi pentru mine?*

După ce puse receptorul în furcă, Jeff ridică privirea şi o văzu pe Rachel care stătea în picioare lângă el. Purta o cămaşă de noapte şi un halat. Arăta minunat, parcă avea o aură în jurul ei.

— Dana a fost?

— Da, spuse Jeff.

Rachel se apropie de el.

— Bietul de tine. Ştiu cât vă doare pe amândoi, dar n-aş fi putut trece prin toate astea fără tine. Am avut şi am nevoie de tine, Jeff.

Dana sosi devreme la birou şi intră iar pe Internet. Două articole îi atraseră atenţia. Luate separat, nu aveau sens, dar coroborate…

În primul articol se spunea: „Vincent Mancino, ministrul italian al comerţului, a demisionat pe neaşteptate în timpul negocierilor cu Taylor Winthrop, reprezentantul Statelor Unite. Asistentul lui Mancino, Ivo Vale, a preluat postul.“

Al doilea articol era intitulat: „Taylor Winthrop, consilier special al NATO la Bruxelles, a solicitat să fie înlocuit şi s-a întors la Washington.”

Marcel Falcon a demisionat, Vincent Mancino a demisionat, Taylor Winthrop a plecat pe neaşteptate. Să existe o legătură între aceste demisii, sau era vorba de o pură coincidenţă?

Interesant.

Dana îl sună mai întâi pe Dominick Romano, care lucra pentru reţeaua „Italia 1“, la Roma.

— Dana! Mă bucur să te aud. Ce s-a întâmplat?

— Vin la Roma şi aş vrea să vorbesc cu tine.

— Bine! Despre ce?

Dana avu o uşoară ezitare:

— Îţi spun când ajung acolo.

— Când soseşti?
— Sâmbătă.

După aceea Dana îl sună pe Jean Somville, care lucra la Bruxelles, la sediul de presă al NATO, pe strada Chapeliers.
— Jean? Dana Evans la telefon.
— Dana! Nu ne-am mai văzut de la Sarajevo. Ce vremuri! Te mai duci acolo?
Dana făcu o grimasă.
— Cât depinde de mine, nu.
— Ce doreşti, draga mea?
— O să vin la Bruxelles peste câteva zile. Eşti acolo?
— Pentru tine? Bineînţeles. Se întâmplă ceva anume?
— Nu, spuse Dana repede.
— Bine. Vii doar să te plimbi, nu? Se simţea o urmă de neîncredere în vocea lui.
— Ceva de genul ăsta, spuse Dana.
El râse.
— De-abia aştept să te văd. La revedere.
— La revedere.

— Matt doreşte să te duci la el.
— Spune-i că vin, Olivia.
Încă două telefoane şi Dana o porni spre biroul lui Matt.
Acesta o abordă direct:
— S-ar putea să fi dat şi eu peste ceva. Am auzit aseară că ar exista o chichiţă la ceea ce căutăm noi.
Dana îşi simţi inima bătându-i mai tare.
— Da?
— Există un bărbat, pe nume – Matt se uită pe o bucată de hârtie de pe birou – Dieter Zander, la Düsseldorf. A făcut ceva afaceri cu Taylor Winthrop.
Dana îl asculta atentă.
— Nu ştiu exact, dar se pare că s-a petrecut ceva nasol între ei. S-au despărţit brutal, iar Zander s-a jurat că îl omoară pe Winthrop. Cred că merită să verificăm.

— Cu siguranţă. O să verific, Matt.

Mai discutară câteva minute, apoi Dana plecă.

Mă întreb cum aş putea? se gândi brusc la Jack Stone şi la Agenţia pentru Armată. *Poate că ştie el ceva*. Găsi numărul lui particular şi îl sună.

— Jack Stone la telefon.

— Sunt Dana Evans.

— Bună, domnişoară Evans. Ai nevoie de ceva?

— Încerc să aflu date despre un bărbat pe nume Zander din Düsseldorf.

— Dieter Zander?

— Da. Îl cunoşti?

— Noi ştim foarte bine cine este.

Dana înregistră cuvântul *noi*.

— Poţi să-mi spui ceva despre el?

— E în legătură cu Taylor Winthrop?

— Da.

— Taylor Winthrop şi Dieter Zander au fost parteneri de afaceri. Zander a ajuns la închisoare pentru că a manipulat nişte dividende. În timp ce se afla acolo, casa lui a ars. Soţia şi cei trei copii au pierit în incendiu. Îl învinovăţeşte pe Taylor Winthrop pentru ceea ce s-a întâmplat.

Taylor Winthrop şi soţia lui au murit tot într-un incendiu. Dana asculta uimită.

— Şi Zander mai este încă la închisoare?

— Nu. Cred că a ieşit anul trecut. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Rămâne între noi.

— Bineînţeles.

Telefonul se închise.

Sunt trei posibilităţi, îşi zise Dana.

Dieter Zander din Düsseldorf.

Vincent Mancino de la Roma.

Marcel Falcon de la Bruxelles.

Mai întâi o să merg la Düsseldorf.

Olivia o anunţă:

— Doamna Hudson pe linia trei.

— Mulţumesc. Dana ridică receptorul. Pamela?

— Bună, Dana. A venit un bun prieten de-al nostru la Washington şi dăm o mică petrecere miercurea viitoare. Ştiu că Jeff este plecat, dar ne-ar face mare plăcere să vii. Poţi?

— Din păcate nu. Plec diseară la Düsseldorf.

— Oh. Îmi pare rău.

— Pamela?

— Da?

— S-ar putea ca Jeff să lipsească mai mult.

Urmă o scurtă pauză.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic rău.

— Nu, şi sper să nu se întâmple.

16

Dana se îmbarcă într-un avion Lufthansa pe aeroportul Dulles. Îi telefonase lui Steffan Mueller, care lucra la Reţeaua Kabel, şi îl anunţase când soseşte. Dana nu se gândea decât la ceea ce-i spusese Matt Baker. *Dacă Dieter Zander l-a învinovăţit pe Taylor Winthrop pentru…*

— Bună seara. Mă numesc Hermann Friedrich. Mergeţi pentru prima dată în Germania? o întrebă în germană bărbatul care stătea lângă ea.

Dana îl privi. Avea aproximativ cincizeci de ani, şi era bine îmbrăcat; avea un ochi acoperit cu un bandaj şi o mustaţă groasă.

— Buna seara, spuse Dana.

— A, sunteţi americancă?

— Da.

— Mulţi americani vin la Düsseldorf. Este un oraş frumos.

— Aşa am auzit şi eu. Şi familia lui a murit într-un incendiu.

— Este pentru prima oară când sunteţi în Germania?

— Da. *Să fie doar o coincidenţă?*

— Este un oraş frumos, frumos. Düsseldorf este traversat de Rin şi împărţit în două părţi, ştiţi nu? Partea veche se află pe malul drept…

Steffan Mueller îmi poate spune mai multe despre Dieter Zander.

— …iar partea nouă se află pe malul stâng. Cele două maluri sunt legate prin cinci poduri. Hermann Friedrich se apropie puţin de ea. Mergeţi la prieteni, nu, la Düsseldorf?

Începe să se lege.

Friedrich se apropie şi mai mult.

— În caz că sunteţi singură, cunosc…

— Ce spuneţi? A, nu. Mă întâlnesc acolo cu soţul meu.

Lui Hermann Friedrich îi pieri zâmbetul.

— Este un om norocos, soţul dumneavoastră.

În faţa aeroportului internaţional din Düsseldorf aşteptau o mulţime de taxiuri. Dana luă unul şi îi ceru şoferului s-o ducă la Breidenlacher Hof, în centrul oraşului. Era un hotel vechi şi elegant, cu un hol bogat ornamentat.

Recepţionerul o întâmpină:

— Vă aşteptam, domnişoară Evans. Bine aţi venit la Düsseldorf.

— Mulţumesc, spuse Dana semnând în registru.

Funcţionarul ridică receptorul telefonului şi spuse în germană:

— Camera trebuie pregătită. A venit clientul. Puse la loc receptorul şi se întoarse către Dana. Scuzaţi-ne, domnişoară, camera dumneavoastră nu este gata încă. Vă invităm la restaurant. Vă anunţ eu când termină femeia de serviciu curăţenia.

Dana dădu din cap.

— Foarte bine.

— Să vă conduc în restaurant.

Sus, în camera Danei, doi electronişti montau o cameră video într-un ceas de perete.

O jumătate de oră mai târziu, Dana era în camera ei şi despacheta. Primul ei telefon a fost către Kabel Network.

— Am ajuns, Steffan, spuse Dana.

— Dana! Nu credeam că o să vii. Ce faci în seara asta?

— Sper să cinez cu tine.

— Sigur. O să mergem la Im Schiffehen. La opt e bine?

— E perfect.

Dana tocmai ieşea din cameră, când sună celularul. Îl scoase repede din poşetă.

— Alo?

— Bună, iubito. Ce faci?

— Bine, Jeff.

— Unde eşti?

— Sunt în Germania, la Düsseldorf. Cred că am dat în sfârşit de ceva.

— Dana, ai grijă. Doamne, cât de mult mi-aş fi dorit să fiu acum cu tine.

Şi eu la fel, gândi Dana.

— Ce face Rachel?

— Chimioterapia o secătuieşte. E destul de greu pentru ea.

— O să se facă bine?

— E prea devreme ca să se poată pronunţa doctorii. Dacă tratamentul are efect, boala poate intra în remisiune.

— Jeff, spune-i, te rog, că îmi pare rău.

— O să-i spun. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Te sun mâine. Voiam doar să-ţi spun că te iubesc, draga mea.

— Şi eu te iubesc, Jeff. La revedere.

— La revedere.

Rachel ieşi din dormitor îmbrăcată în halat şi cu părul înfăşurat cu un prosop.

— Ce face Dana?

— E bine, Rachel. M-a rugat să-ţi transmit că îi pare foarte rău de ce ţi s-a întâmplat.

— Te iubeşte mult.

— Şi eu o iubesc foarte mult.

Rachel se apropie de el.

— Şi noi ne-am iubit, nu, Jeff? Ce s-a întâmplat oare?

El ridică din umeri.

— Aşa e uneori viaţa. Sau „vieţile“. Noi am trăit vieţi diferite.

— Eram prea ocupată cu profesia mea. Încerca să-şi reprime lacrimile. Nu voi mai face asta.

El îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Rachel, totul va fi bine. Chimioterapia va da rezultate.

— Ştiu. Iubitule, îţi mulţumesc că eşti cu mine. N-aş fi putut să mă descurc de una singură. Ce m-aş fi făcut fără tine?

Jeff nu avea răspuns la întrebarea ei.

Im Schiffehen era un restaurant elegant, în zona modernă a oraşului Düsseldorf. Steffan Mueller intră şi îi zâmbi Danei.

— Dana! Dumnezeule. Nu te-am mai văzut de la Sarajevo.

— Pare o eternitate, nu?

— Ce faci aici? Ai venit la festival?

— Nu. M-a rugat cineva să-i caut un prieten, Steffan.

Un chelner veni la masă şi le luă comanda de băuturi.

— Cine-i prietenul?

— Dieter Zander. Îl cunoşti?

Steffan Mueller încuviinţă:

— Toată lumea a auzit de el. E un personaj remarcabil. A fost implicat într-un mare scandal. Este miliardar, dar a fost suficient de fraier să facă escrocherii cu nişte acţiuni şi să fie prins. Ar fi trebuit să primească douăzeci de ani, dar a tras nişte sfori şi i-au dat drumul după trei ani. Şi-a susţinut până la capăt nevinovăţia.

Dana îl privi cu atenţie.

— Serios?

— Cine ştie. La proces a spus că Taylor Winthrop înscenase totul şi că îi furase milioane de dolari. A fost un proces interesant. Dieter Zander a declarat că Taylor Winthrop i-a oferit conducerea unei mine de zinc, care se spunea că valorează miliarde de dolari. Winthrop l-a folosit pe Zander ca paravan şi a vândut acţiuni de milioane de dolari. Dar până la urmă s-a dovedit că mina era un bluf.

— Cum adică?

— Nu avea niciun zinc. Winthrop a păstrat banii şi Zander a luat plasa.

— Juraţii nu au crezut povestea lui Zander, nu-i aşa?

— Dacă oricine altcineva era acuzat în locul lui Taylor Winthrop, poate că ar fi crezut-o. Dar

Winthrop este un fel de semizeu. Steffan se uită la ea cu curiozitate: Şi tu ce interes ai în povestea asta?

Dana răspunse evaziv:

— Ţi-am spus că un prieten m-a rugat să-l caut pe Zander.

Era timpul să comande cina.

Mâncarea era delicioasă. După ce terminară de mâncat, Dana zise:

— Mâine dimineaţă mă voi urî. Dar a meritat.

Când o lăsă la hotel, Steffan spuse:

— Ştiai că ursuleţul a fost inventat aici de către o femeie pe nume Margarete Steiff? Animăluţul ăsta a devenit cunoscut în toată lumea.

Dana îl asculta, întrebându-se ce voia să spună.

— Avem urşi adevăraţi aici în Germania, Dana, şi sunt foarte periculoşi. Ai grijă când te întâlneşti cu Dieter Zander. Arată el ca un ursuleţ, dar este un urs fioros.

Compania Zander Electronics International ocupa o clădire imensă în zona industrială a oraşului Düsseldorf. Dana se apropie de una din cele trei recepţionere care se aflau în holul plin de lume.

— Aş vrea să merg la domnul Zander.

— Aveţi audienţă?

— Da, mă numesc Dana Evans.

— Aşteptaţi o clipă, spuse recepţionera în germană. Formă un număr, vorbi cu cineva, după care se uită la Dana. Domnişoară, când v-aţi programat?

— Acum câteva zile, minţi Dana.

— Îmi pare rău. Secretara lui nu are nimic înregistrat în acest sens. Mai vorbi la telefon, apoi puse receptorul în furcă. Nu puteţi merge la domnul Zander fără o înscriere prealabilă la audienţă.

Recepţionera se întoarse spre un curier care era la ghişeu. Pe uşă intrau câţiva angajaţi. Dana plecă de la recepţie şi se strecură printre ei.

Pe când pornea liftul, Dana spuse:

— Ah, am uitat la ce etaj este domnul Zander?

Una dintre angajate îi răspunse:

— La patru.

— Mulţumesc, spuse Dana în germană. Coborî la etajul patru şi se duse la un ghişeu, în spatele căruia se afla o tânără.

— Am venit la Dieter Zander. Mă numesc Dana Evans.

Femeia se încruntă.

— Dar nu sunteţi înscrisă în audienţă, domnişoară.

Dana se aplecă către ea şi spuse încet:

— Spune-i domnului Zander că vreau să fac o emisiune de televiziune în Statele Unite în legătură cu el şi cu familia lui. Este în interesul lui să vorbească cu mine acum.

Secretarea o privi derutată.

— Aşteptaţi o clipă, vă rog.

Dana o urmări cum deschide o uşă pe care scria INTRAREA INTERZISĂ şi cum dispare înăuntru.

Se uită în jurul ei. Pe pereţi erau fotografii cu sucursalele firmei aflate în toată lumea – în America, Franţa, Italia… ţări în care muriseră membrii familiei Winthrop.

Secretara reapăru.

— Puteţi intra la domnul Zander, spuse ea supărată. Dar nu vă poate acorda decât câteva minute.

— Mulţumesc.

Dana fu condusă într-un birou mare, cu lambriuri din lemn.

— Domnişoara Evans.

Dieter Zander şedea în spatele unui birou imens. În vârstă de vreo şaizeci de ani, era masiv şi avea o figură deschisă. Dana îşi aminti de povestea lui Steffan în legătură cu ursuleţul.

Zander se uită la Dana şi spuse:

— Te recunosc. Ai fost corespondent la Sarajevo.

— Da.

— Nu înţeleg ce vrei de la mine. I-ai spus secretarei ceva despre familia mea.

— Pot să stau jos?

— Te rog.

— Vreau să vorbesc cu dumneata despre Taylor Winthrop.

Ochii lui Zander se îngustară.

— Ce e cu el?

— Fac o anchetă, domnule Zander. Eu cred că Taylor Winthrop şi familia sa au fost asasinaţi.

Privirea lui Dieter Zander deveni rece ca gheaţa.

— Cred că ar fi bine să pleci imediat, domnişoară.

— Dumneata ai făcut afaceri cu el, insistă Dana. Şi…

— Pleacă!

— Domnule Zander, ar fi mai bine să vorbeşti cu mine acum, între patru ochi, decât să urmăreşti toată povestea la televizor. Vreau să fiu cinstită. Vreau să aud şi versiunea dumitale.

Dieter Zander tăcu o vreme, iar când vorbi, glasul lui era plin de amărăciune:

— Taylor Winthrop a fost un mizerabil. A, da, era inteligent, foarte inteligent. Mi-a înscenat totul. Şi, în timp ce eu eram la închisoare, soţia şi copiii mei au murit. Dacă aş fi fost acasă… poate i-aş fi putut salva. E adevărat că l-am urât. Dar să-l omor pe Taylor Winthrop? Nu. Zâmbi ca un ursuleţ. La revedere, domnişoară Evans.

Dana îi telefonă lui Matt Baker.

— Matt, sunt la Düsseldorf. Ai avut dreptate. S-ar putea să fie vorba de o răzbunare. Dieter Zander a fost amestecat într-o afacere cu Taylor Winthrop. El pretinde că Winthrop l-a atras într-o cursă şi că l-a trimis la închisoare pe post de acar Păun. Soţia şi copiii lui Zander au murit într-un incendiu, în timp ce el era după gratii.

Matt asculta în tăcere. Apoi întrebă:

— Au murit într-un incendiu?

— Corect, spuse Dana.

— La fel ca Taylor şi Madeline.

— Da. Să fi văzut privirea lui Zander când i-am spus că e vorba de un asasinat.

— Se leagă, nu? Zander a avut un mobil pentru a-i omorî pe cei din familia Winthrop. Ai avut dreptate

în legătură cu asasinatele.

— Pare corect, Matt, dar nu posedăm încă nicio dovadă. Mai am două locuri de vizitat. Mă întorc acasă peste câteva zile… Mâine dimineaţă plec la Roma.

— Ai grijă ce faci.

La sediul Agenţiei pentru Armată, trei bărbaţi o urmăreau pe Dana pe un ecran mare în timp ce aceasta vorbea la telefon, în camera ei de la hotel.

„Mai am două locuri de vizitat“, spunea ea. „Mă întorc acasă peste câteva zile… Mâine dimineaţă plec la Roma.“

Bărbaţii o văzură cum pune receptorul jos, cum se ridică şi cum intră în baie. Imaginea de pe ecran se transmitea acum printr-o cameră video ascunsă într-un dulap pentru medicamente din baie. Dana începu să se dezbrace. Îşi scoase bluza şi sutienul.

— Hei, ia uitaţi-vă la ţâţele astea!

— Fantastice.

— Aşteaptă! Îşi dă jos acum fusta şi chiloţii.

— Fraţilor, ia uitaţi-vă la fundul ei!

O urmăriră pe Dana cum intră în cabina de duş, a cărei uşă începu să se aburească.

Unul dintre bărbaţi oftă.

— Asta-i tot deocamdată. Încetăm înregistrarea.

Rachel suporta greu tratamentul chimioterapeutic. Medicamentele erau injectate în venă dintr-un săculeţ de plastic şi procedura dura patru ore.

Doctorul Young îi spuse lui Jeff:

— Este foarte greu pentru ea acum. O să-i fie greaţă, o să se simtă sleită de puteri şi o să-i cadă părul.

În după-amiaza următoare, Jeff îi spuse lui Rachel:

— Îmbracă-te. Mergem la cumpărături.

— Jeff, nu prea am chef…

— Fără comentarii.

După o jumătate de oră se aflau într-un magazin de peruci.

Rachel probă câteva, zâmbind şi vorbind cu Jeff:

— Sunt frumoase. Care îţi place mai mult, cea cu părul lung sau cea cu părul scurt?

— Îmi plac amândouă, spuse Jeff. Când o să te plictiseşti de astea, venim din nou şi poate devii brunetă sau roşcată. I se înmuie glasul: în ce mă priveşte, îmi place aşa cum eşti.

Ochii lui Rachel se umplură de lacrimi.

— *Mie* îmi place aşa cum eşti tu.

17

Fiecare oraş are ritmul lui. Ritmul Romei este diferit de al oricărui alt oraş din lume. Roma este o metropolă modernă, aureolată de o glorie milenară. Roma se mişcă în propriul său ritm, pentru că nu are motive să se grăbească. Ziua de mâine va veni oricum.

Dana nu mai fusese la Roma de la vârstă de doisprezece ani, când vizitase Italia împreună cu părinţii ei. Când a aterizat, pe aeroportul Leonardo da Vinci, i-au revenit în minte o mulţime de amintiri. Prima ei zi la Roma când a explorat Colosseum-ul, unde creştinii erau aruncaţi la lei. Vaticanul şi Piaţa Spaniei. Fântâna Trevi, unde aruncase nişte monede dorindu-şi ca părinţii ei să nu se mai certe.

A văzut un spectacol cu *Othello* la Termele lui Caracalla, a mâncat îngheţată la celebra Doney's pe Via Veneto şi a cercetat străzile aglomerate din Trastevere. Danei i-au plăcut oraşul şi oamenii lui. *Cine şi-ar fi putut imagina că mă voi întoarce aici după atâţia ani, în căutarea unui asasin în serie?*

*

Trase la hotelul Ciceroni, aflat în Piazza Navona.

— Bună ziua, o întâmpină în italiană directorul hotelului. Suntem încântaţi că staţi la noi, domnişoară Evans. Am înţeles că o să rămâneţi aici două zile?

Dana ezită.

— Încă nu ştiu sigur.

Acesta zâmbi.

— Nu-i nimic. Avem un apartament frumos pentru dumneavoastră. Dacă doriţi ceva, vă stăm la dispoziţie.

Italia este o ţară foarte primitoare. Dana se gândi la foştii ei vecini – Dorothy şi Howard Wharton. *Nu*

ştiu cum au auzit de mine, dar au trimis pe cineva aici ca să mă contacteze, spusese Howard.

Dana se hotărî brusc să sune la familia Wharton. Rugă centralista să-i facă legătura cu Italiano Ripristino Corporation.

— Aş dori să vorbesc cu Howard Wharton, vă rog.

— Vreţi să-mi spuneţi pe litere numele?

Dana se conformă.

— Mulţumesc. O clipă.

Şi clipa se transformă în cinci minute. Femeia reveni la telefon.

— Îmi pare rău, dar nu avem pe nimeni cu numele de Howard Wharton.

Dana îl sună pe Dominick Romano, prezentatorul de la Italia 1.

— La telefon este Dana. Dominick?

— Dana! Ce bucuros sunt. Când ne putem întâlni?

— Spune tu.

— Unde stai?

— La hotel Ciceroni.

— Fa un taxi şi spune-i şoferului să te ducă la Toula. Ne întâlnim acolo peste o jumătate de oră.

Toula, de pe Via Della Lupa, era unul din cele mai faimoase restaurante din Roma. Când ajunse acolo, Romano o aştepta.

— *Buon giorno.* Ce plăcere să te văd, fără să cada bombe. Ce război inutil. Dominick scutură din cap. În sfârşit! Ce te-a adus la Roma?

— Am venit să văd pe cineva.

— Şi cum îl cheamă pe bărbatul ăsta norocos?

— Vincent Mancino.

Dominick Romano se schimbă la faţă.

— De ce vrei să-l întâlneşti?

— Poate că până la urmă nu e important; fac o investigaţie. Spune-mi câte ceva despre Mancino.

Dominick Romano se gândi bine înainte de a vorbi.

— Mancino a fost ministrul comerţului. În spatele lui Mancino se află Mafia. E un om greu. A demisionat brusc dintr-un post bun şi nimeni nu ştie de ce. Romano o privi pe Dana întrebător. De ce te interesează tipul?

Dana evită răspunsul.

— Am înţeles că Mancino negocia un acord comercial guvernamental cu Taylor Winthrop când a demisionat.

— Da. Winthrop şi-a terminat negocierile cu altcineva.

— Cât timp a stat Taylor Winthrop la Roma?

Romano se gândi puţin.

— Aproape două luni. Mancino şi Winthrop erau tovarăşi de băutură. Apoi, s-a întâmplat ceva.

— Ce anume?

— Cine ştie? Umblă tot felul de vorbe. Mancino a avut un singur copil, o fiică, Pia, care a dispărut. Nevasta lui Mancino a suferit o depresiune nervoasă.

— Cum adică a dispărut? A fost răpită?

— Nu. Pur şi simplu a – încercă în zadar să găsească cuvântul potrivit – dispărut. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu ea. Dominick oftă. Un lucru pot să-ţi spun – Pia era o frumuseţe de femeie.

— Şi unde este soţia lui Mancino acum?

— Umblă vorba că s-ar afla într-un fel de sanatoriu.

— Ştii unde anume?

— Nu. Şi cred că nici tu nu ai vrea să ştii. Veni chelnerul să ia comanda. Eu am mai fost în restaurantul ăsta, spuse Dominick Romano. Vrei să comand eu şi pentru tine?

— Da.

— *Bene!* Se întoarse către chelner. *Prima, pastafagioli. Dopo, abbacchio arrosta con polenta.*

— *Grazie.*

Mâncarea era delicioasă, conversaţia deveni relaxantă. Dar când se sculară să plece, Romano spuse:

— Dana, fereşte-te de Mancino.

— Bine, dar dacă…

— Uită-l. Într-un cuvânt – *omertà.*

— Mulţumesc pentru sfat, Dominick.

Birourile lui Vincent Mancino erau situate într-o clădire modernă, proprietate personală, de pe Via Sardegna. Un funcţionar corpolent oficia recepţia firmei din holul de marmură de la intrare.

Acesta ridică privirea spre Dana care tocmai intrase:

— *Buon giorno. Posso aiutarla, signorina?*

— Numele meu este Dana Evans. Îl caut pe Vincent Mancino.

— Aţi fixat o întâlnire?

— Nu.

— Atunci, regret.

— Spune-i că este vorba de Taylor Winthrop.

Recepţionerul o scrută pe Dana un moment, apoi puse mâna pe telefon, vorbi ceva în receptor şi închise.

Dana aşteptă.

Oare ce voi mai descoperi?

Telefonul sună, recepţionerul ridică receptorul şi ascultă un moment. Se întoarse către Dana:

— La etajul doi. Vă va aştepta cineva acolo.

— Mulţumesc.

— *Prego.*

Biroul lui Vincent Mancino era modest; în niciun caz nu arăta aşa cum se aşteptase Dana. Mancino şedea în spatele unei mese de lucru vechi şi ponosite. În vârstă de vreo şaizeci de ani, de înălţime medie, cu un piept lat, cu buze subţiri şi un nas de vultur, italianul o privi cu răceală. Pe masa de lucru se găsea o fotografie, cu ramă aurie, a unei adolescente frumoase.

Mancino spuse:

— Ai venit în legătură cu Taylor Winthrop? Avea o voce joasă, uşor răguşită.

— Da. Voiam să discutăm despre…

— Nu avem ce discuta, domnişoară. El a murit într-un incendiu. Arde în iad şi el şi nevastă-sa, iar

copiii lui ard şi ei în iad.

— Pot să mă aşez, domnule Mancino?

Mancino păru tentat să spună: „Nu!“ Şi totuşi rosti:

— Scuză-mă. Uneori când mă înfurii uit de bunele maniere. Te rog, stai jos.

Dana se aşeză în faţa lui.

— Dumneata şi cu Taylor Winthrop participaţi la negocieri comerciale între cele două guverne.

— Da.

— Şi aţi devenit prieteni?

— Să zicem, pentru un scurt răstimp.

Dana aruncă o privire către fotografia de pe birou.

— E fiica dumitale?

Mancino nu răspunse.

— Este frumoasă.

— Da, a fost foarte frumoasă.

Dana îl privi uimită.

— A murit?

Mancino părea că nu se hotărăşte dacă să vorbească sau nu cu ea. Într-un târziu spuse:

— Numai bunul Dumnezeu ştie. Vocea îi era plină de patimă. L-am băgat în casa mea pe prietenul tău american. A mâncat la masa noastră. I-am făcut cunoştinţă cu prietenii mei. Şi ştii cum mi-a răspuns la ospitalitate? A lăsat-o gravidă pe frumoasa mea fiică care n-avea decât şaisprezece ani. Ei i-a fost frică să-mi spună, pentru că ştia că o să-l omor, aşa că… a făcut o întrerupere de sarcină. Scuipă cuvintele ca pe un blestem. Lui Winthrop i-a fost teamă de scandal, aşa că nu a dus-o pe Pia la un doctor, cum ar fi fost normal. Nu. A dus-o la… un măcelar. Ochii i se umplură de lacrimi. La un măcelar care i-a scos tot. Fiicei mele de şaisprezece ani, domnişoară… Se înecă. Taylor Winthrop nu numai că mi-a distrus fiica, ci mi-a omorât şi nepoţii. A distrus viitorul familiei Mancino. Inspiră adânc ca să se mai liniştească. Acum el şi familia lui plătesc pentru acest păcat îngrozitor.

Dana rămase fără grai.

— Fiica mea este într-o mănăstire, domnişoară. N-o s-o mai văd niciodată. Da, am tăcut o înţelegere cu Taylor Winthrop. Ochii lui reci o sfredeleau pe Dana. Dar a fost o înţelegere cu diavolul.

Aşadar, sunt deja doi, gândea Dana. *Şi mai urmează Marcel Falcon.*

În zborul KLM spre Belgia, Dana observă că cineva se aşază lângă ea. Ridică privirea. Era un bărbat arătos, cu o faţă plăcută, care precis că o rugase pe stewardesă să facă un schimb de locuri.

Acesta o privi pe Dana şi zâmbi.

— Bună dimineaţa. Permite-mi, te rog, să mă prezint. Mă numesc David Haynes. Accentul era englezesc.

— Dana Evans.

El nu se trădă cu nimic că ar recunoaşte-o.

— O zi minunată pentru zbor, nu?

— Minunată, fu Dana de acord.

Bărbatul o privea admirativ.

— Călătoreşti la Bruxelles cu afaceri?

— Şi cu afaceri şi de plăcere.

— Ai prieteni acolo?

— Am câţiva prieteni.

— Eu cunosc bine oraşul.

O să-i spun lui Jeff despre asta, gândi Dana. Apoi o izbi realitatea. *Este cu Rachel.*

Bărbatul îi cerceta faţa.

— Îmi pari cunoscută.

Dana zâmbi.

— Am o figură comună.

Când avionul ateriză la Bruxelles şi Dana coborî, un bărbat aflat în terminal puse mâna pe celular şi raportă situaţia.

*

David Haynes o întrebă:

— Ai vreun mijloc de transport?

— Nu, dar mă descurc eu…

— Permite-mi, te rog. O conduse pe Dana la o limuzină lungă, cu şofer. Te las la hotel, îi spuse el. Dădu un ordin şoferului şi limuzina intră în trafic. Eşti pentru prima dată la Bruxelles?

— Da.

Ajunseră în faţa unui pasaj luminat puternic. Haynes spuse:

— Dacă vrei să faci cumpărături, îţi recomand locul ăsta – Galeriile St. Hubert.

— Arată bine.

Haynes i se adresă şoferului:

— Opreşte puţin, Charles. Se întoarse spre Dana: Uite celebra fântână Manneken Pis. O statuie din bronz, reprezentând un băieţel care făcea pipi era aşezată sus, într-o nişă ce semăna cu o scoică. Este una din cele mai celebre statui din lume.

În timp ce eu eram la închisoare, soţia şi copiii mei au murit. Dacă aş fi fost în libertate, i-aş fi putut salva.

David Haynes spunea:

— În caz că eşti liberă diseară, mi-ar face…

— Scuză-mă, spuse Dana. Din păcate, nu sunt liberă.

Matt fusese chemat la ordine în biroul lui Elliot Cromwell.

— Ne lipsesc cei doi jucători-cheie, Matt. Când se întoarce Jeff?

— Nu ştiu precis, Elliot. Are o problemă personală cu fosta lui soţie. I-am propus să-şi ia un concediu fără plată.

— Aha. Şi Dana, când se întoarce de la Bruxelles?

Matt se uită mirat la Elliot Cromwell şi îşi zise: *Eu nu i-am spus că Dana este la Bruxelles.*

18

Sediul NATO se găseşte în clădirea Leopold III şi este străjuită de drapelul belgian.

Dana fusese sigură că avea să primească uşor informaţii legate de retragerea prematură a lui Taylor Winthrop din postul deţinut la NATO şi că va pleca repede spre casă. Dar…

NATO s-a dovedit a fi un coşmar. Pe lângă cele şaisprezece ţări membre, mai erau diverse birouri şi cel puţin douăsprezece sigle.

Dana se duse la biroul de presă al NATO de pe strada Chapeliers şi îl găsi acolo pe Jean Somville.

Acesta se ridică în picioare ca s-o întâmpine.

— Dana!

— Bună, Jean.

— Ce te-aduce la Bruxelles?

— Lucrez la un reportaj, spuse Dana. Am nevoie de câteva date.

— A, un alt reportaj despre NATO.

— Oarecum, spuse Dana cu prudenţă. Taylor Winthrop a fost consilier al Statelor Unite la NATO.

— Da. A avut un post foarte bun. A fost un om deosebit. Ce tragedie. O privi curios pe Dana. Ce doreşti să afli?

Dana îşi alese cu grijă cuvintele:

— Winthrop a plecat prematur din postul lui. Mă întreb ce motiv a avut.

Jean Somville ridică din umeri.

— Simplu. A terminat ce a avut de făcut aici.

Dana simţi o profundă dezamăgire.

— În timp ce Winthrop lucra aici, s-a întâmplat ceva… neobişnuit? A existat vreun scandal în legătură cu el?

Jean Somville o privi uimit.

— Bineînţeles că nu! Ţi-a spus cineva că a fost vreun scandal cu Taylor Winthrop la NATO?

— Nu, se grăbi Dana să răspundă. N-am auzit decât de o… ceartă, de o neînţelegere între Winthrop şi altcineva de aici.

Somville se încruntă.

— Vrei să spui o ceartă cu caracter privat?

— Da.

Bărbatul strânse din buze.

— Nu ştiu, dar s-ar putea să aflu ceva.

— Ţi-aş fi recunoscătoare.

Dana îi telefonă lui Jean Somville a doua zi.

— Ai găsit ceva despre Taylor Winthrop?

— Îmi pare rău, Dana. Am încercat. Din păcate, n-am aflat nimic.

Dana se aşteptase oarecum la răspunsul lui Jean Somville.

— Oricum, mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Îmi pare rău că ai făcut atâta drum de pomană.

— Jean, am citit că ambasadorul Franţei la NATO, Marcel Falcon, a demisionat pe neaşteptate şi s-a întors în Franţa. Nu e ceva neobişnuit?

— Este, în mijlocul mandatului. Aşa cred.

— De ce a demisionat?

— Nu e niciun secret. Din cauza unui accident stupid. Fiul lui a fost omorât de o maşină al cărui şofer a părăsit apoi locul accidentului.

— De un şofer care a părăsit locul accidentului? Şi l-au prins?

— A, da. La scurtă vreme după accident. S-a predat poliţiei.

Dana ajunsese la alt punct mort.

— Înţeleg.

— Şoferul, pe nume Antonio Persico, era angajatul lui Taylor Winthrop.

Pe Dana o trecu un fior.

— Ah? Şi unde este acum Persico?

— La închisoarea St. Gilles, din Bruxelles. Somville adăugă parcă cerându-şi scuze: îmi pare rău că n-am putut să te ajut mai mult.

Dana primi de la Washington un scurt raport:

Antonio Persico, şoferul ambasadorului Taylor Winthrop, fusese condamnat la închisoare de un

tribunal belgian, atunci când se recunoscuse vinovat de moartea lui Gabriel Falcon, fiul ambasadorului francez la Naţiunile Unite.

Închisoarea St. Gilles se află în apropierea centrului oraşului Bruxelles şi este o clădire veche, albă, cu nişte turnuri care o fac să semene cu un castel. Dana telefonase înainte şi primise permisiunea de a-l intervieva pe Antonio Persico. Ea intră în curtea închisorii şi fu escortată până la biroul de gardă.

— Aţi venit să-l vedeţi pe Persico.

— Da.

— Foarte bine.

După o percheziţie sumară, Dana fu condusă de un gardian la vorbitor, unde aştepta Antonio Persico, un bărbat scund, palid, cu ochi verzi şi cu o grimasă încremenită pe faţă.

Când o văzu pe Dana, Persico spuse:

— Slavă Domnului că a venit cineva până la urmă! O să mă scoţi de aici, sper.

Dana îl privi uluită.

— Îmi pare rău. Mi-e teamă că nu pot face aşa ceva.

Persico miji ochii.

— Atunci pentru ce ai venit? Mi-au promis că o să trimită pe cineva să mă scoată din închisoare.

— Am venit să vorbesc cu dumneata despre moartea lui Gabriel Falcon.

Persico ridică vocea.

— N-am nicio legătură cu asta. Sunt nevinovat.

— Dar ai mărturisit.

— Am minţit.

— De ce ai făcut-o?

Antonio Persico o privi în ochi şi spuse cu amărăciune:

— Am fost plătit. Taylor Winthrop l-a omorât.

— Povesteşte-mi.

— S-a întâmplat într-o vineri seara. Soţia domnului Winthrop era la Londra în acel weekend. Domnul Winthrop era singur. S-a dus la un club de

noapte, la Ancienne Belgique. M-am oferit să-l duc, dar el a spus că vrea să conducă. Persico se opri din povestit, străduindu-se să-şi amintească exact cele petrecute.

— Şi ce s-a întâmplat? îl presă Dana.

— Domnul Winthrop a venit acasă târziu, foarte ameţit. Mi-a spus că i-a trecut prin faţă un băiat, şi că l-a… l-a călcat cu maşina. De teama scandalului, n-a oprit. Pe urmă, s-a gândit că cineva ar fi putut vedea accidentul şi numărul de înmatriculare al maşinii. El avea imunitate diplomatică, dar a spus că dacă s-ar afla, i-ar strica planurile cu Rusia.

Dana se încruntă.

— Planurile cu Rusia?

— Da. Aşa a spus el.

— Şi ce plan avea cu Rusia?

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu ştiu. L-am auzit vorbind la telefon. Parcă înnebunise. Persico scutură din cap. La telefon nu făcea decât să spună: „Planul cu Rusia trebuie să continue. Am ajuns mult prea departe ca să ne oprim acum.“

— Şi dumneata nu ştii nimic despre ce anume vorbea el?

— Nu.

— Îţi aminteşti ce a mai spus la telefon?

Persico se gândi puţin.

— Parcă a spus „Toate piesele sunt la locul lor.” Persico se uită la Dana. Orice ar fi fost, părea ceva foarte important.

— Domnule Persico, de ce ai luat asupra dumitale vina?

Persico strânse din dinţi:

— Ţi-am spus. Am fost plătit. Taylor Winthrop mi-a promis că dacă voi declara că eu am fost la volan, o să-mi dea un milion de dolari şi o să aibă grijă de familia mea, cât timp voi fi la închisoare. Mi-a mai spus că va face tot posibilul să mi se dea o pedeapsă mică. Am fost de acord. Îşi muşcă buza. Acum el a murit, iar eu o să-mi petrec tot restul vieţii în închisoare. Ochii lui exprimau disperare.

Într-un târziu Dana întrebă:

— Ai mai spus asta cuiva?

Persico răspunse cu amărăciune:

— Bineînţeles. De cum am auzit de moartea lui Taylor Winthrop, am spus poliţiei despre înţelegerea noastră.

— Şi?

— Au râs de mine.

— Domnule Persico, te voi întreba ceva foarte important. Gândeşte-te bine înainte de a răspunde, i-ai spus vreodată lui Marcel Falcon că fiul lui a fost omorât de Taylor Winthrop şi nu de dumneata?

— Bineînţeles, am crezut că o să mă ajute.

— Şi Marcel Falcon ce-a zis?

— „Fie ca şi restul familiei lui să zacă în iad.“

Dana se gândi: *Doamne. Acum sunt trei. Trebuie să stau de vorbă cu Marcel Falcon.*

Vraja Parisului te cuprinde din clipa în care avionul coboară spre pistă. Se vedeau luminile oraşului, oraşul îndrăgostiţilor. Brusc, Danei i se făcu un dor cumplit de Jeff.

Ceva mai târziu se afla la hotelul Piaza Athénée şi discuta cu Jean-Paul Hubert, care lucra la postul de televiziune Metro 6.

— Marcel Falcon? Bineînţeles. Toţi îl cunosc.

— Ce poţi să-mi spui despre el?

— Este ceea ce numiţi voi americanii „mahăr“.

— Cu ce se ocupă?

— Conduce o imensă companie farmaceutică. Acum câţiva ani a fost acuzat că obligă micile companii să iasă din competiţie, dar are legături în lumea politică şi nu i s-a întâmplat nimic. Premierul francez l-a numit chiar ambasador la NATO.

— După care a demisionat, spuse Dana. De ce?

— E o poveste tristă. Fiul lui a fost omorât la Bruxelles de un şofer beat, iar Falcon n-a putut sa facă faţă situaţiei. A plecat de la NATO şi s-a întors la Paris. Soţia lui a suferit o depresiune nervoasă şi se află de atunci într-un sanatoriu la Cannes. Jean-Paul o privi pe Dana: Dacă ai de gând să faci un

reportaj cu Falcon, ai grijă de ceea ce scrii. Se spune că este răzbunător.

Dana a pierdut o zi ca să-şi aranjeze o audienţă la Marcel Falcon. Când reuşi să intre în biroul lui, acesta spuse:

— Am acceptat să te primesc numai pentru că sunt un mare admirator al realizărilor dumitale, domnişoară. Transmisiile din zona de război au fost foarte curajoase.

— Mulţumesc.

Marcel Falcon era un bărbat impozant, cu trăsături puternice şi cu nişte ochi albaştri, pătrunzători.

— Te rog, ia loc. Cu ce te pot ajuta?

— Voiam să vă întreb despre fiul dumneavoastră.

— A, da. Ochii lui deveniră trişti. Gabriel a fost un băiat extraordinar.

— Omul care a dat peste el…

— Şoferul.

Dana îl privi uimită.

Gândeşte-te bine înainte să-mi răspunzi la întrebare. I-ai spus vreodată că omul răspunzător de moartea fiului său este Taylor Winthrop?

Bineînţeles. De cum am auzit că a murit Winthrop.

Şi Marcel Falcon ce-a zis?

„Fie ca şi restul familiei lui să zacă în iad.“

Şi, totuşi, Marcel Falcon se purta de parcă n-ar fi ştiut care era adevărul.

— Domnule Falcon, atunci când aţi fost la NATO, Taylor Winthrop se afla şi el acolo. Dana îl privea pe Falcon, încercând să surprindă cea mai mică schimbare a expresiei feţei acestuia, dar fără succes.

— Da. Ne-am întâlnit. Glasul lui era neutru.

Asta-i tot? se minună Dana. *Da. Ne-am întâlnit. Ce ascunde oare?*

— Domnule Falcon, aş dori să vorbesc cu soţia dumneavoastră dacă…

— Din păcate este plecată în vacanţă.

A avut o depresiune nervoasă şi se află într-un sanatoriu la Cannes.

Marcel Falcon ori refuza să accepte realitatea, ori se prefăcea.

Dana îi telefonă lui Matt din camera ei de la Plaza Athénée.

— Dana, când te întorci?

— Mai am doar o pistă de verificat, Matt. Şoferul lui Taylor Winthrop de la Bruxelles mi-a spus că patronul lui a vorbit ceva despre un plan secret cu Rusia pe care nu dorea să-l întrerupă. Voi încerca să aflu despre ce e vorba. Vreau să discut cu câţiva dintre partenerii lui de la Moscova.

— Bine. Dar să ştii că Elliot Cromwell doreşte să te întorci cât mai repede. Tim Drew este corespondentul nostru la Moscova. O să-i spun să se întâlnească cu tine. Poate să te ajute.

— Mulţumesc. În Rusia nu voi sta mai mult de o zi sau două.

— Dana?

— Da?

— Lasă. La revedere.

Mulţumesc. În Rusia nu voi sta mai mult de o zi sau două.

Dana?

Da?

Lasă. La revedere.

Banda se opri.

Dana telefonă acasă.

— Bună seara, doamnă Daley – sau mai bine zis, bună ziua.

— Domnişoară Evans! Mă bucur să te aud.

— Cum merg treburile pe acolo?

— Foarte bine.

— Ce face Kemal? Ai avut probleme cu el?

— Deloc. Dar îţi duce lipsa.

— Şi mie mi-e dor de el. Vrei să mi-l dai la telefon?

— Doarme. Vrei să-l trezesc?

Dana spuse uimită:

— Doarme? Şi data trecută când am sunat, dormea.

— Da. Băiatul a venit de la şcoală şi era obosit, aşa că m-am gândit că ar fi bine să doarmă puţin.

— Aha… Atunci, spune-i că îl iubesc mult. O să sun mâine. Şi mai spune-i că o să-i aduc un urs din Rusia.

Dana îl sună pe Roger Hudson.

— Roger, mi-e jenă să apelez, dar aş dori să-mi faci un serviciu.

— Dacă pot…

— Plec la Moscova şi aş vrea să vorbesc cu Edward Hardy, ambasadorul nostru de acolo. Îl cunoşti cumva?

— Da, îl cunosc.

— Acum sunt la Paris. Dacă ai putea să-mi trimiţi prin fax o scrisoarea de recomandare, ţi-aş rămâne recunoscătoare.

— Am să fac chiar şi mai mult. Pot să-l sun şi să-i spun că soseşti.

— Mulţumesc, Roger. Îţi rămân datoare.

Era ajunul Anului Nou. Pe Dana o cuprinse o emoţie puternică atunci când îşi aminti că în ziua aceasta ar fi trebuit să se căsătorească. *În curând*, îşi zise ca. *În curând.* Îşi puse paltonul şi ieşi.

Portarul o întrebă:

— Doriţi un taxi, domnişoară Evans?

— Nu, mulţumesc. N-avea unde să se ducă. Jean-Paul Hubert era plecat în vizită la familia lui. O porni agale încercând să nu se gândească la Jeff şi la Rachel. Trecu pe lângă o bisericuţă deschisă şi, brusc, se hotărî să intre. Se aşeză într-o strană şi spuse în gând o rugăciune.

La miezul nopţii, în timp ce se plimba pe străzi, Parisul explodă într-un amestec de zarvă şi confeti. Se întrebă ce face Jeff în acele clipe. Nu o sunase. Cum putuse să uite că noaptea aceea ar fi trebuit să fie deosebită pentru ei?

În camera de hotel unde stătea Dana, sună telefonul celular care căzuse din poşeta ei.

Se întoarse la hotel, la ora trei dimineaţa. Intră în cameră, se dezbrăcă şi se ghemui în pat. Mai întâi tatăl ei, şi acum şi Jeff. Abandonul făcea parte din viaţa ei. *Nu am de gând să-mi plâng de milă. Şi ce dacă trebuia să fie noaptea nunţii mele? Ah, Jeff, pentru ce nu mă suni?*

Plânse până adormi.

19

Zborul spre Moscova cu o cursă Sabena a durat trei ore şi jumătate. Dana observă că majoritatea pasagerilor erau îmbrăcaţi în haine groase.

Ar fi trebuit să mă îmbrac mai bine, gândi Dana. *Ei, n-o să stau eu la Moscova mai mult de o zi sau două.*

O obsedau cuvintele lui Antonio Persico. *Winthrop era înnebunit. La telefon nu făcea decât să spună: Planul cu Rusia trebuie să continue. Am ajuns mult prea departe ca să ne oprim acum.*

La ce plan important lucra Winthrop? Ce piese fuseseră aranjate? Şi apoi, preşedintele îl numise ambasador la Moscova.

Cu cât obţin mai multe date, cu atât înţeleg mai puţin, îşi zise Dana.

Spre mirarea Danei, Şeremetievo II, aeroportul internaţional al Rusiei, era înţesat de turişti.

Ce om sănătos la minte vine în vizită la Moscova iarna? se întreba ea.

Când ajunse la distribuitorul de bagaje, observă un bărbat care o privea circumspect. Se alarmă. *Ştiau că am să vin aici,* gândi ea. *Oare cum au aflat?*

Bărbatul se apropie de ea.

— Dana Evans?

— Da…

Bărbatul zâmbi larg şi rosti cu vioiciune:

— Sunt un mare admirator al tău! Te urmăresc tot timpul la televizor.

— A, da? Mulţumesc.

— Poţi să-mi dai un autograf?

— Bineînţeles.

Bărbatul scoase o bucată de hârtie.

— Nu am pix.

— Am eu. Dana scoase noul ei pix auriu şi îi dădu un autograf.

— Mulţumesc! Mulţumesc! spuse bărbatul în rusă.

În timp ce îşi punea pixul în poşetă, cineva o împinse şi pixul căzu pe pardoseala de ciment. Dana se aplecă şi îl luă. Carcasa se spărsese.

Sper să-l pot repara, gândi Dana. Apoi, se uită mai bine la pix. Prin crăpătură se zărea un fir subţire. Uimită, Dana trase uşor de el. De fir era prins un microemiţător. Dana îl privi încremenită. Apoi îşi dădu seama. *Aşa au ştiut ei tot timpul unde mă aflu! Dar cine mi l-a pus şi de ce?* Îşi aminti dedicaţia care însoţise pixul.

Dragă Dana, să ai o călătorie plăcută. Banda.

Furioasă, Dana rupse firul, îl aruncă jos şi îl strivi cu călcâiul.

Într-o încăpere închisă de laborator, detectorul de semnal de pe o hartă dispăru brusc.

— Ei, la dracu'!

— Dana?

Întoarse capul. În faţa ei stătea corespondentul WTN la Moscova.

— Eu sunt Tim Drew. Scuză-mă că am întârziat. Circulaţia este un coşmar.

Tim Drew părea să aibă vreo patruzeci de ani, era înalt, roşcovan şi avea un zâmbet plăcut.

— Ne aşteaptă afară o maşină. Matt mi-a spus că o să stai doar vreo două zile.

— Da, e adevărat.

Luară bagajul şi se îndreptară spre ieşire.

Drumul cu maşina prin Moscova îi amintea o scenă din Doctor Jivago. Tot oraşul era învăluit într-o mantie de zăpadă albă, curată.

— Ce frumos! exclamă Dana. De când eşti aici?

— De doi ani.

— Şi îţi place?

— E puţin cam sinistru. Elţân e prins mereu cu mâţa-n sac, iar de la Vladimir Putin nu ştii la ce să te aştepţi. Parcă au înnebunit cu toţii. Opri brusc la un semafor ca să lase să treacă nişte pietoni. Ai o rezervare la hotel Sevastopol.

— Da. Cum e acolo?

— Un hotel ca toate hotelurile din Rusia. Să fii sigură că cineva te va supraveghea.

Străzile erau pline de oameni înfofoliţi în haine de blană sau în paltoane. Tim Drew se uită la Dana.

— Ar fi bine să-ţi pui nişte haine mai groase, altfel o să îngheţi.

— E bine aşa. Oricum plec mâine sau poimâine.

În faţa lor se vedea Piaţa Roşie şi Kremlinul aşezat pe un deal care străjuia malul stâng al râului Moscova.

— Dumnezeule, e impozant, spuse Dana.

— Da. Dacă ar putea vorbi zidurile astea… Tim Drew continuă: Este una din cele mai cunoscute clădiri din lume.

Dana nu-l asculta. Se gândea. *Dacă a minţit Antonio Persico? Dacă a inventat o poveste despre Taylor Winthrop şi a minţit despre planul rusesc?*

— Dinspre zidul de est se întinde Piaţa Roşie…

Atunci de ce dorea Taylor Winthrop să vină în Rusia? Nu însemna mare lucru pentru el să fie un simplu ambasador.

Tim Drew tocmai spunea:

— Aici a fost concentrată toată puterea Rusiei de-a lungul secolelor. Ivan cel Groaznic şi Stalin au stat aici, şi Lenin şi Hruşciov.

Toate piesele sunt la locul lor. Trebuie să aflu ce-a vrut să spună cu asta.

Se opriră în faţa unui hotel imens.

— Am ajuns, spuse Tim Drew.

— Mersi, Tim. Dana coborî din maşină şi fu învăluită de aerul îngheţat.

— Du-te înăuntru, îi strigă Tim. Aduc eu bagajele. Apropo, în caz că eşti liberă diseară, aş vrea să-ţi ofer o cină.

— Îţi mulţumesc mult.

— La un club privat, cu mâncare bună. Cred că o să-ţi placă.

— Minunat.

Holul hotelului Sevastopol, imens, bogat ornamentat, era plin de oameni. Dana se îndreptă spre unul dintre funcţionarii de la recepţie.

— Sunt Dana Evans, zise ea. Am o rezervare.

Bărbatul o privi puţin şi spuse nervos:

— A, da! Domnişoara Evans. Îi dădu o cartelă cu rezervarea. Vreţi să o completaţi, vă rog? Am nevoie şi de paşaportul dumneavoastră.

Când ea începu să scrie, funcţionarul privi spre un bărbat care stătea în picioare într-un colţ al holului. Acesta dădu din cap.

— O să vă conducă cineva în camera dumneavoastră, îi spuse recepţionerul luând formularul completat.

— Mulţumesc.

Camera mai păstra încă un vag aer aristocratic, dar mobila era uzată şi mirosea a mucegai.

O femeie solidă, în uniformă, aduse bagajele Danei. Dana îi dădu un bacşiş; femeia mormăi ceva şi plecă. Dana ridică receptorul telefonului şi formă numărul 252-2451.

— Ambasada americană.

— Biroul ambasadorului Hardy, vă rog.

— O clipă.

— Biroul ambasadorului Hardy.

— Alo. La telefon este Dana Evans. Aş putea vorbi cu domnul ambasador?

— Îmi puteţi spune despre ce este vorba?

— Este ceva… personal.

— Aşteptaţi o clipă, vă rog.

După treizeci de secunde, ambasadorul răspunse la telefon.

— Domnişoara Evans?

— Da.

— Bine ai venit la Moscova.

— Mulţumesc.

— M-a sunat Roger Hudson şi mi-a spus că o să vii. Cu ce te pot ajuta?

— Aş putea veni să vorbesc cu dumneavoastră?

— Desigur. Pot să – stai o clipă. Interveni o pauză, după care ambasadorul vorbi iar: Mâine dimineaţă e bine? La ora zece?

— Foarte bine. Vă mulţumesc mult.

Dana privi de la fereastră mulţimea care se grăbea prin gerul năprasnic şi gândi: *Tim a avut dreptate. Ar fi bine să-mi cumpăr nişte haine mai călduroase.*

Magazinul universal GUM nu era departe de hotel. Dana se duse la raionul pentru femei, unde se găseau stive întregi de haine groase. Alese un palton roşu de lână şi un fular de aceeaşi culoare. Îi trebuiră douăzeci de minute ca să găsească pe cineva căruia să-i plătească marfa cumpărată.

După ce se întoarse în camera ei de la hotel, sună celularul. Era Jeff.

— Bună, iubito. Am vrut să vorbesc cu tine aseară, dar n-ai răspuns şi n-am ştiut unde să te caut.

— Îmi pare rău, Jeff. *Aşadar n-a uitat. Fie binecuvântat.*

— Unde eşti acum?

— La Moscova.

— Şi e totul în ordine?

— Da. Jeff, spune-mi despre Rachel.

— E prea repede să se pronunţe. Vor încerca mâine un alt tratament, aflat în stadiu experimental. Vom afla rezultatul peste câteva zile.

— Sper s-o ajute, spuse Dana.

— Este frig acolo?

Dana râse.

— Nici măcar nu-ţi poţi închipui cât de frig este. Sunt rece ca un cub de gheaţă.

Mai discutară încă cinci minute, apoi Dana auzi vocea lui Rachel care îl striga pe Jeff.

Jeff spuse la telefon:

— Trebuie să plec, iubito. Rachel are nevoie de mine.

Şi eu am nevoie de tine, gândi Dana.

— Te iubesc.

— Şi eu.

Ambasada Americană de pe bulevardul Novinski 19-23 era o clădire veche, neîngrijită, păzită de soldaţi ruşi. Dana îşi spuse numele unui soldat.

Acesta se uită într-un catastif şi îi făcu semn să treacă.

În hol, un puşcaş marin american stătea într-o cabină de sticlă antiglonţ. O femeie-gardian, americană, verifică poşeta Danei.

— E în ordine, spuse ea.

— Mulţumesc. Dana se duse la ghişeu. Sunt Dana Evans.

Un bărbat care stătea în picioare alături de acesta spuse:

— Ambasadorul vă aşteaptă, domnişoară Evans. Veniţi cu mine, vă rog.

Dana îl urmă pe nişte trepte de marmură, până într-un birou de primire, aflat la capătul unui hol lung. O femeie frumoasă, de vreo patruzeci de ani, îi zâmbi şi îi spuse:

— Domnişoară Evans, ce plăcere să vă cunosc. Eu sunt Lee Hopkins, secretara ambasadorului. Puteţi intra.

Ambasadorul Edward Hardy se ridică în picioare, când ea se apropie de masa lui de lucru.

— Bună dimineaţa, domnişoară Evans.

— Bună dimineaţa, spuse Dana. Vă mulţumesc că m-aţi primit.

Ambasadorul era un bărbat înalt, în floarea vârstei, cu alură de diplomat.

— Mă bucur să te cunosc. Doreşti un ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Te rog, stai jos.

Dana se aşeză.

— M-am bucurat când mi-a spus Roger Hudson că o să vii. Ai sosit la momentul potrivit.

— Da?

— Îmi pare rău, dar, între noi fie vorba, ţara asta se află în cădere liberă. Ambasadorul oftă. Ca să fiu sincer, habar nu am ce se va întâmplă. Asistăm neputincioşi cum se duce totul de râpă. Mafia îşi face de cap.

Dana îl privi curioasă.

— Cum adică?

Ambasadorul se lăsă pe spate în scaun.

— Aici legea spune că niciun membru din Dumă – adică din camera inferioară a parlamentului – nu poate fi condamnat pentru nimic. Drept urmare, Duma este plină de oameni căutaţi pentru tot felul de infracţiuni: gangsteri care au făcut puşcărie şi infractori care tocmai comit diverse fărădelegi. Şi nimeni nu se poate atinge de ei.

— Este de necrezut, spuse Dana.

— Da. Ruşii sunt un popor minunat, dar guvernul lor… Ei bine, cu ce te pot ajuta, domnişoară Evans?

— Voiam să vă întreb despre Taylor Winthrop. Intenţionez să fac un reportaj despre familia lui.

Ambasadorul Hardy dădu din cap cu amărăciune.

— Este ca într-o tragedie antică, nu?

— Da.

Ambasadorul Hardy o privi curios pe Dana.

— Povestea este arhicunoscută. Nu ştiu ce s-ar mai putea spune.

Dana îşi alese cu grijă cuvintele:

— Intenţionez să fac reportajul de o manieră personală. Aş vrea să ştiu cum era Taylor Winthrop ca om, ce prieteni, avea, dacă avea duşmani…

— Duşmani? Ambasadorul părea sincer surprins. Nu. Toată lumea îl iubea pe Taylor. Poate că a fost cel mai bun ambasador pe care l-am avut.

— Aţi lucrat cu el?

— Da. Timp de un an.

— Domnule ambasador, ştiţi cumva dacă Taylor Winthrop se ocupa de ceva – Dana se opri, neştiind cum s-o aducă din condei – în care piesele trebuie să se potrivească?

Ambasadorul Hardy se încruntă.

— Vrei să spui vreun acord comercial sau guvernamental?

— Nu ştiu sigur, îi mărturisi Dana.

Ambasadorul Hardy se gândi câteva clipe.

— Nici eu. Nu, habar n-am ce-ar putea însemna aşa ceva.

— Oamenii care lucrează acum – au lucrat şi cu el?

— A, da. De fapt, chiar secretara mea, Lee, a fost secretara lui Taylor.

— V-ar deranja dacă aş sta de vorbă cu ea?

— Deloc. O să-ţi dau o listă cu cei care te-ar putea ajuta.

— Mulţumesc.

Ambasadorul se ridică.

— Să ai mare grijă cât stai aici, domnişoară Evans. Se întâmplă multe pe stradă.

— Da, am auzit.

— Nu bea apă de la robinet. Nici ruşii nu o beau. A, şi când mergi să mănânci, fii atentă, pentru că altfel vei da peste o masă plină cu aperitive scumpe pe care nu le doreşti. Dacă te duci la cumpărături, opreşte-te la Arbat. Este cel mai bun loc. Găseşti tot ce doreşti. Şi ai grijă cu taxiurile. Ia taxiuri vechi, ponosite. Şmecherii conduc de obicei maşini noi.

— Mulţumesc, îi zâmbi Dana. O să ţin cont de sfaturile dumneavoastră.

Cinci minute mai târziu, Dana vorbea cu Lee Hopkins, secretara ambasadorului, într-o cămăruţă, cu uşa închisă.

— Cât timp ai lucrat pentru ambasadorul Winthrop?

— Optsprezece luni. Ce vrei să ştii?

— Cât a stat aici, ambasadorul Winthrop şi-a făcut cumva duşmani?

Lee Hopkins o privi surprinsă pe Dana,

— Duşmani?

— Da. Într-un post ca ăsta, presupun că trebuie să refuzi uneori pe unii, care ar putea să se răzbune. Sunt sigură că ambasadorul Winthrop nu-i putea mulţumi pe toţi.

Lee Hopkins scutură din cap.

— Eu nu ştiu ce cauţi, domnişoară Evans, dar dacă intenţionezi să scrii rău despre Taylor Winthrop, te-ai adresat cui nu trebuie. Era cel mai bun şi cel mai echilibrat om din câţi am cunoscut.

Iar începe, gândi Dana.

În următoarele două ore, Dana vorbi cu încă cinci persoane care lucraseră la ambasadă în perioada cât fusese Winthrop ambasador.

A fost un om strălucit…

Iubea oamenii cu adevărat…

A făcut tot ce-a putut ca să ne ajute…

Duşmani? Nu a fost cazul…

Îmi pierd timpul, îşi zise Dana şi se duse din nou la ambasadorul Hardy.

— Ai găsit ceea ce voiai? o întrebă el, parcă mai puţin prietenos.

Dana ezită.

— Nu prea.

El se aplecă înainte.

— Şi nici nu cred că vei găsi, domnişoară Evans, în cazul în care cauţi defecte ale lui Taylor Winthrop. Ai supărat pe toată lumea. Toţi au ţinut la omul ăsta. Inclusiv eu. Nu încerca să dezgropi morţii. Dacă pentru asta ai venit, poţi să pleci.

— Mulţumesc, spuse Dana. Aşa am să fac.

În realitate nu intenţiona să plece.

Clubul V1P, aflat chiar în faţa Kremlinului, era de fapt un restaurant şi un casino particular. Tim Drew o aştepta.

— Bine ai venit, o întâmpină el. Cred că o să-ţi placă aici. În acest loc se distrează înalta societate din Moscova. Dacă ar cădea vreo bombă peste restaurantul ăsta, cred că Rusia ar rămâne fără guvern.

Mâncarea se dovedi delicioasă. Începură cu blini şi caviar, continuară cu borş, sturion georgian cu sos de alune, muşchi Stroganoff cu orez şi la desert luară tarte cu brânză.

— Foarte bun, spuse Dana. Auzisem că în Rusia mâncarea este foarte proastă.

— Este, o asigură Tim Drew. Dar nu aici. Asta nu-i Rusia, e o mică oază într-un imens deşert.

— Şi cum se trăieşte aici? îl întrebă Dana.

Tim Drew se gândi câteva clipe.

— E ca şi cum ai sta lângă un vulcan gata să erupă. Nu ştii când se poate întâmplă. Cei de la putere fură miliarde, iar oamenii simpli mor de foame. Asta a şi provocat ultima revoluţie. Numai Dumnezeu ştie ce se mai poate întâmpla acum. Cinstit vorbind, asta e numai o parte a oglinzii. Cultura este nemaipomenită. Au Bolşoi Teatr, măreţul Ermitaj, muzeul Puşkin, baletul rusesc, circul din Moscova – şi aşa mai departe. Rusia scoate mai multe cărţi decât toate celelalte ţări de pe glob la un loc, iar rusul de rând citeşte de trei ori mai multe cărţi pe an decât un cetăţean american.

— Poate că citesc cărţi nepotrivite, spuse Dana.

— Poate. În clipa asta oamenii sunt prinşi la mijloc, între capitalism şi comunism şi nu merge nimic. Serviciile sunt de proastă calitate, inflaţia îşi face de cap şi infracţionalitatea creşte. O privi pe Dana. Sper că nu te întristez.

— Nu. Spune-mi, Tim, l-ai cunoscut pe Taylor Winthrop?

— I-am luat câteva interviuri.

— Ai auzit cumva de vreun mare proiect la care lucra?

— Lucra la multe proiecte. În definitiv, era ambasadorul nostru.

— Nu vorbesc despre asta, ci despre ceva deosebit. Ceva dificil – în care piesele componente trebuie să ajungă fiecare la locul ei.

Tim Drew se gândi o clipă.

— Habar n-am.

— Există aici vreo persoană cu care să fi avut relaţii strânse?

— Unii dintre partenerii ruşi, presupun. Ai putea vorbi cu ei.

— Bine, spuse Dana. Aşa o să fac.

Chelnerul aduse nota de plată. Tim Drew se uită pe ea şi spuse:

— Sunt incorigibili. Ne-a umflat zdravăn nota de plată. Tim plăti consumaţia.

Când ajunseră în stradă, Tim Drew o întrebă pe Dana:

— Ai cumva armă?

Ea îl privi uimită.

— Bineînţeles că nu. De ce?

— Suntem la Moscova. Nu se ştie niciodată. Brusc, îi veni o idee: O să-ţi spun ce să faci.

Luară un taxi, iar Tim Drew îi dădu adresa şoferului. După cinci minute, se opriră în faţa unui magazin de arme şi coborâră.

Dana se uită în magazin şi spuse:

— N-am de gând să iau o armă.

— Ştiu. Vino cu mine. Tejghelele magazinului erau pline de arme de toate tipurile.

Dana privi în jur.

— Oricine poate intra să-şi cumpere o armă?

— Nu e nevoie decât de bani, spuse Tim Drew.

Bărbatul din spatele tejghelei mormăi ceva în ruseşte către Tim. Tim îi spuse ce dorea.

— Da. Duse mâna sub tejghea şi scoase un obiect cilindric, mic şi negru.

— La ce e bun ăsta? întrebă Dana.

— Este un spray cu piper. Tim Drew îl luă. Nu trebuie decât să apeşi pe buton şi agresorul o să se simtă mult prea prost ca să te mai deranjeze.

— Nu cred că…

— Ai încredere în mine. Ia-l. I-l dădu Danei, plăti vânzătorului şi plecară. Ce-ar fi să mergem la un club de noapte din Moscova?

— Interesantă propunere.

— Grozav. Hai cu mine.

Clubul de noapte Flight, de pe strada Tverskaia, elegant şi bogat ornamentat, era plin de ruşi bine îmbrăcaţi, care mâncau, beau şi dansau.

— Nu par să existe probleme financiare aici, comentă Dana.

— Nu. Cerşetorii sunt afară, în stradă.

La ora două dimineaţa, Dana ajunsese la hotel, extenuată. Fusese o zi grea. O femeie, aşezată la o masă în hol, înregistra mişcările clienţilor.

Când ajunse în cameră, Dana privi pe fereastră. Imaginea era demnă de o carte poştală ilustrată –

zăpada uşoară scânteia în lumina lunii.

Dana îşi zise hotărâtă: *Mâine o să capăt toate informaţiile pentru care am venit aici.*

Zgomotul avionului era atât de puternic încât părea că aeronava va lovi în plin clădirea. Bărbatul se ridică repede de la masa lui, înşfacă un binoclu şi se apropie de fereastră. Coada avionului care se îndepărta cobora rapid de parcă s-ar fi pregătit să aterizeze pe micul aeroport aflat la doar o jumătate de kilometru depărtare. În afara pistelor, totul era acoperit de zăpadă. Era iarnă şi era Siberia.

— Aşa deci, spuse bărbatul spre ajutorul său, chinezii sunt primii care ajung. Comentariul lui nu necesita răspuns. Mi s-a spus că prietenul nostru Ling Wong nu va mai apărea. Când s-a întors ultima oară cu mâna goală, nu l-au întâmpinat prea bine. Păcat. Era un tip civilizat.

În clipa aceea, se auzi deasupra zgomotul tăcut de un alt avion. Bărbatul privi prin binoclu spre cei ce coborau din cabină.

— Au ajuns şi palestinienii.

Se mai auzi un avion. *Mai sunt încă douăsprezece de venit,* gândi el. *Mâine, va fi cea mai mare licitaţie. Trebuie să meargă totul ca pe roate.*

Se întoarse iar spre ajutorul lui.

— Scrie!

NOTĂ SECRETĂ CĂTRE TOŢI MEMBRII OPERATIVI: A SE DISTRUGE IMEDIAT DUPĂ CITIRE.

A SE CONTINUA SUPRAVEGHEREA STRICTĂ A PERSOANEI. A SE RAPORTA ACTIVITATEA ACESTEIA ŞI A FI PREGĂTIŢI PENTRU ANIHILAREA EI.

20

Când se trezi, Dana îi telefonă lui Tim Drew.

— Ai aflat ceva de la ambasadorul Hardy? o întrebă el.

— Nu. Cred că l-am deranjat. Tim, trebuie să stau de vorbă cu tine.

— Bine. Ia un taxi şi vino la Clubul Boirski. Spune-i şoferului numele clubului şi va şti unde vrei să ajungi. Şi, apropo, ia un taxi vechi.

— Bine.

Dana ieşi din hotel înfruntând vântul rece. Noroc cu noul ei palton roşu de lână. Un termometru aflat pe clădirea de peste drum o înştiinţă că erau -29 grade Celsius. *Dumnezeule, gândi ea, în grade Fahrenheit asta înseamnă minus 20 de grade.*

Văzu un taxi strălucitor în faţa hotelului. Dana se trase înapoi. Următorul taxi era unul vechi. Se urcă în el. Şoferul o privi întrebător prin oglinda retrovizoare.

Dana spuse cu grijă:

— Vreau să ajung la Boirski Club.

Maşina demară. Merseră de-a lungul bulevardelor aglomerate de maşini şi pietoni grăbiţi. Oraşul părea mohorât. *Şi nu e numai vremea de vină*, gândi Dana.

Boirski Club se dovedi un loc agreabil. Tim Drew o aştepta într-un fotoliu de piele, lângă fereastră.

— Văd că ai găsit uşor clubul.

Dana se aşeză.

— Şoferul vorbea engleza.

— Ai avut noroc. Unii nu vorbesc nici măcar ruseşte; provin din provincii îndepărtate ale Rusiei. Uimitor cum de merge ţara asta. Îmi aminteşte de un dinozaur pe moarte. Ştii cât de mare este Rusia?

— Nu prea.

— Aproape de două ori mai mare decât Statele Unite. Are treisprezece fuse orare şi frontiere cu paisprezece ţări. *Paisprezece ţări.*

— Extraordinar, spuse Dana. Tim, aş dori să stau de vorbă cu ruşii care au tratat cu Winthrop.

— Asta înseamnă tot guvernul rus.

— Ştiu. Dar poate că unii au fost mai apropiaţi de Winthrop. Preşedintele…

— Cred că dintre cei cu care a tratat, cel mai apropiat i-a fost Saşa Jdanov.

— Cine este Saşa Jdanov?

— Este comisar la Biroul pentru Dezvoltare Economică Internaţională. Cred că au fost şi prieteni, nu numai parteneri de afaceri. O privi atent pe Dana. De fapt, ce cauţi tu, Dana?

— Nu prea ştiu, spuse ea cu sinceritate. Nu ştiu.

*

Biroul pentru Dezvoltare Economică Internaţională era o clădire imensă din cărămidă roşie, amplasată pe strada Ozemaia. La intrarea principală, doi poliţişti ruşi stăteau lângă uşă, iar un al treilea la un ghişeu.

Dana merse până la ghişeu.

— Bună ziua, spuse ea în rusă.

— Vă salut. Ce…

Dana îl întrerupse:

— Scuză-mă. Mă aflu aici pentru comisarul Jdanov. Mă numesc Dana Evans şi sunt de la Reţeaua de televiziune Washington Tribune.

Paznicul se uită la o notă din faţa lui şi scutură din cap.

— Aveţi audienţă?

— Nu, dar…

— Atunci va trebui să vă înscrieţi în audienţă. Sunteţi americancă?

— Da.

Paznicul căută printre formularele de pe biroul lui şi îi dădu unul Danei.

— Vă rog să-l completaţi.

— Bine, spuse Dana. Aş putea să intru la comisar în această după-amiază?

Bărbatul clipi nedumerit din ochi.

— Nu înţeleg ce spuneţi. Voi, americanii, vă grăbiţi mereu. La ce hotel staţi?

— La Sevastopol.

— Veţi primi înştiinţarea. Bună ziua.

— Dar… Bună ziua, zise ea când îi văzu expresia feţei.

*

Dana rămase în cameră toată după-amiaza, aşteptând să fie sunată. La ora şase îi telefonă lui Tim Drew.

— Ai reuşit să intri la Jdanov? o întrebă el.

— Nu. Urmează să mă sune ei.

— Nu te impacienta. Ai de-a face cu birocraţia de pe o altă planetă.

Dis-de-dimineaţă, Dana reveni. La ghişeu era acelaşi poliţist.

— Bună ziua, spuse Dana.

— Bună ziua.

— A primit comisarul Jdanov mesajul meu de ieri?

— Cum vă numiţi?

— Dana Evans.

— I-aţi lăsat vreun mesaj?

— Da, spuse Dana încet. Prin dumneata.

Paznicul dădu din cap.

— Atunci l-a primit. Toate mesajele sunt primite.

— Aş putea vorbi cu secretara comisarului Jdanov?

— Aveţi audienţă?

Dana inspiră adânc.

— Nu.

Paznicul ridică din umeri.

— Scuzaţi, dar nu se poate.

— Şi când aş…

— O să vă sune cineva.

În drum spre hotel, Dana trecu pe la Lumea Copiilor, un magazin universal. Văzu un raion cu

jocuri. Într-un colţ era un raft cu jocuri pe computer. *O să-i placă lui Kemal*, gândi ea.

Cumpără un joc şi rămase surprinsă când află cât de scump era. Se îndreptă înapoi spre hotel ca să aştepte telefonul. La ora şase pierduse orice speranţă. Se pregătea să meargă jos ca să cineze, când sună telefonul. Dana se grăbi să ridice receptorul.

— Dana?

— Da, Tim.

— Ai avut noroc?

— Nu, din păcate.

— Ei bine, cât mai stai la Moscova, n-ar trebui să scapi ceea ce este cu adevărat grozav aici – baletul. Astă-seară este Giselle. Te interesează?

— Da, mulţumesc.

— Vin să te iau peste o oră.

Spectacolul de balet a avut loc în Palatul Congreselor, din Kremlin. O seară feerică. Muzica era minunată, baletul extraordinar, aşa că primul act trecu pe neobservate.

Când se aprinse lumina, Tim se ridică.

— Vino după mine! Repede!

Lumea începuse să se înghesuie pe scări.

— Ce se întâmplă?

— O să vezi.

Când ajunseră la ultimul etaj, fură întâmpinaţi de vreo şase mese de serviciu încărcate cu caviar şi cu sticle cu votcă. Spectatorii care ajunseseră sus erau ocupaţi să înfulece.

Dana se întoarse spre Tim.

— Dar ştiu cum să facă un adevărat spectacol.

— Aşa trăieşte protipendada. Să nu uiţi că treizeci la sută din oameni trăiesc sub limita sărăciei.

Dana şi Tim se retraseră la fereastră, departe de mulţime.

Lumina începu să fluctueze.

— Al doilea act.

Al doilea era absolut încântător, dar în mintea Danei se rostogoleau frânturi de discuţii.

Taylor Winthrop a fost o mizerie de om. Era inteligent, foarte inteligent. Dar el a pus totul la cale…

A fost un accident nefericit. Gabriel a fost un băiat minunat…

Taylor Winthrop a distrus viitorul familiei Mancino…

După spectacol, în maşină, Tim Drew spuse:

— Vrei să bei ceva acasă la mine?

Dana se întoarse şi îl privi. Era arătos, inteligent, chiar fermecător. Dar nu era Jeff.

— Nu, Tim, mulţumesc.

— A! Dezamăgirea lui era evidentă. Poate mâine?

— Mi-ar plăcea, dar trebuie să mă scol devreme. *Şi sunt îndrăgostită lulea de altcineva.*

A doua zi dis-de-dimineaţă, Dana se afla din nou la Biroul pentru Dezvoltare Economică Internaţională. Acelaşi poliţist se afla la acelaşi ghişeu.

— Bună ziua.

— Bună ziua.

— Sunt Dana Evans. În caz că nu mă poate primi comisarul, aş putea merge la adjunctul său?

— Aveţi audienţă?

— Nu…

Acesta îi dădu Danei un formular.

— Completaţi-l pe acesta…

După ce se întoarse în camera ei, sună celularul şi Danei îi tresăltă inima în piept.

— Dana…

— Jeff!

Aveau atâtea să-şi spună, dar Rachel stătea între ei ca o fantomă şi nu puteau vorbi despre ceea ce îi preocupa. Discuţia era supravegheată.

Telefonul de la biroul comisarului Jdanov veni pe neaşteptate, a doua zi la ora opt dimineaţa. O voce cu accent spuse:

— Dana Evans?

— Da.

— La telefon este Ierik Karbava, adjunctul comisarului Jdanov. Doriţi să intraţi la comisar?

— Da! Se aştepta ca el să o întrebe: „Aveţi audienţă?“

— Să fiţi la Biroul pentru Dezvoltare Economică exact peste o oră.

— Bine. Vă mulţumesc foarte… Telefonul se închise.

După o oră, Dana intra în holul imensei clădiri de cărămidă. Merse la acelaşi paznic aşezat la ghişeu.

Acesta ridică privirea.

— Bună ziua.

Ea se strădui să-i zâmbească.

— Bună ziua. Sunt Dana Evans şi am venit ca să vorbesc cu comisarul Jdanov.

Omul ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Fără înscriere la audienţă…

Dana încercă să nu se enerveze.

— Am audienţă.

El o privi bănuitor.

— Da? Ridică receptorul şi vorbi câteva clipe. Se întoarse apoi spre Dana. Al treilea etaj, spuse el pe un ton acru. O să vă aştepte cineva.

Biroul comisarului Jdanov era imens şi arăta de parcă ar fi fost mobilat la începutul anilor 1920. Înăuntru erau doi bărbaţi.

Se ridicară amândoi când intră Dana. Cel mai în vârstă se prezentă:

— Sunt comisarul Jdanov.

Saşa Jdanov părea să aibă vreo cincizeci de ani. Era scund, solid, cărunt, cu o faţă rotundă şi palidă, şi cu nişte ochi neastâmpăraţi care păreau să caute în permanenţă ceva. Vorbea cu un accent puternic. Purta un costum maro ponosit şi nişte pantofi negri scâlciaţi. El arătă spre celălalt.

— Ţi-l prezint pe fratele meu, Boris Jdanov.

Acesta zâmbi.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnişoară Evans.

Boris Jdanov arăta cu totul diferit. Părea cu vreo zece ani mai tânăr decât fratele lui, avea un nas coroiat şi o bărbie fermă.

Purta un costum albastru deschis, Armani, şi o cravată gri, Hermes. Vorbea engleza fără accent.

Saşa Jdanov spuse mândru:

— Boris a venit din America. Este ataşat la ambasada rusă din Washington, D.C.

— Îţi admir mult munca, domnişoară Evans, spuse Boris Jdanov.

— Mulţumesc.

— Cu ce pot să te ajut? o întrebă Saşa Jdanov. Ai vreo problemă?

— Nu, spuse Dana. Voiam să vorbesc cu dumneata despre Taylor Winthrop.

El o privi mirat.

— Şi ce vrei să ştii despre Taylor Winthrop?

— Am înţeles că ai lucrat cu el şi că v-aţi întâlnit şi în calitate de amici.

— Aşa e.

— Aş vrea să cunosc părerea dumitale despre el.

— Ce-ar mai fi de spus? Cred că a fost un ambasador extraordinar al ţării voastre.

— Am înţeles că era foarte cunoscut aici.

Boris Jdanov o întrerupse:

— A, da. Ambasadele din Moscova dau multe petreceri şi Taylor Winthrop nu lipsea la niciuna.

Saşa Jdanov se răţoi la fratele lui în ruseşte:

— Destul!

Se întoarse spre Dana.

— Ambasadorul Winthrop mergea uneori la petrecerile date de ambasade. Îi plăceau oamenii. Şi ruşii l-au iubit.

Boris Jdanov vorbi iar:

— Adevărul este că el mi-a spus că, dacă ar fi putut…

Saşa Jdanov se răţoi la fratele său:

— Taci!

Apoi se întoarse iar spre Dana.

— Cum îţi spuneam, domnişoară Evans, a fost un ambasador deosebit.

Dana se uită la Boris Jdanov. Acesta încerca în mod evident să spună ceva. Ea îşi întoarse privirea spre comisar.

— A avut necazuri cât a stat aici?

Saşa Jdanov se încruntă.

— Necazuri? Nu, zise el evitându-i privirea.

Minte, gândi Dana. Şi continuă:

— Comisare, cine ar fi putut să-l omoare pe Taylor Winthrop şi pe cei din familia lui?

Saşa Jdanov holbă ochii.

— Să-i omoare? Nu. Nu.

— Nu-ţi poţi imagina de ce?

Boris Jdanov spuse:

— Adevărul este că…

Saşa Jdanov i-o reteză fratelui său:

— Nu ar fi existat niciun motiv. A fost un mare ambasador.

Luă o ţigară dintr-o cutie de argint; iar Boris se grăbi să i-o aprindă.

— Vrei să mai ştii şi altceva? o întrebă Saşa Jdanov.

Dana îi privi pe amândoi. *Ascund ceva*, gândi ea, *dar ce anume? Parcă ai umbla printr-un labirint fără ieşire.*

— Nu, zise ea privindu-l pe Boris. Dacă vă amintiţi ceva, mă găsiţi la hotelul Sevastopol, până mâine dimineaţă.

Boris Jdanov întrebă:

— Te întorci acasă?

— Da. Avionul pleacă mâine după-amiază.

— Ăăăă – Boris Jdanov vru să mai spună ceva, dar se uită la fratele lui şi tăcu.

— La revedere.

— La revedere, spuseră cei doi Jdanov în limba rusă.

Când ajunse în camera ei de hotel, Dana îi telefonă lui Matt Baker.

— Matt, se întâmplă ceva aici, dar nu-mi dau seama ce. Cred că aş putea sta aici încă luni de zile fără să obţin vreo informaţie. Mă întorc mâine.

Matt, se întâmplă ceva aici, dar nu-mi dau seama ce. Cred că aş putea sta aici încă luni de zile fără să obţin vreo informaţie. Mă întorc mâine.

Banda se opri.

Aeroportul Şeremtievo II era aglomerat în acea seară. În timp ce aştepta avionul, avea sentimentul neplăcut că este urmărită. Se uită prin mulţime, dar nicio figură nu-i atrase atenţia. *Sunt ei pe undeva*. Gândul o făcu să se cutremure.

21

Doamna Daley şi Kemal o aşteptau la aeroportul Dulles. Abia acum Dana îşi dădu seama cât de dor îi fusese de Kemal.

Îl luă în braţe şi îl strânse tare la piept.

— Bună, Dana. Ce bine că ai venit acasă, spuse Kemal. Ai găsit un urs rusesc?

— Da, dar năstruşnicul de el a scăpat.

Kemal râse:

— O să rămâi acasă?

— Bineînţeles, spuse Dana.

Doamna Daley zâmbi.

— Asta-i o veste bună, domnişoară Evans. Suntem atât de bucuroşi că te-ai întors.

— Şi eu sunt bucuroasă că m-am întors, spuse Dana.

În maşină, în drum spre casă, Dana întrebă:

— Cum te împaci cu noul tău braţ, Kemal? Te-ai obişnuit cu el?

— E marfă.

— Mă bucur. Dar la şcoală cum merge treaba?

— Nu e chiar aşa de rău.

— Nu te mai baţi?

— Nu.

— Asta-i foarte bine, dragule. Dana se uită bine la el o clipă. I se părea schimbat, mult mai potolit. Ceva îl schimbase, dar, orice ar fi fost, Kemal părea acum fericit.

Când ajunseră acasă, Dana spuse:

— Trebuie să merg la studio, dar o să mă întorc repede şi o să cinăm împreună.

Când intră din nou în clădirea WTN, i se păru că lipsise de acolo foarte multă vreme. În timp ce se îndrepta spre biroul lui Matt, fu salutată de mai mulţi colegi.

— Bine ai venit, Dana. Ne-a fost dor de tine.

— Bine v-am găsit.

— Hei, uite cine a venit. Cum a fost în călătorie?

— Minunat, mulţumesc de întrebare.

Când Dana intră în biroul lui Matt, acesta exclamă:

— Ai slăbit. Arăţi groaznic.

— Mulţumesc, Matt.

— Ia loc.

Dana se aşeză.

— N-ai dormit?

— Nu prea.

— Apropo, audienţa noastră a scăzut mult de când ai plecat.

— Sunt măgulită.

— Elliot o să se bucure că ai renunţat la călătorii. Era îngrijorat pentru tine. Matt nu-i mai mărturisi cât de îngrijorat fusese el însuşi.

Discutară vreo jumătate de oră.

Când Dana ajunse înapoi în biroul ei, Olivia îi spuse:

— Bine aţi venit. A fost… sună telefonul. Biroul domnişoarei Evans… O clipă, vă rog. Se uită la Dana. La telefon este Pamela Hudson.

— Preiau eu. Dana intră în biroul ei şi ridică receptorul. Pamela!

— Dana, te-ai întors! Eram tare îngrijoraţi. Rusia nu-i un loc prea sigur în zilele noastre.

— Ştiu. Mi-a cumpărat un prieten un spray cu piper.

— Ne-a fost tare dor de tine. Ne-ar face plăcere să vii la noi la ceai în după-amiaza asta. Poţi?

— Da.

— La ora trei?

— Perfect.

La ora trei, Cesar o saluta pe Dana, deschizându-i uşa.

— Domnişoară Evans! Mă bucur să vă văd. Bine aţi venit acasă.

— Mulţumesc, Cesar. Tu ce faci?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Domnul şi doamna…?

— Vă aşteaptă. Să vă iau haina.

Când Dana intră în camera de zi, Roger şi Pamela exclamară bucuroşi:

— Dana!

Pamela Hudson o strânse în braţe.

— S-a întors fiul risipitor.

Roger Hudson remarcă:

— Pari obosită.

— Toţi mi-au spus asta.

— Ia loc, ia loc, spuse Roger.

Menajera sosi cu o tavă cu ceai, biscuiţi, prăjituri şi cornuri. Pamela turnă ceaiul în ceşti.

Roger o îndemnă:

— Hai, spune-ne care e situaţia.

— Din păcate, n-am ajuns la nicio concluzie. Sunt foarte dezamăgită. Dana inspiră adânc. M-am întâlnit cu un anume Dieter Zander care mi-a spus că Taylor i-a făcut o înscenare şi l-a băgat la închisoare. În timp ce se afla acolo, familia lui a pierit într-un incendiu. Susţine că Winthrop este vinovat pentru ceea ce i s-a întâmplat.

Pamela interveni:

— Aşadar, ar fi avut un motiv ca să omoare întreaga familie Winthrop.

— Da. Dar mai e ceva, spuse Dana. Am vorbit cu un bărbat pe nume Marcel Falcon din Franţa. Singurul lui fiu a murit călcat de un şofer care a fugit de la locul accidentului. Şoferul lui Taylor Winthrop şi-a mărturisit vina, dar acum pretinde că Winthrop se afla la volan.

Roger spuse pe un ton meditativ:

— Falcon a fost în Comisia NATO de la Bruxelles.

— Da. Şi şoferul l-a informat că Taylor Winthrop i-a ucis fiul.

— Interesant.

— Foarte interesant. Aţi auzit de Vincent Mancino?

Roger Hudson se gândi o clipă.

— Nu.

— Este în Mafia. Taylor Winthrop i-a lăsat fiica gravidă, a trimis-o la un nepriceput care i-a făcut un

avort nereuşit. Fiica lui este acum la mănăstire, iar mama ei într-un sanatoriu de boli nervoase.

— Dumnezeule!

— În concluzie, toţi trei aveau motive serioase de răzbunare, oftă Dana. Din păcate eu nu pot dovedi nimic.

Roger o privi gânditor.

— Aşadar, Taylor Winthrop s-a făcut vinovat de aceste crime.

— Asta e sigur, Roger. Am vorbit cu oamenii aceia. Indiferent cine i-a ucis pe cei din familia Winthrop a lucrat „curat". Fiecare crimă s-a petrecut în alte condiţii, aşa că nu există o schemă anume. Fiecare detaliu a fost bine calculat. Nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării. Şi nu există niciun martor.

Pamela interveni:

— Ştiu că sună cam forţat, dar n-ar fi posibil ca toţi trei să-şi fi dat mâna ca să se răzbune?

Dana scutură din cap.

— Nu cred că a fost o înţelegere. Oamenii cu care am stat eu de vorbă sunt foarte influenţi. Cred că oricare ar fi vrut s-o facă cu mâna lui. Şi doar unul este vinovat.

— Dar care din ei?

Dana se uită la ceas.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar i-am promis lui Kemal că îl duc la McDonald's la cină.

— Desigur, draga mea, spuse Pamela. Te înţelegem foarte bine. Îţi mulţumim că ai trecut pe la noi.

Dana se ridică.

— Şi eu vă mulţumesc pentru ceaiul delicios şi pentru sprijinul vostru moral.

Luni dimineaţă, în drum spre şcoală, Dana îi spuse lui Kemal:

— Mi-a lipsit drumul ăsta, dar acum sunt aici.

— Mă bucur, spuse Kemal căscând.

Dana îşi dădu seama că el căscase tot timpul de când se sculase. Îl întrebă:

— Ai dormit bine azi-noapte?

— Da, cred că da. Kemal căscă iar.

— Cum merge şcoala? îl întrebă Dana.

— Te referi la celelalte obiecte, în afară de istorie, care este groaznică şi de engleză, care este plictisitoare?

— Da.

— Joc fotbal.

— Nu munceşti prea mult, Kemal?

— Nu.

Dana privi trupul fragil de lângă ea. I se părea că este neobişnuit de liniştit. Se întrebă dacă nu era cazul să-l ducă la un doctor. Poate avea nevoie de nişte vitamine care să-l mai întremeze. Se uită la ceas. Mai avea o jumătate de oră până la întâlnirea obişnuită pentru emisia de seară.

Dimineaţa se scurse repede, se simţea bine în lumea ei. Când se întoarse în birou, găsi pe masa de lucru un plic sigilat, care îi era adresat. Îl deschise şi începu să citească:

„Domnişoară Evans: Deţin informaţiile de care ai nevoie. Am făcut o rezervare pe numele dumitale la hotelul Soiuz din Moscova. Vino cât poţi de repede. Nu vorbi cu nimeni despre asta.“

Scrisoarea nu era semnată. Dana o reciti, nevenindu-i să creadă. *Deţin informaţiile de care ai nevoie*.

Bineînţeles că la mijloc era o şmecherie. Dacă cineva din Rusia ar fi avut răspunsul la întrebările ei, de ce nu o contactase când fusese acolo? Dana se gândi la întâlnirea cu comisarul Saşa Jdanov şi cu fratele lui, Boris. Acesta păruse dispus să-i spună ceva, dar Saşa îl redusese la tăcere. Dana rămase la masa de lucru, dusă pe gânduri. Cum ajunsese oare scrisoarea pe masa ei? Era urmărită?

Dana băgă scrisoarea în poşetă. *O s-o rup când ajung acasă.*

Dana petrecu seara împreună cu Kemal. Crezuse că băiatul o să fie fascinat de noul joc pe computer,

pe care i-l adusese de la Moscova, dar constată că nu părea entuziasmat.

La ora nouă, lui Kemal începură să i se închidă ochii.

— Mi-e somn, Dana. Mă duc să mă culc.

— Bine, dragule. Dana se uită după el, zicându-şi: *S-a schimbat foarte mult. Parcă ar fi alt băiat. De acum înainte o să fim împreună. Dacă îl supără ceva, o să aflu eu ce.*

Se îmbrăcă şi plecă la studio.

În apartamentul vecin, chiriaşul privea la televizor şi vorbea în casetofon.

Persoana a plecat la studio pentru emisie. Băiatul s-a dus la culcare. Menajera coase.

*

— Suntem în direct! Se aprinse becul roşu şi se auzi vocea puternică a speakerului.

— Bună seara. Vă prezentăm ştirile de la ora unsprezece, de pe canalul WTN, cu Dana Evans şi Richard Melton.

Dana zâmbi spre cameră.

— Bună seara. Sunt Dana Evans.

Aşezat lângă ea, Richard Melton continuă:

— Iar eu sunt Richard Melton.

Dana luă startul:

— Începem ştirile cu o tragedie îngrozitoare petrecută în Malaysia.

Aici e locul meu, gândea Dana, *nu pe coclauri, alergând după cai verzi pe pereţi.*

Emisiunea a decurs normal. Ajunsă acasă, Dana constată că băiatul dormea. După ce-i spuse noapte bună doamnei Daley, Dana se culcă şi ea, dar nu reuşi să adoarmă.

Deţin informaţiile de care ai nevoie. Am făcut o rezervare pe numele tău la hotelul Soiuz din Moscova. Vino cât poţi de repede… Nu vorbi cu nimeni despre asta.

E o capcană. Trebuie să fiu nebună să mă întorc la Moscova. Dar dacă e adevărat? Cine ar vrea să intre în buclucul ăsta? Şi de ce? Scrisoarea nu poate veni decât de la Boris Jdanov. Dacă ştie el ceva?

Dimineaţa, Dana îi telefonă lui Roger Hudson şi îi povesti despre scrisoare.

— Dumnezeule. Nu ştiu ce să spun. Părea agitat. Asta înseamnă că cineva intenţionează să spună adevărul în legătură cu tragedia familiei Winthrop.

— Ştiu.

— Dana, poate fi periculos. Nu-mi miroase a bine.

— Dacă nu mă duc, n-o să aflăm niciodată adevărul.

Hudson ezită înainte de a vorbi.

— Cred că ai dreptate, spuse el.

— O să fiu prudentă, dar trebuie să mă duc.

— Foarte bine. Aş vrea să ţinem legătura.

— Îţi promit, Roger.

Dana se afla la agenţia de turism Corniche şi cumpăra un bilet pentru Moscova. Era marţi. *Sper să nu stau mult acolo*, gândi ea. Lăsă un mesaj pentru Matt, explicându-i ce se întâmplă.

Când se întoarse acasă, ea îi spuse doamnei Daley:

— Mi-e teamă că trebuie să plec iar. E vorba doar de vreo două zile. Ai grijă de Kemal.

— Nu va faceţi probleme, domnişoară Evans. Ne vom descurca de minune.

Chiriaşul de alături plecă din faţa televizorului şi dădu repede un telefon.

În timp ce se îmbarca în cursa Aeroflot către Moscova, Dana se gândea: *S-ar putea să fie o capcană. Dar dacă răspunsul se află la Moscova, o să-l aflu. Se aşeză bine în scaun, pregătindu-se pentru zborul lung care o aştepta.*

Avionul ateriză a doua zi dimineaţă pe Şeremetievo II. Dana îşi luă bagajul şi ieşi într-o

furtună orbitoare de zăpadă. Se făcuse o coadă lungă de călători care aşteptau un taxi. Dana suporta bine vântul rece, datorită paltonului ei gros. După patruzeci şi cinci de minute, când îi veni în sfârşit rândul, un bărbat zdravăn încercă să i-o ia înainte.

— Nu! spuse Dana în rusă. E taxiul meu.

Şoferul o întrebă:

— Unde mergem?

— La hotelul Soiuz.

Omul se întoarse s-o privească şi spuse într-o engleză aproximativă:

— Sigur vrei să mergi acolo?

— Ce vrei să spui? întrebă Dana uimită.

— Nu-i un hotel bun.

Dana se înfioră, alarmată: *Oare ştiu ce fac? E prea târziu să mai dau înapoi acum.*

Omul aştepta un răspuns.

— Du-mă acolo.

Şoferul ridică din umeri, porni motorul şi intră în traficul îngreuiat din cauza zăpezii.

Şi dacă nu există nicio rezervare la hotel? Dacă n-a fost decât o glumă proastă?

Hotelul Soiuz, amplasat într-un cartier muncitoresc de la periferia Moscovei, pe strada Levoberejnaia, era o clădire veche, cu tencuiala scorojită.

— Vrei să aştept? o întrebă şoferul.

— Nu, spuse Dana după o scurtă ezitare.

Îi plăti şoferului, coborî din taxi, şi vântul usturător o împinse pur şi simplu în holul mic şi sărăcăcios. La birou stătea o femeie în vârstă, care citea o revistă. Aceasta o privi uimită pe Dana.

— Bănuiesc că am o rezervare aici. Mă numesc Dana Evans. Îşi ţinu răsuflarea.

Femeia dădu din cap încet.

— Dana Evans, da. Întinse mâna în spatele ei şi luă o cheie din cui. Camera patru sute doi, etajul patru.

— Şi unde mă înscriu?

Femeia scutură din cap.

— Nu e nevoie. Plăteşti acum. Pentru o zi.

Dana îşi zise că ceva nu era în ordine. Un hotel din Rusia unde străinii nu trebuia să se înregistreze. Ciudat!

— Te costă cinci sute de ruble.

— Trebuie să schimb nişte bani, spuse Dana. Vă plătesc mai târziu.

— Nu. Acum. Iau şi dolari, nu vă faceţi probleme.

— Bine. Dana duse mâna la poşetă şi scoase un pumn de bancnote.

Femeia dădu din cap, întinse mâna şi luă cam jumătate din bancnotele din mâna Danei.

Cred că aş putea cumpăra tot hotelul cu suma asta. Dana se uită înjur.

— Unde este liftul?

— Nu e lift.

— Aha. Bineînţeles că nu existau nici hamali. Dana îşi luă bagajul în mână şi inima-n dinţi şi începu să urce hotărâtă scările.

Camera era chiar mai urâtă decât îşi închipuise. Oare cum o va contacta Boris? Poate că e un bluff. Totuşi, pentru ce atâta bătaie de cap?

Se aşeză pe marginea patului şi privi prin geamul nespălat, strada aglomerată de dedesubt.

Ce proastă am fost, îşi zise ea. *S-ar putea să stau aici zile întregi şi…*

Se auzi o bătaie slabă în uşă. Dana inspiră profund, se ridică, merse la uşă şi o deschise. Nu era nimeni pe coridor. În schimb pe podea văzu un plic. Îl ridică şi reveni cu el înăuntru. Pe bucata de hârtie scria: *VDNKh 9:P.M.* Dana holbă ochii, încercând să înţeleagă ceva. Deschise valiza şi luă de acolo ghidul pe care şi-l adusese cu ea. VDNKh – URSS, expoziţia realizărilor economice. Exista şi adresa.

La ora opt, Dana chemă un taxi.

— La VDNKh. Nu era sigură ca pronunţase corect literele.

Şoferul se întoarse.

— La VDNKh? E închis acolo la ora asta.

— A!

— Chiar vrei să mergi acolo?

— Da.

Şoferul ridică din umeri şi taxiul demară.

Imensul parc se afla în nord-estul Moscovei. Conform ghidului, luxoasele pavilioane expoziţionale trebuia să exprime gloria sovietelor dar, după decăderea economiei, parcul devenise un monument părăsit al dogmei sovietice. Parcul era gol.

Dana coborî din taxi şi îi arătă şoferului un pumn de bancnote.

— Îţi ajung?

— Da. Şoferul le înhăţă şi plecă imediat.

Dana se uită cu luare-aminte de jur-împrejur. Era singură în parcul îngheţat şi bătut de vânt. Merse până la o bancă din apropiere şi se aşeză, aşteptându-l pe Boris. Îi veni în minte noaptea în care o aşteptase la grădina zoologică pe Joan Sinisi. *Dacă şi Boris…?*

Vocea care răsună în spatele ei o sperie puţin.

— Frumoasă seară, rosti cineva în rusă.

Dana se întoarse şi rămase uimită. Se aşteptase să-l vadă pe Boris Jdanov, dar în faţa ei era comisarul Saşa Jdanov.

— Comisare! Nu mă aşteptam…

— Vino după mine, spuse el şi o porni grăbit prin parc. Dana ezită o clipă, apoi se ridică şi îl urmă. Bărbatul intră într-o cafenea mică, rustică, de la marginea parcului şi se aşeză la o masă mai retrasă. Dana i se alătură.

O chelneriţă cu şorţul murdar îşi făcu apariţia.

— Da?

— Două cafele, te rog, spuse Jdanov în rusă. Apoi se întoarse spre Dana. Nu eram sigur că o să vii, dar văd ca eşti consecventă. Uneori asta poate fi foarte periculos.

— Mi-ai scris că o să-mi spui tot ce vreau să aflu.

— Da. Femeia le aduse cafelele. El luă o înghiţitură şi tăcu o vreme. Vrei să ştii dacă Taylor Winthrop şi familia lui au fost omorâţi.

Inima Danei începu să bată mai repede.

— Şi au fost?

— Da. Cuvântul fu o şoaptă ciudată.

Dana simţi un fior.

— Ştii cine i-a omorât?

— Da.

— Cine?

El ridică o mână ca s-o oprească.

— Am să-ţi spun dar, mai întâi, tu trebuie să faci ceva pentru mine.

Dana îl privi şi întrebă prudentă:

— Ce anume?

— Să mă scoţi din Rusia. Nu mă mai simt în siguranţă aici.

— De ce nu te duci pur şi simplu la aeroport? Am înţeles că nici la voi nu mai este interzis să călătoreşti în străinătate.

— Dragă domnişoară Evans, eşti naivă. Foarte naivă. E adevărat, nu mai e ca pe vremea comunismului, dar dacă aş încerca ceea ce-mi sugerezi, m-ar ucide înainte de a ajunge la aeroport. Pereţii mai au încă ochi şi urechi. Sunt în mare pericol. Am nevoie de ajutorul tău.

Danei îi fu necesar ceva timp ca să-l înţeleagă. Ea îl privi speriată.

— Eu nu pot sa te scot – n-aş şti ce să fac.

— Trebuie să ştii. Trebuie să găseşti o modalitate. Viaţa mea este în pericol.

Dana se gândi o clipă.

— Aş putea vorbi cu ambasadorul american şi…

— Nu! Vocea lui Saşa Jdanov sună ascuţit.

— Dar e singura posibilitate…

— Ambasada voastră are trădători. Nimeni nu trebuie să afle de asta în afară de tine. Ambasadorul nu mă poate ajuta.

Dana se simţi brusc deprimată. Nu avea nicio idee despre modul în care ar fi putut să scoată în secret din Rusia un important comisar rus. *Nicio pisică n-aş putea scoate de aici.* Apoi îi trecu prin minte că toată treaba asta era o şmecherie. Saşa Jdanov nu avea nicio informaţie şi se folosea de ea ca să ajungă în America. Toată călătoria asta fusese în zadar.

— Mă tem că nu pot să te ajut, comisare Jdanov. Se ridică enervată.

— Stai! Vrei o dovadă? O să-ţi dau o dovadă.

— Ce fel de dovadă?

— Mă obligi să fac ceva ce n-aş fi dorit să fac. Se ridică în picioare. Vino cu mine.

După o jumătate de oră ajungeau la intrarea din spate a birourilor lui Saşa Jdanov.

— Aş putea fi executat pentru ceea ce-ţi voi spune, oftă Saşa Jdanov când ajunseră în birou. Dar n-am de ales. Oricum voi fi omorât dacă mai rămân mult aici.

Jdanov se apropie de un seif mare, încastrat în zid. Comisarul formă combinaţia, deschise uşa, scoase un registru gros şi îl aşeză pe birou. Pe copertă scria cu roşu: *Strict secret.*

Dana îl privi atentă cum începe să răsfoiască paginile. Fiecare pagină conţinea fotografii color, reprezentând bombardiere, vehicule spaţiale, rachete antibalistice, rachete sol-aer, arme automate, tancuri şi submarine.

— Ăsta este arsenalul complet al Rusiei. În momentul de faţă, Rusia are mai mult de o mie de rachete balistice intercontinentale, mai mult de două mii de arme atomice şi şaptezeci de bombardiere strategice. El îi arătă diversele arme, pe măsură ce întorcea paginile.

— Uite Vulturul… Tăiosul… Arcaşul… Armele noastre nucleare care rivalizează cu cele din Statele Unite.

— Într-adevăr, impresionant.

— Armata rusă are probleme serioase, domnişoară Evans. Ne confruntăm cu o criză. Nu mai avem bani pentru solda soldaţilor şi moralul acestora este la pământ. Prezentul oferă prea puţină speranţă, iar viitorul pare şi mai sumbru, aşa că armata este obligată să revină în trecut.

— Mă tem… mă tem că nu prea înţeleg cum…

— Când Rusia era cu adevărat o superputere, noi am realizat mai multe arme decât Statele Unite. Sunt

zeci de ţări care au nevoie de ele. Valorează multe miliarde.

— Comisare, înţeleg care este problema, dar…

— Nu asta este problema.

Dana îl privi uimită.

— Nu? Atunci care este?

Jdanov îşi alese cuvintele cu grijă.

— Ai auzit de Krasnoiarsk-26?

Dana scutură din cap.

— Nu.

— Nici nu mă surprinde. Nu este pe nicio hartă, iar oamenii care locuiesc acolo oficial nu există.

— Despre ce vorbeşti dumneata?

— Vei vedea. Mâine te duc acolo. Ne vom întâlni la aceeaşi cafenea, la prânz. Puse mâna pe braţul Danei şi strânse tare. Să nu vorbeşti cu nimeni despre asta. Înţelegi?

— Da.

— Atunci, s-a făcut!

La prânz, Dana se afla în faţa cafenelei din parcul VDNKh. Intră, se aşeză la aceeaşi masă şi aşteptă. Trecu o jumătate de oră, dar Jdanov nu apăru. *Şi acum ce o să se mai întâmple?* se întrebă ea îngrijorată.

— Bună ziua. Saşa Jdanov stătea în picioare în faţa mesei. Haide. Trebuie să mergem la cumpărături.

— La cumpărături? îl întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Hai!

Dana îl urmă în parc.

— Pentru cine cumpărăm?

— Pentru tine.

— Dar n-am nevoie…

Jdanov chemă un taxi care-i duse la magazinul universal. Coborâră, şi Jdanov plăti şoferului.

— Să intrăm aici, spuse Saşa Jdanov.

Intrară în magazin şi când ajunseră la un raion cu lenjerie sexy, provocatoare, Jdanov se opri.

— Aici.

Dana privi în jur la desuurile deşucheate.

— Şi ce facem aici?

— Te vei schimba.

Se apropie o vânzătoare şi Saşa îi spuse ceva în rusă. Vânzătoarea dădu din cap şi se întoarse după câteva clipe cu o fustă mini de un roşu aprins şi cu o bluză foarte decoltată.

Jdanov dădu din cap aprobator şi se întoarse spre Dana.

— Te îmbraci cu astea.

Dana se dădu înapoi.

— Nu! Nu vreau să port aşa ceva. Ce ai de gând…

— Trebuie.

— Pentru ce?

— O să vezi.

Dana îşi zise: *Omul ăsta o fi vreun maniac sexual. În ce dracu' m-am băgat?*

Jdanov o urmărea.

— Ei, ce faci?

Dana inspiră adânc.

— Bine, zise ea şi intră într-o mică cabină de probă. Când ieşi, se uită în oglindă şi exclamă: Arăt ca o târfă!

— Încă nu. O să-ţi mai adaugi şi nişte farduri.

— Comisare…

— Hai să mergem.

Hainele Danei fură băgate într-o pungă de hârtie. Dana îşi puse paltonul de lână, încercând să-şi ascundă costumaţia provocatoare. Începură să cutreiere prin magazin. Bărbaţii îi zâmbeau cu subînţeles. Un muncitor îi făcu şmechereşte cu ochiul. Dana se simţi jignită.

— Aici!

Se aflau în faţa unui salon de frumuseţe. Saşa Jdanov intră. Dana ezită, apoi îl urmă. El merse până la tejghea.

— Daţi-mi ceva pentru machiaj, spuse el.

Vânzătoarea îi arătă un tub cu un ruj de un roşu strălucitor şi o cutie cu fard de obraz.

— Foarte bine, spuse Jdanov. Se întoarse spre Dana. Dă-ţi cu el. Din belşug.

Dana nu mai rezistă.

— Nu, mersi. Nu ştiu de-a ce vrei să te joci, comisare, dar eu n-am chef. M-am săturat.

— Te asigur că nu-i un joc, domnişoară Evans. Krasnoiarsk este un oraş închis. Eu sunt unul dintre puţinii care au acces acolo. Li se permite doar câtorva persoane străine să vină cu prostituate acolo. Doar aşa pot să te introduc acolo, fără să fii oprită de paznici. Plus o ladă de sticle cu votcă foarte bună. Vrei sau nu?

Oraş închis? Paznici? Unde o să ajungem?

— Da, se hotărî Dana cu inima îndoită. Vreau.

22

La aeroportul Şeremetievo II îi aştepta un avion militar, parcat într-o zonă privată. Dana constată cu surprindere că erau singurii pasageri.

— Unde mergem? întrebă ea.

Saşa Jdanov îi aruncă un zâmbet amar.

— În Siberia.

Siberia. Dana simţi cum i se strânge stomacul.

Zborul a durat patru ore. Dana a încercat să întreţină o conversaţie, sperând să obţină câteva informaţii despre ceea ce o aştepta, dar Jdanov n-avea chef de conversaţie.

Când avionul ateriză pe micul aeroport de la capătul lumii, căci aşa i se părea Danei, un automobil Lada îi aştepta pe solul îngheţat. Dana privi în jur. Era un peisaj dezolant.

— Şi locul unde mergem noi… este departe de aici? *Oare o să mă mai întorc de acolo?*

— E aproape. Trebuie să fim prudenţi.

Prudenţi cu ce anume?

La mica gară ducea o alee scurtă, cu hârtoape. Pe peron se aflau şase paznici în uniforme groase.

În timp ce Dana şi Jdanov se apropiau, aceştia se zgâiau la Dana. Unul din ei rosti în batjocură:

— Ai noroc! Ce muiere frumoasă!

Jdanov mustăci şi răspunse ceva tot în rusă, care-i făcu pe paznici să râdă.

Jdanov se urcă în tren, urmat de Dana.

Ce să caute un tren într-o tundră îngheţată şi pustie? În vagon era frig.

Motorul porni şi, după numai câteva minute, trenul intră într-un tunel foarte bine iluminat, săpat în inima muntelui. Dana privea pereţii de stâncă ai tunelului, aflaţi doar la câţiva centimetri, şi avea senzaţia că trăia o scenă dintr-un film de ficţiune.

Se întoarse spre Jdanov.

— Vrei să-mi spui şi mie unde mergem?

Trenul se opri brusc.

— Am ajuns.

Coborâră şi o porniră spre o clădire din beton, de formă ciudată, care se afla la vreo treizeci de metri. În faţa acesteia erau două garduri din sârmă ghimpată, păzite de soldaţi înarmaţi. Când se apropiară, soldaţii îi salutară.

Jdanov şopti:

— Ia-mă de braţ, sărută-mă şi râzi şi tu puţin.

Ce-ar crede Jeff? gândi Dana. Îl luă de braţ pe Jdanov, îl sărută pe obraz şi râse forţat.

Porţile se deschiseră şi cei doi intrară, braţ la braţ. Soldaţii îl priviră cu invidie pe comisarul Jdanov însoţit de târfa aceea frumoasă. Spre uimirea Danei, locul în care intraseră era etajul superior al unui lift care cobora sub pământ. Păşiră în cabină şi uşa se închise cu zgomot în urma lor.

În timp ce coborau, Dana întrebă:

— Unde mergem?

— Sub munte. Liftul luase deja viteză.

— Cât de adânc? întrebă Dana speriată.

Jdanov spuse:

— La două sute de metri.

Dana îl privi uluită.

— Ajungem la două sute de metri sub munte? De ce? Ce e acolo?

— O să vezi.

După câteva minute, liftul începu să-şi încetinească coborârea. Apoi se opri, şi uşa se deschise automat.

Comisarul Jdanov spuse:

— Am ajuns, domnişoară Evans.

Unde am ajuns? se întrebă Dana.

Ieşiră din lift şi, după câţiva metri, Dana se opri surprinsă. În faţa ei se deschidea o stradă cu magazine, restaurante şi teatre. Bărbaţi şi femei mergeau pe trotuare. Dana îşi dădu seama imediat că nimeni nu purta palton. Era cald. Se întoarse spre Jdanov:

— Suntem sub un munte?

— Da.

— Dar, privi la panorama care i se deschisese în faţă, nu înţeleg. Ce e locul ăsta?

— Ţi-am spus. Krasnoiarsk-26.

— Este un adăpost antiatomic?

— Dimpotrivă, spuse Jdanov enigmatic.

Dana se uită din nou la clădirile moderne din jurul ei.

— Comisare, care este rostul acestui loc?

El o privi lung.

— Cred că o să-ţi doreşti să nu fi auzit ce-o să-ţi spun eu acum.

Dana se înfioră.

— Ştii ceva despre plutoniu?

— Nu prea multe.

— Plutoniul este combustibilul armelor nucleare, ingredientul-cheie al armelor atomice. Singurul scop al lui Krasnoiarsk-26 este să producă plutoniu. O sută de mii de oameni de ştiinţă şi tehnicieni locuiesc şi muncesc aici, domnişoară Evans. La început, ei primeau cele mai bune salarii, mâncare şi locuinţe. Se află aici cu o condiţie.

— Care?

— Să nu mai vrea să plece niciodată.

— Adică…

— Ei nu pot ieşi. Niciodată. Trebuie să rămână separaţi total de restul lumii.

Dana privi oamenii care mergeau pe străzi şi îşi zise: *Nu se poate aşa ceva.*

— Şi unde se face plutoniul?

— O să-ţi arăt. Se apropia un tramvai. Vino. Jdanov se urcă şi Dana îl urmă. Merseră pe strada principală, aglomerată la capătul căreia intrară într-un labirint de tuneluri slab luminate.

Dana se întrebă câţi ani şi câte eforturi necesitase construirea acelui oraş. După câteva minute, lumina deveni mai puternică, apoi tramvaiul se opri. Se aflau în faţa intrării într-un laborator imens, puternic luminat.

— Coborâm aici.

Dana îl urmă pe Jdanov şi privi îngrozită la cele trei reactoare uriaşe adăpostite în acea peşteră

imensă. Două dintre ele nu făceau zgomot, spre deosebire de al treilea, aflat în funcţiune, în jurul căruia observa o echipă de tehnicieni absorbiţi de munca lor.

Jdanov spuse:

— Utilajele de aici pot produce suficient plutoniu ca să se construiască o bombă atomică la trei zile. El arătă spre reactorul care funcţiona. Reactorul acesta încă mai produce o jumătate de tonă de plutoniu pe an, cantitate care asigură fabricarea a o sută de bombe. Plutoniul depozitat în următoarea încăpere valorează o imensă avere.

Dana întrebă:

— Comisare, dacă au deja atâta plutoniu, de ce mai produc altul?

Jdanov spuse sec:

— Este un cerc vicios. Nu se poate închide reactorul, pentru că plutoniul furnizează energia pentru oraşul de deasupra. Dacă reactorul ar fi oprit, oraşul n-ar mai avea nici lumină, nici căldură, iar oamenii de acolo ar muri de frig.

— E îngrozitor, spuse Dana.

— Aşteaptă puţin. E şi mai rău. Din cauza stării economiei ruseşti, nu mai sunt bani pentru salariile oamenilor de ştiinţă şi a tehnicienilor care lucrează aici. N-au mai fost plătiţi de luni de zile. Frumoasele locuinţe pe care le-au primit cu ani în urmă se deteriorează deoarece nu sunt bani pentru întreţinerea lor. Oamenii de aici au ajuns la disperare. Vezi paradoxul? Cantitatea de plutoniu depozitat aici valorează miliarde de dolari şi totuşi oamenii care l-au produs nu au nimic şi încep să flămânzească.

Dana spuse încet:

— Şi crezi că ar putea vinde altor ţări parte din acest plutoniu?

Jdanov dădu din cap.

— Înainte ca Taylor Winthrop să devină ambasador în Rusia, prietenii lui i-au povestit despre Krasnoiarsk-26 şi l-au întrebat dacă nu-l tentează o afacere fabuloasă. După ce a stat de vorbă cu unii dintre oamenii de ştiinţă de aici, care se simţeau

trădaţi de guvernul lor, Winthrop se hotărî să încheie afacerea. N-a fost simplu. A trebuit să aştepte până când toate piesele au fost la locul lor.

Parcă era nebun. A spus ceva de genul: Toate piesele sunt la locul lor.

Dana simţi că se sufocă.

— La scurt timp, Taylor Winthrop a devenit ambasador în Rusia. Winthrop şi partenerul său au colaborat cu câţiva dintre oamenii de ştiinţă nemulţumiţi şi au început să facă contrabandă cu plutoniu către vreo douăsprezece ţări, printre care Libia, Irak, Pakistan, Coreea de Nord şi China.

După ce toate piesele erau la locul lor! Postul de ambasador era important pentru Winthrop pentru că doar aşa putea comanda şi coordona operaţiunea.

Comisarul continuă:

— N-a fost greu pentru că o mică masă de plutoniu, de mărimea unei mingi de tenis, este suficientă pentru confecţionarea unei bombe nucleare, domnişoară Evans. Taylor Winthrop şi partenerul său au câştigat miliarde de dolari. Au lucrat cu inteligenţă şi nimeni nu a bănuit nimic. Rusia a devenit astfel un magazin de dulciuri – doar că, în loc să se cumpere dulciuri, în acest magazin se cumpără bombe atomice, tancuri, avioane de luptă şi rachete.

Dana se străduia să înţeleagă tot ce auzea.

— Şi de ce a fost omorât Taylor Winthrop?

— A devenit prea lacom şi s-a hotărât să rămână singur în afacerea asta. Când partenerul lui a aflat ce urmărea Winthrop în realitate, l-a omorât.

— Dar pentru ce trebuia să-i omoare şi familia?

— După ce au murit Taylor Winthrop şi soţia lui în incendiu, fiul lui, Paul, a încercat să-l şantajeze pe partener, aşa că acesta l-a omorât şi pe el. Apoi a hotărât că nu putea să rişte ca ceilalţi copii să afle despre plutoniu, şi a ordonat celelalte două asasinate. A făcut în aşa fel încât toate să pară accidente nefericite sau o tâlhărie cu urmări grave.

Dana îl privi înspăimântată.

— Cine era partenerul lui Taylor Winthrop?

Comisarul Jdanov scutură din cap.

— Ştii destule deja, domnişoară Evans. O să-ţi dau numele lui atunci când o să mă scoţi din Rusia. Se uită la ceas. Trebuie să plecăm.

— Guvernul Statelor Unite ştie de Krasnoiarsk-26?

Jdanov dădu din cap.

— A, da. Şi le este tare frică de el. Ministerul vostru de Externe face eforturi enorme ca reactoarele astea să devină mai puţin periculoase. Între timp… El ridică din umeri.

În lift, comisarul Jdanov întrebă:

— Ştii ce este Agenţia pentru Armată?

Dana îl privi şi spuse precaută:

— Da.

— Şi ei sunt implicaţi.

— Ce spui? apoi înţelese. *De asta generalul Booster mă tot avertiza.*

Ajunseră la suprafaţă şi ieşiră din lift. Jdanov spuse:

— Am un apartament aici. Mergem acolo.

O porniră pe stradă, şi Dana observă o femeie ţipător îmbrăcată, atârnându-se de gâtul unui bărbat.

— Femeia aia, începu Dana.

— Ti-am spus. Unora li se permite să vină cu prostituate, pe timpul zilei. Dar noaptea prostituatele trebuie să se întoarcă în zona păzită. Nu trebuie să afle ce se întâmplă sub pământ.

— Ce e asta? întrebă Dana.

— Un aparat Geiger, un avertizor pentru cazul că se întâmplă ceva neprevăzut la reactor. Intrară pe o stradă laterală cu multe blocuri. Aici este apartamentul meu. Trebuie să stăm puţin, ca să nu stârnim bănuieli. FSB-ul îi verifică pe toţi.

— FSB-ul?

— Da. Înainte se numea KGB. Au schimbat numai denumirea, în rest nimic.

Apartamentul era mare şi cândva fusese luxos. Acum căzuse în paragină.

Dana se aşeză, gândindu-se la ceea ce aflase de la Saşa Jdanov despre Agenţia pentru Armată. Jeff îi spusese: *Agenţia asta este doar o faţadă. Rolul ei adevărat este de a spiona agenţiile străine de contrainformaţii. Taylor Winthrop a fost cândva şeful agenţiei şi a lucrat cu Victor Booster.*

Ţine-te cât mai departe de generalul Booster.

Şi întâlnirea ei cu Booster. *Voi ziariştii nu-i puteţi lăsa în pace nici pe cei morţi? Te avertizez să nu te bagi.* Generalul Victor Booster avea o imensă organizaţie care putea pune la cale asasinate.

Jack Stone încercase şi el să o protejeze. *Ai grijă. Dacă Victor Booster ar şti că stau de vorbă cu tine…*

Spionii agenţiei erau peste tot, iar Dana se simţi brusc deconspirată.

Saşa Jdanov se uită la ceas.

— E vremea să plecăm. Acum ştii cum să mă scoţi din ţară?

— Da, spuse Dana încet. Cred că ştiu cum o să procedez. Am nevoie însă de puţin timp.

Pe Aeroportul din Moscova îi aşteptau două maşini. Jdanov îi dădu Danei o bucată de hârtie.

— Eu locuiesc la o prietenă, în blocurile Ciaka. Nu ştie nimeni că stau acolo. Este ceea ce numiţi voi „o casă conspirativă”. Uite adresa. Nu pot să mă întorc acasă la mine. Vino acolo diseară la ora opt. Vreau să aflu şi eu planul.

Dana încuviinţă:

— Bine. Trebuie să dau un telefon.

Când ajunse în holul hotelului Soiuz, femeia de la recepţie o privi insistent. *Nici măcar n-o învinovăţesc*, gândi Dana. *Trebuie să-mi dau jos îmbrăcămintea asta oribilă.*

În cameră, Dana se schimbă şi apoi dădu un telefon. Se ruga în gând, în timp ce telefonul suna. *Te rog, răspunde. Te rog, răspunde.* Dana auzi vocea lui Cesar.

— Familia Hudson.

— Cesar, domnul Hudson este acasă?

— Domnişoară Evans! Mă bucur să vă aud. Da, domnul Hudson este acasă. O clipă, vă rog.

Dana se simţi ceva mai relaxată. Dacă exista cineva care să o ajute să-l aducă pe Saşa Jdanov în Statele Unite, atunci acesta era Roger Hudson.

După o clipă se auzi vocea acestuia.

— Dana?

— Roger, ah, slavă Domnului că te-am găsit!

— Ce s-a întâmplat? Ceva rău? Unde eşti?

— Sunt la Moscova. Am descoperit de ce a fost omorât Taylor Winthrop.

— Ce spui? Dumnezeule. Cum ai…

— Îţi spun când ne vedem. Roger, îmi pare rău că te deranjez iar, dar am o problemă. Este aici un oficial rus important care vrea să fugă în America. În cheamă Saşa Jdanov. Viaţa lui este în pericol. Ştie toate răspunsurile pe care le dorim. Trebuie să-l scoatem de aici şi asta repede! Poţi să-l ajuţi?

— Dana, n-ar trebui să ne băgăm în aşa ceva. S-ar putea să dăm de bucluc.

— Trebuie să riscăm. N-avem încotro. Este prea important.

— Nu-mi place, Dana.

— Scuză-mă că te bag în aşa ceva, dar n-am pe nimeni care să mă ajute.

— La dracu'. Ăăăă… Se opri. Bine. Deocamdată cel mai bun lucru este să-l duci la ambasada americană. O să fie în siguranţă acolo până vom stabili cum să-l aducem în Statele Unite.

— Nu vrea să meargă la ambasada americană. Nu are încredere în cei de acolo.

— Nu există altă cale. O să-l sun pe ambasador pe un fir sigur şi o să-i spun să facă în aşa fel încât să-l protejeze. Unde este acum Jdanov?

— Mă aşteaptă să-i spun ce-am făcut. Stă la o prietenă, în blocurile Ciaka. Mă duc să mă întâlnesc cu el.

— Bine, Dana. Te duci să-l iei, şi mergeţi direct la ambasadă. Să nu vă opriţi în drum.

Dana simţi o uşurare.

— Mulţumesc, Roger. Mulţumesc mult.

— Ai grijă, Dana.
— Bine.
— Vorbim mai târziu.
Mulţumesc, Roger. Mulţumesc mult.
Ai grijă, Dana.
Bine.
Vorbim mai târziu.

Banda se opri.

La ora şapte şi jumătate, Dana se strecură afară prin intrarea de serviciu a hotelului Soiuz. Ajunse pe aleea măturată de vântul rece ca gheaţa. Îşi strânse paltonul bine în jurul ei şi merse o vreme pe jos, asigurându-se că nu e urmărită. La primul colţ aglomerat, opri un taxi şi îi spuse şoferului adresa pe care i-o dăduse Saşa Jdanov. După un sfert de oră, taxiul opri în faţa unui bloc de locuinţe, cu aspect tern.

— Aştept? o întrebă şoferul.

— Nu. Sper că Jdanov are maşină, gândi ea în timp ce-i achita şoferului cursa. Dana stătu până când taxiul se îndepărtă, şi intră în bloc. Holul era gol. Se uită la adresă –apartamentul 2BE. Se apropie de scările părăginite şi urcă până la etajul doi. Nu se întâlni cu nimeni. În faţa ei se întindea un coridor lung.

Dana păşi cu prudenţă, urmărind numerele de pe uşi. 5BE… 4BE… 3BE… Uşa de la apartamentul 2BE era întredeschisă. Dana se crispă. Cu mare atenţie, împinse uşa şi intră. În apartament era întuneric.

— Comisare? Dana aşteptă şi striga din nou: Comisare Jdanov? Tăcerea era grea. În faţă era dormitorul. Dana se îndreptă într-acolo.

Când intră în dormitorul întunecat, Dana se împiedică de ceva şi căzu peste ceva moale şi umed. Se ridică repede şi pipăi peretele până găsi comutatorul. Îl apăsă şi camera fu inundată de lumină.

Mâinile îi erau pline de sânge. Pe podea zăcea cadavrul lui Saşa Jdanov, cu gâtul tăiat.

Dana ţipă. Privi spre pat şi văzu cadavrul plin de sânge al unei bătrâne. Simţi că i se face rău şi o luă la fugă spre scara blocului.

La fereastra unui apartament din blocul de peste drum, un bărbat încărca o armă automată cu amortizor, prevăzută cu o lunetă puternică. Se mişca cu îndemânarea unui profesionist. Treaba era uşoară. Femeia urma să iasă din bloc din clipă în clipă. Zâmbi la gândul că femeia trebuie să se fi speriat când găsise cele două cadavre însângerate. Acum îi venise rândul.

Uşa blocului de vizavi se deschise, şi bărbatul ridică arma. Prin lentilă văzu faţa victimei. Dana fugea spre stradă, privind înnebunită în jur, încercând să se hotărască pe unde să o ia. Ţinti atent ca să o prindă în centrul lentilei şi apăsă pe trăgaci.

În aceeaşi clipă, în faţa blocului opri un autobuz. Ploaia de gloanţe izbi acoperişul vehiculului pe care îl distruse parţial. Puşcaşul privi în jos, nevenindu-i să creadă. Câteva gloanţe ricoşaseră în cărămizile clădirii, dar ţinta era vie şi nevătămată. Oamenii coborau din autobuz strigând. Bărbatul ştia că trebuie să plece repede de acolo. Femeia fugea pe stradă. *Nicio grijă. Se vor ocupa ceilalţi de ea.*

Străzile erau îngheţate, vântul şuiera, dar Dana nici nu observă, terorizată de cele întâmplate. Ajunse la un hotel şi intră în hol.

— Un telefon? se adresă ea funcţionarului de la recepţie.

Acesta se uită la mâinile ei pline de sânge şi se trase înapoi.

— Un telefon! Dana aproape că strigă.

Speriat, funcţionarul arătă spre o cabină telefonică aflată într-un colţ al holului. Dana intră în cabină, scoase din poşetă o cartelă telefonică şi, cu degete tremurânde, telefonă la centralistă.

— Vreau o convorbire cu America. Îi dădu centralistei numărul ei de cartelă şi numărul de

telefon al lui Roger Hudson şi aşteptă. După ceea ce i se păru a fi o eternitate, Dana auzi vocea lui Cesar.

— Familia Hudson.

— Cesar! Trebuie să vorbesc cu domnul Hudson.

— Domnişoara Evans?

— Repede, Cesar, repede!

În mai puţin de un minut auzi vocea lui Roger.

— Dana?

— Roger! Izbucni în plâns. Este, este mort. L-au omorât, pe el şi pe prietena lui.

— Ce spui, Dana, tu eşti bine?

— Da… dar vor să mă omoare şi pe mine.

— Ascultă cu atenţie. Este o cursă Air France care pleacă spre Washington la miezul nopţii. O să-ţi fac o rezervare. Fii atentă să nu te urmărească cineva. Să nu iei taxiul. Du-te direct la hotelul Metropol. Acolo vin autobuze care fac curse regulate la aeroport, la un autobuz. Amestecă-te în mulţime. Te aştept la Washington, când ajungi. Pentru Dumnezeu, ai grijă ce faci!

— Bine, Roger. Mulţumesc.

Dana închise telefonul şi mai rămase pe loc o clipă, incapabilă să se mişte. Îi persista în minte imaginea cadavrelor lui Jdanov şi al prietenei lui. Inspira adânc, părăsi cabina, trecu de funcţionarul speriat şi ieşi în noaptea îngheţată.

Un taxi opri lângă ea şi şoferul îi spuse ceva în rusă.

— Nu, îi răspunse Dana şi începu să meargă grăbită pe stradă. Trebuia să treacă şi pe la hotelul unde locuia.

Când Roger puse receptorul în furcă, o văzu pe Pamela care stătea în pragul uşii.

— A telefonat Dana de două ori de la Moscova. A descoperit motivul pentru care a fost omorâtă familia Winthrop.

Pamela spuse:

— Atunci trebuie să ne ocupăm imediat de ea.

— Am încercat. Am trimis un puşcaş, dar s-a întâmplat ceva.

Pamela îl privi cu dispreţ.

— Prostule. Sună-i din nou. Şi, ascultă, Roger…

— Da?

— Spune-le să facă în aşa fel încât să pară un accident.

23

La sucursala din Anglia a Agenţiei americane pentru Armată, din Raven Hill, un indicator roşu pe care scria TRECEREA INTERZISĂ şi un gard înalt de fier ţineau la distanţă lumea. În spatele sediului central, foarte bine păzit, mai multe antene de satelit controlau cablul internaţional şi comunicaţiile prin microunde care treceau prin Marea Britanie. Într-o clădire mică de beton, din centru, patru bărbaţi se uitau la un ecran mare.

— Măreşte imaginea, Scotty.

Priveau acum trecerea de la imaginea unui apartament din Brighton, pe măsura mişcării satelitului, la imaginea Danei care intra în camera ei de la hotelul Soiuz.

— S-a întors. O văzură spălându-şi repede mâinile pline de sânge şi dezbrăcându-se.

— Hei, începe iar spectacolul.

Bărbaţii se uitau la Dana care se dezbrăca şi comentau:

— Pe cuvântul meu că mi-ar plăcea să pun mâna pe ca.

În încăpere, intră un bărbat.

— Doar dacă eşti cumva necrofil, Charlie.

— Ce tot vorbeşti?

— O să aibă un accident fatal.

Dana se îmbrăcă şi se uită la ceas. Avea suficient timp să prindă autobuzul de la hotel Metropol. Din ce în ce mai speriată, Dana se grăbi să coboare scările până în hol. Femeia cea grasă nu se vedea.

Dana ieşi în stradă. Vântul nu încetase şi şuiera lugubru. Lângă Dana opri un taxi.

Să nu iei vreun taxi. Du-te direct la hotelul Metropol. De acolo pleacă un autobuz spre aeroport.

— Nu, spuse Dana în rusă şi o porni la drum pe strada îngheţată. Oamenii o împingeau, făcându-şi loc să treacă, grăbindu-se spre casele sau birourile încălzite. Când ajunse la o intersecţie aglomerată,

Dana simţi o izbitură din spate şi zbură până în stradă, drept în faţa unui camion care se apropia cu viteză. Alunecă pe un petic de gheaţă şi căzu pe spate, privind îngrozită cum uriaşul camion se apropia.

În ultima clipă, şoferul, alb la faţă, reuşi să rotească volanul astfel încât trecu chiar pe deasupra Danei. O clipă, ea rămase în întuneric, asurzită de huruitul motorului şi al lanţurilor de la roţile imense.

Apoi, văzu din nou cerul. Camionul nu mai era. Dana se ridică clătinându-se. Câţiva oameni o sprijiniră. Privi în jur după persoana care o împinsese, dar putea fi oricine din mulţime. Inspiră de câteva ori adânc şi încercă să-şi recapete controlul. Oamenii din jurul ei strigau ceva în rusă. Lumea începuse s-o înghesuie. Se sperie.

— Hotel Metropol? spuse ea plină de speranţă.

Lângă ea văzu un grup de băieţi.

— Da, da. Te ducem noi.

Holul hotelului Metropol era plin de turişti şi oameni de afaceri. *Amestecă-te în mulţime. Te aştept la Washington când ajungi.*

Dana întrebă un liftier:

— Când pleacă următorul autobuz la aeroport?

— Peste o jumătate de oră, doamnă.

— Mulţumesc.

Se aşeză într-un fotoliu, respirând greoi şi încercând să scape de groaza resimţită atunci când văzuse moartea cu ochii. Era înspăimântată. Cine voia s-o omoare şi de ce? Şi Kemal, era el în siguranţă?

Băiatul de la lift se apropie şi îi spuse:

— A sosit autobuzul pentru aeroport.

Dana urcă prima în autobuz şi se aşeză în spate de unde studie cu atenţie feţele pasagerilor. Erau europeni, asiatici, africani şi câţiva americani. Un bărbat, care şedea în diagonală faţă de ea, o privea insistent.

Îmi pare cunoscut, gândea Dana. *Să fie cel care m-a urmărit?* Inima începu să-i bată mai repede.

După o oră, când autobuzul opri la Şeremetievo II, Dana coborî ultima şi se grăbi spre clădirea terminalului. Ajunsă la ghişeul agenţiei Air France, întrebă:

— Aveţi o rezervare pe numele Dana Evans? *Spune da*, se rugă ea în gând.

Funcţionarul răsfoi calm nişte hârtii.

— Da. Poftiţi biletul dumneavoastră. Este achitat.

Binecuvântat fii Roger.

— Mulţumesc.

— Avionul decolează peste o oră şi zece minute. Zborul 220.

— Există vreo sală de aşteptare – *cu multă lume*, gândi Dana – unde aş putea să mă odihnesc?

— Prima la dreapta, pe coridor.

— Mulţumesc.

Sala de aşteptare era plină. Nu remarcă nimic neobişnuit sau periculos. Dana se aşeză. Peste puţin timp, va fi în drum spre America, în siguranţă.

„Îmbarcarea pentru zborul Air France 220, spre Washington D.C. se face pe la poarta trei. Rugăm pasagerii să pregătească paşapoartele şi biletele de zbor.“

Dana se ridică şi o porni spre poarta trei. Bărbatul care o urmărea de la un ghişeu Aeroflot vorbi în telefonul celular:

— Persoana se îndreaptă spre poarta de îmbarcare.

Roger Hudson ridică receptorul şi formă un număr.

— Este în zborul 220 Air France. Vreau s-o întâmpinaţi la aeroport.

— Ce doriţi să facem cu ea, domnule?

— Vă sugerez un accident de maşină, cu fuga vinovatului de la locul faptei.

Zburau la zece mii de metri altitudine, pe un cer fără nori. Nu era niciun loc liber în avion. Lângă Dana stătea un american.

— Mă numesc Gregory Price, spuse el. Mă ocup de afaceri cu cherestea. Bărbatul avea vreo patruzeci

de ani, o faţă prelungă şi nişte ochi cenuşii, inteligenţi. Ce ţară mai e şi Rusia asta, ce părere aveţi?

Singurul scop al lui Krasnoiarsk-26 este de a produce plutoniu, ingredientul principal al armelor nucleare.

— Cu siguranţă că ruşii sunt total diferiţi de noi dar, după o vreme, te obişnuieşti cu ei.

O sută de mii de oameni de ştiinţă şi tehnicieni trăiesc şi lucrează aici.

— Bineînţeles că mâncarea lor nu e ca cea franţuzească. Când vin aici cu afaceri, îmi aduc şi trusa cu medicamente.

Nu pot ieşi de aici. Nu pot primi oaspeţi. Trebuie să se rupă definitiv de lumea de afară.

— Ai venit cu afaceri în Rusia?

Dana reveni în prezent.

— În concediu.

El o privi surprins.

— Ce neplăcut trebuie să fie să-ţi faci concediul în Rusia.

Când stewardesa veni cu căruciorul cu mâncare, Dana avu intenţia să refuze, dar îşi dădu seama că nu mâncase demult.

Gregory Price spuse:

— Dacă doreşti o gură de whisky, am eu ceva bun, domniţă.

— Nu, mulţumesc. Se uită la ceas. Avea să ajungă peste câteva ore.

Cursa 220, Air France, ateriză pe aeroportul Dulles. Patru bărbaţi urmăreau cu atenţie pasagerii care începuseră să iasă din avion. Erau convinşi că prada nu mai avea cum să le scape.

Unul din ei spuse:

— Ai seringa?

— Da.

— S-o duci în Rock Creek Park. Şeful vrea ca totul să pară un accident de maşină.

— Bine.

Pasagerii se scurgeau în hainele lor groase. Ieşiră toţi.

Unul dintre bărbaţi se încruntă:

— Mă duc să văd de ce nu vine.

El o porni pe rampă, până la avion. Echipa de curăţenie lucra de zor. Bărbatul traversă întreg avionul, deschise WC-ul, dar nu găsi pe nimeni. Se întoarse grăbit şi se adresă unei stewardese care tocmai pleca:

— Unde a stat Dana Evans în avion?

Stewardesa îl privi mirată.

— Dana Evans? Vrei să spui crainica de la televiziune?

— Da.

— N-a fost în avionul ăsta. Mi-ar fi plăcut. Aş fi vrut s-o cunosc.

Gregory Price îi spunea Danei:

— Ştii ce este interesant la comerţul cu cherestea, domniţă? Produsul ăsta creşte de unul singur. Da, domnule. Stai şi te uiţi la Mama Natură cum face bani pentru tine.

Se auzi o voce în megafon.

„Vom ateriza la Chicago pe aeroportul O'Hare peste câteva minute. Vă rugăm să vă legaţi centurile şi să aşezaţi scaunele la loc."

Femeia care şedea în apropiere rosti cu cinism:

— Da, aşezaţi-vă scaunele la loc. Doar n-o să stau pe spate când mor.

Cuvântul „mor" o făcu pe Dana să tresară. Îi răsuna încă în urechi zgomotul de gloanţe care ricoşaseră din zidul blocului şi mai simţea mâna care o împinsese în faţa camionului. Se cutremură la gândul celor două încercări prin care trecuse.

Cu câteva ore mai devreme, când stătea în sala de aşteptare de la Şeremetievo II, Dana încercase să se liniştească, spunându-şi că totul avea să fie în regulă. Cei buni vor învinge. Dar ceva o sâcâia. Ceva în legătură cu o discuţie avută cu cineva. Persoana aceea spusese ceva tulburător, dar ea uitase ce anume. Oare cu Matt? Comisarul Jdanov? Tim

Drew? Cu cât se străduia să-şi amintească, cu atât se îndepărta mai tare de ceea ce dorea să conştientizeze.

O voce tocmai anunţa la megafon:

„Zborul Air France 220 este gata de plecare către Washington, D.C. Vă rugăm să vă pregătiţi paşapoartele şi biletele."

Dana se ridică şi se îndreptă spre poartă. Brusc, îşi aduse aminte. Se întâmplase în timpul ultimei ei discuţii cu Saşa Jdanov.

Nimeni nu ştie că sunt aici. Este un fel de „casă conspirativă".

Singura persoană căreia îi spusese locul unde se ascundea Saşa Jdanov era Roger Hudson. Şi, imediat după aceea, Jdanov fusese asasinat. De la bun început, Roger Hudson îi făcuse o mică aluzie la faptul că ar exista o legătură ascunsă între Taylor Winthrop şi Rusia.

Când am fost eu la Moscova, se zvonea că Winthrop avea o afacere personală cu ruşii…

Cu puţin înainte de a deveni ambasador în Rusia, le spusese prietenilor lui apropiaţi că se retrage din viaţa publică…

Winthrop a fost acela care a făcut presiuni asupra preşedintelui ca să-l numească ambasador…

Ea îi informase pe Roger şi pe Pamela despre toate mişcările ei. Ei au spionat-o continuu. Nu exista decât o explicaţie: Roger Hudson era misteriosul partener al lui Taylor Winthrop.

Când cursa companiei American Airlines ateriză pe aeroportul O'Hare din Chicago, Dana privi pe geam, căutând să descopere ceva neobişnuit. Constată că era linişte. Inspiră adânc şi porni spre uşă. Era teribil de încordată. Încercă să rămână permanent în mijlocul grupului ce se îndrepta spre terminal. Trebuia să dea un telefon. În timpul zborului, un gând îngrozitor o chinuise. Ceva ce făcea ca propria ei siguranţă să devină mai puţin importantă. Kemal. Dacă era în pericol din cauza ei? Nu suporta gândul că i s-ar fi putut întâmplă ceva. Trebuia să găsească pe cineva care să-l protejeze pe

Kemal. Brusc, se gândi la Jack Stone. Făcea parte dintr-o organizaţie destul de puternică pentru a le oferi, ei şi lui Kemal, protecţie. Era sigură că el se va ocupa de asta. O simpatizase de la bun început. *Nu este unul dintre ei.*

Încerc să rămân în afara sistemului. Doar aşa te pot ajuta, înţelegi ce spun?

Dana se duse la primul telefon, căută în poşetă numărul de la telefonul particular al lui Jack Stone şi îl sună.

— Jack Stone la telefon.

— Dana Evans. Am dat de necaz. Am nevoie de ajutor.

— Ce s-a întâmplat?

Dana simţi preocuparea din glasul lui.

— Nu pot să-ţi dau detalii în clipa asta, dar mă urmăresc nişte indivizi care vor să mă omoare.

— Cine?

— Nu ştiu. Dar sunt îngrijorată pentru Kemal, fiul meu. Poţi să faci ceva ca să fie protejat?

— Mă voi ocupa personal de asta. Este acasă acum?

— Da.

— O să trimit pe cineva acolo. Şi tu? Ai spus că cineva vrea să te omoare.

— Da. Au încercat de două ori până acum.

Interveni o pauză.

— O să văd despre ce este vorba. Tu unde eşti?

— Sunt pe aeroportul O'Hare din Chicago şi nu ştiu când voi putea ieşi de aici.

— Rămâi acolo. Trimit pe cineva să te protejeze. Şi, nu mai fi îngrijorată pentru Kemal.

Dana îşi reveni puţin.

— Mulţumesc. Mulţumesc, zise ea şi închise telefonul.

În biroul lui de la Agenţia pentru Armată, Jack Stone puse receptorul în furcă şi apăsă pe interfon.

— Ţinta a sunat cu puţin timp în urmă. Este la terminalul agenţiei American Airlines de pe O'Hara. Luaţi-o în primire.

— Bine, domnule.

Jack Stone întrebă un asistent:

— Când se întoarce generalul Booster din Orientul Îndepărtat?

— În după-amiaza aceasta, domnule.

— Ei, hai să o ştergem, până nu află ce se petrece în realitate aici.

24

Telefonul celular al Danei sună deodată.

— Jeff!

— Alo, iubito! Vocea lui caldă o învălui.

— Ah, Jeff!

— Ce mai faci?

Ce mai fac? Fug ca să scap cu viaţă. Dar nu-i putea spune asta. El n-avea cum s-o ajute. Era prea târziu.

— Bine, iubitule.

— Unde eşti acum, călătoareo?

— Sunt la Chicago. Mă întorc la Washington.

— Foarte bine.

— Mi-e dor de tine.

Uşa dormitorului se deschise şi Rachel intră în camera de zi. Intenţionase să-l strige pe Jeff, dar se opri când văzu că acesta vorbeşte la telefon.

— Mi-e mai dor de tine decât poţi să-ţi închipui, spuse Jeff.

— Te iubesc atât de mult. I se păru deodată că un bărbat de lângă ea o privea în mod insistent. Inima începu să-i bată nebuneşte. Iubitule, dacă mi se – dacă mi se întâmplă ceva… să ştii că eu…

— Ce vrei să spui cu acest „dacă mi se întâmplă ceva?“

— Nimic. Nu pot să-ţi spun acum, dar… cred că totul se va termina cu bine.

— Dana, ai grijă să nu care cumva să ţi se întâmple ceva rău! Am nevoie de tine! Te iubesc cum n-am mai iubit pe nimeni vreodată. N-aş suporta să te pierd.

Rachel mai ascultă câteva clipe, apoi reintră tiptil în dormitor şi închise uşa cu grijă.

Dana şi Jeff mai vorbiră încă zece minute. După ce închise telefonul, Dana se simţi ceva mai bine. *Mă bucur că am avut ocazia măcar să-mi iau la revedere.* Bărbatul continua s-o privească. *Nu se poate să fi ajuns atât de repede unul din oamenii lui Jack Stone. Trebuie să plec de aici.*

Vecinul de apartament al Danei sună la uşă. Doamna Daley deschise.

— Bună.

— Ţine-l acasă pe Kemal. Vom avea nevoie de el.

— Mă ocup eu de asta. Doamna Daley închise uşa şi îi spuse lui Kemal: Micul dejun e gata, dragule.

Doamna Daley se duse în bucătărie, luă mâncarea de pe plită şi deschise apoi un dulap de sus, plin de cutii cu medicamente, cu eticheta *BuSpar*. Jos, în sertar, erau mai multe cutii goale purtând aceeaşi inscripţie. Doamna Daley desfăcu două cutii, ezită o clipă, apoi mai desfăcu una. Amestecă pulberea în mâncare, mai adăugă zahăr şi duse cerealele în sufragerie. Kemal tocmai ieşea din birou.

— Uite, scumpete. Cereale bune, calde.

— Nu prea mi-e foame.

— Trebuie să mănânci, Kemal. Tonul ei categoric îl sperie pe băiat. Doar nu vrei s-o dezamăgim pe domnişoara Dana, nu?

— Nu.

— Bine. Pun pariu că o să termini toată farfuria, de dragul domnişoarei Dana.

Kemal se aşeză şi începu să mănânce.

Ar trebui să doarmă vreo şase ore după asta, îşi zise doamna Daley. *Pe urmă, o să văd ce-mi vor cere să fac cu băiatul.*

Dana fugi până când ajunse în dreptul unui magazin de îmbrăcăminte.

Trebuie să-mi ascund identitatea. Intră şi aruncă o privire în jur. Totul părea normal. Vânzătoarele se ocupau de clienţi.

Privi spre uşă şi se înspăimântă. Doi bărbaţi se postaseră de o parte şi de alta a uşii. Unul ţinea în mână un aparat de emisie-recepţie.

Cum dracu' de m-au găsit şi la Chicago? Dana se strădui să-şi păstreze calmul. Se întoarse spre vânzătoare.

— Mai există o ieşire?

Vânzătoarea scutură din cap.

— Îmi pare rău, domnişoară. E doar pentru personal.

Danei i se usca gâtlejul. Îi mai privi o dată pe cei doi bărbaţi. *Trebuie să scap de aici, trebuie să existe o modalitate.*

Luă o rochie de pe rastel şi se năpusti cu ea spre uşă.

— Stai! strigă vânzătoarea. Nu se poate să…

Când ajunse la uşă, cei doi dădură să se apropie de ea. În clipa în care Dana depăşi canatul, marcajul de pe etichetă declanşă alarma. Veni imediat un paznic al magazinului. Cei doi bărbaţi schimbară o privire şi se dădură un pas înapoi.

— O clipă, domnişoară, spuse paznicul. Trebuie sa veniţi cu mine, la birou.

— Şi de ce mă rog? protestă Dana.

— De ce? Pentru că este interzis să furaţi din magazin, de aia! Paznicul o luă de braţ şi o trase înapoi. Cei doi bărbaţi rămaseră mofluzi.

Dana îi zâmbi paznicului.

— Bine, recunosc. Am furat. Du-mă la închisoare.

Cumpărătorii se apropiară, atraşi de scandal. Veni repede şi patronul magazinului.

— Ce s-a întâmplat?

— Am prins-o furând rochia asta.

— Din păcate, trebuie să chemăm poliţia. Se întoarse şi o recunoscu pe Dana. Dumnezeule! Dana Evans.

Un murmur de surpriză trecu prin mulţime.

— Dana Evans…

— Ne uităm la ea la ştiri în fiecare seară…

— Îţi aminteşti de reportajele de război…?

Patronul spuse:

— Scuzaţi-ne, domnişoară Evans. Cu siguranţă că a fost o neînţelegere.

— Nu, nu, spuse Dana repede. Am furat. Întinse mâinile. Puteţi să mă arestaţi.

Patronul zâmbi.

— Nici nu mă gândesc. Şi puteţi păstra rochia, domnişoară Evans, cu complimentele noastre. Ne simţim flataţi că vă place.

Dana se uita la el, nevenindu-i să creadă.

— Nu vreţi să mă arestaţi?

Omul zâmbi.

— Ştiţi ce facem, vă dau rochia asta în schimbul unui autograf. Noi suntem mari fani ai dumneavoastră.

Una dintre clientele adunate exclamă:

— Şi eu sunt!

— Poţi să-mi dai şi mie un autograf?

Oamenii se adunau în jurul ei.

— Ia uite! E Dana Evans.

— Îmi daţi un autograf, domnişoară Evans?

— Eu v-am urmărit în fiecare seară, când transmiteaţi de la Sarajevo.

— Aţi reuşit să conferiţi realitate reportajelor de război.

— Şi eu aş dori un autograf.

Dana rămase blocată. Privi afară. Cei doi erau tot acolo şi aşteptau.

Dana se gândea cu disperare la o soluţie salvatoare. Se întoarse spre mulţime şi zâmbi.

— Vă spun eu cum facem. Hai să mergem afară la aer şi o să vă dau fiecăruia câte un autograf.

Se auziră strigăte de bucurie.

Dana îi dădu patronului rochia.

— Poţi s-o păstrezi. Mulţumesc. Porni glonţ către uşă, urmată de fani. Cei doi de afară se dădură înapoi, zăpăciţi, în timp ce lumea îi împingea.

Dana se întoarse spre fanii ei.

— Cine e primul?

Cei doi rămaseră pe loc ca nişte caraghioşi. În timp ce Dana semna autografe, se îndrepta încet, dar sigur, spre ieşirea din terminal. Mulţimea o urma spre ieşire. La colţ sosi un taxi, din care coborî un pasager.

Dana se întoarse spre mulţime.

— Vă mulţumesc. Trebuie să plec. Sări în taxi şi, după o clipa, maşina se pierdu în trafic.

*

Jack Stone vorbea la telefon cu Roger Hudson.

— Domnule Hudson, ne-a scăpat, dar…

— La dracu! Nu asta doream să aud. Vreau s-o eliminaţi. *Acum!*

— Nicio grijă, domnule. Avem numărul de înmatriculare al taxiului. Nu poate ajunge prea departe.

— Să nu-mi faceţi iar figura. Roger Hudson trânti receptorul în furcă.

În centrul oraşului Chicago, magazinul Carson Pirie Scott & Company era plin de cumpărători. La raionul de fulare, o vânzătoare tocmai îi împacheta Danei ceva.

— Plătiţi cu bani gheaţă sau cu carte de credit?

— Cu bani gheaţă. *N-are niciun sens să las vreo urmă.*

Dana îşi luă pachetul şi aproape că ajunsese la ieşire când se opri brusc, cuprinsă de panică. Doi bărbaţi stăteau afară, cu aparate de transmisie. Dana se întoarse şi merse grăbit spre raion.

Vânzătoarea o întrebă:

— Mai doriţi ceva, domnişoară?

— Nu… aş… privi în jurul ei disperată. Mai aveţi cumva şi o altă ieşire?

— A, da, avem mai multe ieşiri.

E inutil, gândi Dana. *Oricum ei sunt peste tot. De data asta nu mai am scăpare.*

Observă o cumpărătoare îmbrăcată într-un palton verde, vechi şi cam ponosit, care se uita la un fular. Dana o privi o clipă, apoi se apropie.

— Frumos, nu? spuse Dana.

Femeia zâmbi.

— Da, sunt toate foarte frumoase.

Bărbaţii de afară urmăreau discuţia celor două femei. Se uitară unul la celălalt şi ridicară din umeri nepăsători. Oricum toate uşile magazinului erau supravegheate.

— Îmi place paltonul pe care-l aveţi. Este culoarea mea preferată, spuse Dana.

— Dar mi-e teamă că vechitura asta e foarte uzată. În schimb, paltonul dumitale e foarte frumos.

Cei doi de afară le urmăreau pe femeile care conversau.

— E al dracului de frig, se plânse unul dintre bărbaţi. De ce nu iese odată de acolo, ca să terminăm cu tot tămbălăul ăsta?

Colegul lui îl aprobă:

— Nu are cum să scape. Se opri când văzu că cele două femei îşi schimbau paltoanele între ele. Bărbatul zâmbi. Iisuse, ia uită-te cum încearcă ca să ne ducă şi să scape. Îşi schimbă paltoanele între ele. Ce tâmpită.

Cele două femei dispărură o clipă în dosul rastelului de haine. Unul din bărbaţi spuse în emiţător:

— Persoana schimbă paltonul roşu cu unul verde… Stai puţin! Se îndreaptă spre uşa patru. Prinde-o acolo.

La uşa patru, aşteptau alţi doi bărbaţi. După câteva clipe, unul dintre ei vorbi în telefonul celular:

— Am prins-o! Pregăteşte maşina!

O urmăriră ieşind pe uşă. Femeia îşi strânse mai bine în jur paltonul cel verde şi o porni pe stradă. Se apropiară de ea. Când ajunse la colţ şi începu să strige după un taxi, bărbaţii o prinseră de braţe:

— N-ai nevoie de taxi. Ţi-am pregătit noi o maşină frumoasă.

Femeia îi privi uluită.

— Cine sunteţi voi? Ce tot vorbiţi?

Unul dintre bărbaţi îşi dădu seama.

— Nu eşti Dana Evans!

— Da, e adevărat, nu sunt.

Cei doi se uitară unul la celălalt, o lăsară în pace şi fugiră înapoi spre magazin. Unul dintre ei spuse în aparatul de transmisie:

— Am greşit ţinta. Am greşit ţinta. M-ai auzit?

În timpul acesta, Dana se făcu nevăzută.

Dana trăia un adevărat coşmar. Nişte duşmani necunoscuţi o urmăreau ca să o omoare. Era

paralizată de frică. Când coborî din taxi, începu să meargă repede, încercând să nu fugă ca să nu atragă atenţia asupra ei. Habar n-avea încotro se îndrepta. Trecu pe lângă un magazin cu reclama: SEDIUL FANTEZIILOR: ÎMBRĂCĂMINTE MODERNĂ PENTRU TOATE OCAZIILE. Într-un impuls de moment, Dana intră în magazin.

Era plin de costume, peruci şi articole de machiaj.

— Ce doriţi, vă rog?

Sunaţi la poliţie. Spuneţi-le că vor să mă omoare.

— Domnişoară?

— Ăăăă… da. Aş vrea să probez o perucă blondă.

— Veniţi pe aici, vă rog.

După un minut, Dana, acum blondă, se privea în oglindă.

— Uimitor cât de mult vă schimbă.

Sper.

Ieşi din magazin, şi opri un taxi.

— La aeroportul O'Hare. „Trebuie să ajung la Kemal".

Când sună telefonul, Rachel puse mâna pe receptor.

— Alo? Doctor Young?… Rezultatul final al analizelor?

Jeff observă încordarea bruscă de pe faţa ei.

— Puteţi să-mi spuneţi la telefon. O clipă.

Rachel se uită la Jeff, inspiră adânc şi luă telefonul cu ea în dormitor. Jeff o auzea.

— Spune, doctore.

Interveni o tăcere ce dură mai bine de trei minute. Jeff, îngrijorat, intenţiona să intre în dormitor, când Rachel ieşi, cu o figură strălucitoare.

— A mers! Aproape că nu mai putea respira de emoţie. Jeff, sunt în remisiune. A mers noul tratament!

— Slavă Domnului! E fantastic, Rachel.

— Vrea să mai stau câteva săptămâni acasă, dar perioada critică, de criză, a trecut.

— Să ieşim undeva ca să sărbătorim, spuse Jeff. O să stau cu tine până când…

— Nu.

— Nu, ce?

— Nu mai am nevoie de tine, Jeff

— Ştiu şi mă bucur.

— Nu înţelegi. Vreau să pleci.

El o privi, uimit.

— De ce?

— Dragule, scumpule. Nu vreau să te jignesc, dar acum sunt în remisiune şi asta înseamnă că pot să mă întorc la treabă. E vorba de viaţa mea. Asta sunt eu. O să sun ca să văd ce oferte mai sunt. M-am simţit ca într-o cuşcă aici cu tine. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat, Jeff. Îţi mulţumesc mult, dar e timpul să ne luăm rămas-bun. Sunt sigură că Danei îi este dor de tine. Aşa că, pleacă, iubitule.

Jeff o privi o clipă şi apoi dădu din cap:

— Bine.

Rachel îl urmări cum începe să-şi strângă lucrurile. După douăzeci de minute, Jeff ieşi din dormitor cu valiza. Rachel vorbea la telefon:

— …şi iată că am revenit în lumea mea, Betty. O să mă pot întoarce la lucru peste câteva săptămâni… Ştiu. Nu e grozav?

Jeff aşteptă să-şi ia rămas-bun de la ea. Rachel îi făcu la revedere cu mâna, se întoarse cu spatele şi continuă să vorbească la telefon:

— Să-ţi spun eu ce vreau… să-mi faci rost de un loc drăguţ la tropice…

Rachel aşteptă ca Jeff să iasă pe uşă, apoi lăsă să-i cadă receptorul. Merse la fereastră şi rămase acolo, privind cum singurul bărbat pe care îl iubise pleacă din viaţa ei.

Îi mai răsunau încă în urechi vorbele doctorului Young: „Domnişoară Stevens, îmi pare nespus de rău, dar am veşti proaste. Tratamentul nu a dat rezultate… Sunteţi în metastază… S-a răspândit prea mult… Din nefericire, sunteţi în stadiul terminal… poate dura o lună sau două…“

Rachel îşi aminti de directorul de la Hollywood, Roderick Marshall, care îi spusese: „Mă bucur că ai venit. O să fac din tine o mare stea.“ Şi, pe măsură ce

disperarea îi invada iar trupul, Rachel gândea: *Roderick Marshall s-ar fi mândrit cu mine.*

Când avionul ateriză, aeroportul Dulles din Washington era plin de pasageri care îşi aşteptau bagajele. Dana trecu de carusel, ieşi în stradă şi se urcă într-unul din taxiurile care aşteptau.

Nu observă oameni ciudaţi prin apropiere. Scoase oglinjoara din poşetă şi îşi verifică înfăţişarea. Peruca blondă o făcea să pară cu totul altfel. Acum trebuie să meargă, îşi zise Dana. *Trebuie să ajung la Kemal.*

Kemal deschise ochii încet, trezit de vocile care se auzeau prin uşa închisă a biroului. Se simţea ameţit.

— Băiatul doarme, zicea doamna Daley. L-am drogat.

O voce de bărbat spuse:

— Va trebui totuşi să-l trezim.

O a doua voce de bărbat interveni:

— Poate ar fi mai bine să-l ducem de aici cât mai este adormit.

— Poţi să-i faci de petrecanie aici, spuse doamna Daley, după aceea să scapi de cadavru.

Kemal se trezi de-a binelea.

— Trebuie să-l mai ţinem puţin în viaţă. O să-l folosească drept momeală ca s-o prindă pe tipa asta, Evans.

Kemal se ridică în şezut şi ascultă cu inima bătându-i nebuneşte:

— Unde este tipa?

— Nu ştim sigur. Dar oricum va veni aici după băiat.

Kemal sări din pat. Rămase în picioare câteva clipe, înmărmurit de frică. Femeia aceea în care el avusese încredere voia să-l omoare. *La dracu' cu ea! Nu-i va fi chiar aşa de uşor*, îşi jură Kemal. *N-au putut ăia să mă omoare la Sarajevo, n-or să poată nici ăştia*. Se îmbrăcă grăbit. Când încercă să apuce braţul lui artificial, aflat pe scaun, acesta îi alunecă din mână şi căzu făcând un zgomot care lui Kemal i se păru a fi o bubuitură. Încremeni. Din fericire,

oamenii de dincolo încă mai vorbeau şi nu auziră zgomotul. Kemal îşi puse braţul şi termină repede cu îmbrăcatul.

Deschise fereastra şi fu izbit în faţă de aerul rece. Paltonul lui era în cealaltă cameră. Încăleca pervazul ferestrei îmbrăcat numai cu geaca lui subţire. Exista o scară de incendiu până jos, şi coborî pe ea, având grijă să nu fie văzut din camera de zi.

Când ajunse pe pământ, Kemal se uită la ceas. Era ora trei fără un sfert după-amiază. Dormise aproape o jumătate de zi.

O luă la fugă.

— Hai să-l legăm, ca să fim siguri.

Unul din bărbaţi deschise uşa biroului şi rămase perplex.

— Hei, a fugit!

Cei doi bărbaţi şi doamna Daley se repeziră la fereastră. Kemal fugea pe stradă.

— Să-l prindem!

Kemal continua să alerge, deşi îşi simţea picioarele din ce în ce mai grele. *Dacă aş putea ajunge la şcoală înainte să închidă poarta, la ora trei*, se gândea el. *N-or să îndrăznească să-mi facă vreun rău cu ceilalţi copii de faţă.*

Semaforul era pe roşu. Kemal nu ţinu seama de el şi se strecură, ocolind automobilele, neluând în seamă înjurăturile şi claxoanele şoferilor. Ajuns pe celălalt trotuar, continuă să alerge.

Domnişoara Kelly o să sune la poliţie, şi aceasta o va apăra pe Dana.

Kemal respira tot mai greu şi simţi un nod în gât. Se uită în fugă la ceas: ora două şi cincizeci şi cinci de minute. Ridică privirea. Şcoala era chiar în faţa lui. *Mai am încă două intersecţii de trecut. Am scăpat. N-au terminat încă orele.* După un minut, ajunse la poartă. Se opri în faţa ei şi o privi derutat.

Era închisă. Kemal simţi că îl apucă cineva zdravăn de umăr.

— E sâmbătă, prostule.

— Opreşte aici, spuse Dana. Taxiul ajunsese la două străzi distanţă de casa ei. Coborî şi merse încet, cu tot corpul încordat, cu toate simţurile treze, cercetând cu privirea strada. Era convinsă că micuţul Kemal se afla în siguranţă. Doar îl proteja Jack Stone.

Ajunsă la colţul blocului. Dana nu pătrunse pe intrarea principală, ci o luă pe aleea care ducea în spatele clădirii. Aleea era goală. Dana folosi intrarea de serviciu şi urcă încet scările. Ajunse la etajul doi şi o porni pe hol, dar se opri brusc. Uşa apartamentului ei era deschisă larg. Dana intră în panică şi se repezi înăuntru.

— Kemal!

Nu era nimeni acasă. Dana controlă rapid toate încăperile, întrebându-se ce s-a putut întâmplă. Ce-a făcut Jack Stone? *Unde e Kemal?* În bucătărie, un sertar de la bufet zăcea pe podea. Pe jos erau răspândite zeci de cutii, unele pline, altele goale. Curioasă, Dana luă o cutie şi citi: *BuSpar*.

Să fi luat doamna Daley medicamente sau i le dăduse lui Kemal? Să fie asta în legătură cu schimbarea comportamentului copilului? Dana băgă o cutie în buzunarul paltonului. Apoi se strecură afară din apartament, ieşi prin spate, pe alee, şi se îndreptă spre stradă. În timp ce ea întorcea capul, un bărbat ascuns după un copac vorbea prin emiţător cu colegul lui care se afla în colţul opus.

În faţa Danei era farmacia Washington. Dana intră.

Farmacista o recunoscu:

— A, domnişoara Evans. Ce doriţi?

— Vreau să ştiu ce e asta. Scoase cutiuţa din buzunar.

Farmacista se uită la cutie.

— E *BuSpar*, un antianxios. Sunt nişte cristale albe, solubile în apă.

— Şi ce efect are? întrebă Dana.

— Este un relaxant. Are un efect de calmare. Bineînţeles, în doze mari, dă somnolenţă şi oboseală.

Doarme. Să-l trezesc?

Când a venit de la şcoală era obosit, aşa că m-am gândit că i-ar prinde bine un pui de somn…

Asta explica tot ce se întâmplase. Pamela Hudson fusese cea care i-o trimisese pe doamna Daley.

Iar eu l-am dat pe Kemal pe mâinile nenorocitei ăleia, gândi Dana. Îi veni să vomite.

— Mulţumesc, Coquina.

— Cu plăcere, domnişoară Evans.

Dana ieşi în stradă. Doi bărbaţi veneau spre ea.

— Domnişoară Evans, am putea discuta… Dana se întoarse şi începu să alerge. Bărbaţii o urmăriră. Dana ajunse la intersecţie. Un poliţist, aflat în mijlocul intersecţiei, dirija traficul.

Dana ţâşni în stradă, către el.

— Hei! Înapoi, domnişoară.

Dana nu se opri.

— Este roşu! M-ai auzit? Înapoi!

Cei doi o aşteptau la colţ.

— Eşti surdă? îi strigă poliţistul.

— Taci din gură! Dana îi trase o palmă. Furios, poliţistul o prinse de mână.

— Sunteţi arestată, doamnă.

Poliţistul o duse pe Dana pe trotuar şi o ţinu bine în timp ce vorbea prin staţia radio.

— Am nevoie de o maşină care să ridice pe cineva.

Cei doi bărbaţi se uitară neputincioşi unul la celălalt.

Dana le zâmbi. Auzea o sirenă care se apropia şi, după câteva secunde, apăru o maşină de poliţie.

Cei doi privim stupefiaţi cum Dana era urcată în maşina poliţiei.

La secţia de poliţie, Dana întrebă:

— Am dreptul la un telefon, nu?

Sergentul îi răspunse afirmativ şi îi dădu un telefon. Dana formă numărul.

La vreo zece străzi distanţă, un bărbat îl ţinea pe Kemal de gulerul cămăşii târându-l spre o limuzină ce aştepta la colţ, cu motorul pornit.

— Vă rog! Vă rog, lăsaţi-mă, se ruga Kemal.

— Taci, băiete.

Patru puşcaşi marini tocmai treceau pe lângă ei.

— Nu vreau să merg pe alee cu tine, striga Kemal.

Bărbatul se uita uimit la Kemal.

— Ce spui?

— Te rog nu mă obliga să merg pe alee. Kemal se întoarse spre militari: Vrea să-mi dea cinci dolari ca să merg pe alee cu el. Eu nu vreau aşa ceva.

Militarii se opriră, privindu-l ameninţător pe agresor.

— Hei, perversule…

Omul încercă să se scuze.

— Nu, nu. Staţi puţin. Nu înţelegeţi ce…

Unul din militari spuse furios:

— Ba da, înţelegem foarte bine, amice. Ia-ţi labele de pe copil. Îl încercuiră. Bărbatul ridică mâinile ca să se apere. Kemal profită de ocazie ca s-o ia la sănătoasa.

Un comisionar tocmai se dăduse jos de pe bicicletă şi se îndrepta spre o casă. Kemal sări pe bicicleta omului şi începu să pedaleze energic. Bărbatul privi neputincios cum Kemal dădea colţul şi dispărea. Puşcaşii îl împresuraseră.

Uşa de la celula în care se afla Dana se deschise.

— Puteţi pleca, domnişoară Evans. S-a plătit cauţiunea.

Matt! Telefonul a dat rezultate. N-a pierdut vremea.

În timp ce se îndrepta spre ieşire, se opri speriată. Unul din bărbaţii aceia stătea acolo şi o aştepta.

El îi zâmbi Danei şi spuse:

— Eşti liberă, fată. Hai să mergem. O apucă strâns de braţ şi începu să o târască în stradă. Când păşiră afară, bărbatul se opri uimit. O întreagă echipă de televiziune venise de la WTN şi aştepta în faţa secţiei.

— Uită-te la noi, Dana…

— Dana, este adevărat că ai pălmuit un poliţist?

— Poţi să ne spui ce s-a întâmplat?

— Te-a hărţuit?

— O să depui plângere?

Bărbatul încerca să-şi ascundă faţa.

— Ce s-a întâmplat? strigă Dana. Nu vrei să fii filmat?

Bărbatul o luă la fugă.

Matt Baker se apropie de Dana.

— Hai să plecăm dracului de aici.

Se adunaseră toţi în biroul lui Matt Baker din clădirea WTN. Elliot Cromwell, Matt Baker şi Abbe Lasmann o ascultau pe Dana care vorbea de o jumătate de oră deja.

— …şi Agenţia pentru Armată este implicată. De asta generalul Booster a încercat să-mi stopeze ancheta.

Elliot Cromwell spuse:

— Sunt uluit. Cum am putut să ne înşelăm cu toţii în legătură cu Taylor Winthrop? Cred că ar trebui să informăm Casa Albă despre ceea ce se întâmplă. Să sesizeze ei procurorul general şi FBI-ul.

Dana spuse:

— Elliot, nu avem decât mărturia mea împotriva lui Roger Hudson. Pe cine consideri tu că o să creadă?

Abbe Lasmann conchise:

— Nu avem nicio dovadă?

— Fratele lui Saşa Jdanov este liber. Sunt convinsă că el o să vorbească. În clipa în care facem prima mişcare, se va deconspira întreaga poveste.

Matt Baker inspiră adânc şi o privi pe Dana cu admiraţie.

— Când te apuci tu de un reportaj, apoi îl faci.

— Matt, ce facem cu Kemal? Nu ştiu unde să-l caut.

— N-ai nicio grijă. O să-l găsim. Între timp, trebuie să-ţi aranjăm o ascunzătoare.

Abbe Lasmann spuse:

— Poţi să vii la mine. Nimeni nu se va gândi să te caute acolo.

— Mulţumesc. Dana se întoarse spre Matt. În legătură cu Kemal…

— Anunţăm imediat FBI-ul. Un şofer o să te ducă acasă la Abbe. Acum ne ocupăm noi de caz, Dana. Totul se va rezolva. Te sun imediat ce am vreo veste.

Kemal pedala pe străzile îngheţate, uitându-se din când în când speriat în urma lui. Nu se mai vedea bărbatul care pusese mâna pe el. Trebuie să ajung la Dana la serviciu, gândi Kemal, disperat. Nu pot să-i las să-i facă vreun rău. Problema era că studioul WTN se afla în partea opusă a oraşului.

Când ajunse la o staţie de autobuz, Kemal se dădu jos de pe bicicletă şi o trânti pe iarbă. Se căută prin buzunare şi constată că n-are niciun ban la el.

Se întoarse către un trecător.

— Scuzaţi-mă, mi-aţi putea da…

— Cară-te, băiete.

Kemal încercă apoi să abordeze o femeie.

— Scuzaţi-mă, am nevoie de un bilet de autobuz până la…

Femeia trecu grăbită.

Kemal stătea în staţie, fără palton, tremurând de frig. Nimănui nu-i păsa de el. *Trebuie să fac rost de bani*, îşi zise el.

Îşi scoase braţul artificial şi îl puse pe iarbă. Când trecu următoarea persoană, Kemal îşi expuse ciotul de braţ şi spuse:

— Scuzaţi-mă, domnule. Îmi puteţi da bani pentru un bilet de autobuz?

Bărbatul se opri.

— Bineînţeles, băiete, spuse el şi îi dădu un dolar.

— Mulţumesc.

După ce bărbatul se îndepărtă, Kemal îşi puse proteza la loc. Tocmai se apropia un autobuz. *Am reuşit*, gândi Kemal fericit. În clipa aceea simţi o înţepătură în ceafa. Când dădu să se întoarcă, leşină. Se prăbuşi la pământ, pierzându-şi cunoştinţa. Începură să se adune trecătorii.

— Ce s-a întâmplat!

— A leşinat?

— Îi e rău?

— Fiul meu este diabetic, spuse un bărbat. Mă ocup eu de el. Îl ridică pe Kemal şi îl duse la o limuzină care aştepta.

Apartamentul lui Abbe Lasmann se afla în nord-vestul oraşului. Dana se plimba agitată prin living aşteptând să sune telefonul. *Kemal este bine. N-au motive să-i facă rău. Unde o fi el acum? De ce nu-l găsesc?*

Când sună telefonul, Dana se sperie. Înhăţă receptorul.

— Alo? Veni tonul, apoi sună iar. Dana îşi dădu seama că suna celularul. Simţi o uşurare. Apăsă pe buton. Jeff?

Era Roger Hudson care vorbea calm:

— Te-am căutat, Dana. Îl am aici pe Kemal.

Dana se blocă, incapabilă să vorbească. Într-un târziu, şopti:

— Roger.

— Din păcate, nu pot să-i mai stăpânesc multă vreme pe cei de aici. Vor să-i taie braţul cel bun lui Kemal. Să-i las?

— Nu! Ce… ce vrei ca să-i dai drumul?

— Vreau să stau de vorbă cu tine, spuse Roger Hudson calm. Vreau să vii aici, acasă la noi, singură. Dacă aduci pe cineva, nu ştiu ce i se poate întâmplă lui Kemal.

— Roger.

— Te aştept peste o jumătate de oră. Telefonul se închise.

Dana rămase nemişcată, mută de spaimă. Nu trebuie să i se întâmple nimic lui Kemal. Cu degete tremurânde, Dana formă numărul de telefon al lui Matt. Auzi robotul care spunea:

„Aţi luat legătura cu biroul lui Matt Baker. Acum nu sunt aici, dar lăsaţi un mesaj şi vă voi suna cât mai curând posibil.“

Se auzi un beep. Dana inspiră adânc şi vorbi în telefon:

— Matt, tocmai m-a sunat Roger Hudson. Îl are pe Kemal acasă la el. Acum mă duc acolo. Te rog, grăbeşte-te înainte de a i se întâmplă ceva rău lui Kemal. Adu şi poliţia. Grăbeşte-te!

Dana închise celularul şi se îndreptă spre uşă.

Abbe Lasmann punea nişte scrisori pe biroul lui Matt Baker, când observă că acesta avea un mesaj pe robot. Formă parola lui Matt şi derulă mesajul Danei. Rămase acolo o clipă, ascultându-l. Apoi zâmbi şi apăsă pe tasta de ştergere.

În clipa în care avionul lui Jeff ateriză pe aeroportul Dulles, acesta o sună pe Dana. Pe tot parcursul zborului se gândise la tonul ciudat al vocii ei, la acel tulburător: *Dacă mi se va întâmplă ceva.* Celularul ei continua să sune. Apoi, Jeff încercă la numărul de acasă. Niciun răspuns. Se sui într-un taxi şi dădu adresa postului de televiziune.

Când Jeff intră în biroul de recepţie al lui Matt Baker, Abbe spuse:

— Ei, Jeff! Bine ai venit.

— Mulţumesc, Abbe. Jeff intră în biroul lui Matt Baker.

— Aşadar, te-ai întors. Ce face Rachel? întrebă Matt.

— E bine, spuse el pe un ton neutru. Unde este Dana? Nu răspunde la telefon.

— Dumnezeule, tu nu ştii ce se întâmplă, nu?

— Spune-mi, strigă Jeff.

În biroul de recepţie, Abbe îşi lipi urechea de uşa închisă. Auzea doar crâmpeie din conversaţie: „… atentate la viaţa ei… Saşa Jdanov… Krasnoiarsk-26… Kemal… Roger Hudson…“

Abbe auzise destul. Merse repede la birou şi ridică receptorul. După un minut vorbea cu Roger Hudson.

Jeff îl asculta uluit pe Matt.

— Nu-mi vine să cred.

— Totul este adevărat, îl asigură Matt Baker. Dana este acasă la Abbe. O s-o pun pe Abbe să sune din

nou acolo. Apăsă pe butonul interfonului, dar înainte de a putea spune ceva, auzi vocea lui Abbe.

— …şi Jeff Conors este aici. O caută pe Dana. Cred că ar fi mai bine să plecaţi de acolo. Vor veni după voi… Bine. Mă ocup eu de asta, domnule Hudson. În caz că…

Abbe auzi un zgomot şi se întoarse. Jeff Connors şi cu Matt Baker stăteau în pragul uşii şi o priveau fix.

— Târâtură, izbucni Matt.

Jeff se întoarse spre Matt.

— Trebuie să ajung acasă la Hudson. Am nevoie de o maşină.

Matt Baker privi pe fereastră.

— N-o să poţi ajunge la timp. Se merge bară la bară.

De pe platforma pentru elicoptere de deasupra, se auzi zgomotul unui aparat al WTN care ateriza. Cei doi se uitară unul la celălalt.

25

Dana reuşi să prindă un taxi, chiar în faţa casei lui Abbe Lasmann, dar drumul până la familia Hudson părea că nu se mai termina. Traficul pe străzile alunecoase era teribil. Dana era îngrozită că o să întârzie.

— Mai repede, îl rugă ea pe şofer.

Acesta o privi în oglinda retrovizoare.

— Doamnă, eu nu conduc un avion.

Dana se aşeză mai bine pe canapea, îngrijorată, gândindu-se la cele ce aveau să urmeze. Probabil că Matt a primit mesajul ei şi a anunţat poliţia. Când o să ajung eu, va fi şi poliţia acolo.

Dacă nu, voi încerca să mai întârzii eu lucrurile. Dana deschise poşeta. Încă mai avea tubul de spray cu piper. Intenţiona să le facă zile fripte lui Roger şi Pamelei.

În vreme ce se apropia de casa familiei Hudson, Dana privi pe geam, încercând să-şi dea seama dacă poliţia ajunsese. Nu se vedea picior de poliţist, iar aleea spre casă era pustie. Intră în panică. Îşi aminti de prima ei vizită aici. Cât de minunaţi oameni i se păruseră atunci Roger şi Pamela. În realitate, erau nişte monştri, nişte asasini. Îl luaseră prizonier pe Kemal. Dana îi ura din tot sufletul.

— Vreţi sa aştept? întrebă şoferul.

— Nu. Dana îi plăti şi urcă scările până la uşa din faţă, după care apasă pe butonul soneriei, cu inima bătându-i nebuneşte.

Cesar deschise uşa. Când o văzu pe Dana, faţa lui se lumină.

— Domnişoară Evans.

În clipa aceea Dana înţelese că putea avea un aliat.

— Cesar, zise ea întinzându-i mâna.

El i-o luă în mâna lui mare.

— Mă bucur mult să vă văd, domnişoară Evans.

— Şi eu mă bucur. Dana vorbea sincer. Simţea că Cesar o va ajuta. Singura problemă era alegerea

momentului în care urma să-l abordeze. Privi în jur.

— Cesar.

— Domnul Hudson vă aşteaptă în birou, domnişoară Evans.

— Bine. Nu era momentul.

Dana îl urmă pe Cesar pe coridorul lung, amintindu-şi de lucrurile incredibile care i se întâmplaseră de când păşise pentru prima oară în această casă. Ajunseră în birou. Roger se afla la masa lui de lucru şi strângea nişte hârtii.

— Domnişoara Evans, spuse Cesar.

Roger ridică privirea. Dana se uită după Cesar care pleca. Era tentată să-l cheme înapoi.

— Dana, hai, intră.

Dana intră în cameră. Se uită la Roger şi o cuprinse o furie oarbă.

— Unde este Kemal?

— A, ce băiat simpatic.

— Poliţia e pe drum, Roger. Dacă îndrăzneşti să ne faci vreun rău…

— A, nu cred că trebuie să ne îngrijorăm în legătură cu poliţia, Dana. Se apropie de ea şi, înainte ca Dana să înţeleagă ce intenţiona el să facă, Roger îi smulse poşeta şi începu să i-o percheziţioneze. Pamela mi-a spus că ai un spray cu piper. Ai făcut o grămadă de lucruri, nu, Dana? Scoase tubul de spray, îl ridică şi îi pulveriza faţa. Ea ţipă de durere.

— Încă nu ştii ce este durerea, draga mea, dar te asigur că o să afli.

Pe faţa Danei lacrimile curgeau. Ea încercă să se şteargă. Roger aşteptă politicos ca Dana să termine ce avea de făcut, apoi o pulverizează din nou.

Dana plângea în hohote:

— Vreau să-l văd pe Kemal.

— Bineînţeles. Şi Kemal vrea să te vadă. Băiatul este îngrozit, Dana. N-am mai văzut pe nimeni aşa de îngrozit. Ştie că o să moară şi eu i-am spus că şi tu o să mori. Te-ai crezut deşteaptă, nu, Dana? Adevărul este că ai fost foarte naivă. Noi ne-am folosit de tine. Ştiam că cineva din guvernul Rusiei era la curent cu

ceea ce facem noi şi că intenţiona să ne deconspire. Nu ştiam însă cine. L-ai găsit tu pentru noi, nu?

Amintirea celor două cadavre însângerate reveni acut în memoria Danei.

— Saşa Jdanov şi fratele lui, Boris, au fost foarte deştepţi. Încă nu l-am găsit pe Boris, dar îi vom da de urmă, nicio grijă!

— Roger, Kemal n-are nicio legătură cu treaba asta. Lasă-l în pace!

— Nu cred, Dana. Prima dată am început să intru la idei când ai vizitat-o pe biata Joan Sinisi. Ea l-a auzit întâmplător pe Taylor vorbind de planul rusesc. Îi era teamă s-o omoare, aşa că a concediat-o. Când l-a dat în judecată pentru concediere fără motiv, a ajuns la o înţelegere cu ea, cu condiţia să nu vorbească niciodată despre afacerea noastră. Roger Hudson oftă. Aşa că, tot tu eşti de vină pentru moartea lui Joan Sinisi.

— Roger, Jack Stone ştie.

Roger Hudson scutură din cap amuzat.

— Jack Stone şi oamenii lui te-au supravegheat tot timpul. Am fi putut să scăpăm de tine oricând, dar am aşteptat să obţii informaţiile de care aveam nevoie. Acum nu mai prezinţi interes.

— Vreau să-l văd pe Kemal.

— E prea târziu. Din păcate, sărăcuţul a suferit un accident.

Dana îl privi îngrozită.

— Ce-ai făcut?

— Pamela şi cu mine am hotărât că un mic incendiu este cel mai potrivit lucru pentru a pune capăt nenorocitei vieţi a lui Kemal. Aşa că l-am trimis la şcoală. Ideea lui de a intra cu forţa în şcoală sâmbăta s-a dovedit fatală. Cu corpul lui mic a izbutit să se strecoare prin ferestruica de la subsol.

Dana fu cuprinsă de furie.

— Eşti un monstru, un ucigaş cu sânge rece. N-o să scapi aşa de uşor.

— Mă dezamăgeşti, Dana. Ai început să recurgi la clişee? Ceea ce nu vrei tu să înţelegi este faptul că

noi am scăpat. El se înapoie la birou şi apăsă pe un buton. După o clipă, apăru Cesar.

— Da, domnule Hudson.

— Vreau să te ocupi de domnişoara Evans. Şi fă, te rog, în aşa fel încât să pară un accident.

— Bine, domnule Hudson. Mă ocup de asta imediat.

Era şi el unul dintre ei. Danei nu-i venea să creadă.

— Roger, ascultă-mă puţin.

Cesar o apucă pe Dana de braţ şi începu să o tragă afară din încăpere.

— Roger.

— Adio, Dana.

Cesar o strânse şi mai tare de braţ şi o împinse pe coridor, prin bucătărie, până afară, unde era parcată o limuzină.

Elicopterul WTN se apropia de proprietatea familiei Hudson.

Jeff îi spuse lui Norman Bronson:

— Poţi să aterizezi pe pajişte şi… Se opri când privi în jos şi îl văzu pe Cesar care o băga pe Dana într-o limuzină. Nu! Aşteaptă!

Limuzina o porni pe alee, spre stradă.

— Ce vrei să fac? întrebă Bronson.

— Urmăreşte-i.

— N-o să faci asta, Cesar.

— Taci din gură, domnişoară Evans.

— Cesar, ascultă-mă. Tu nu-i cunoşti pe oamenii ăştia. Sunt nişte asasini. Tu eşti un om normal. Nu-i permite domnului Hudson să te oblige să comiţi…

— Domnul Hudson nu mă obligă să fac nimic. Eu fac totul pentru doamna Hudson. O privi pe Dana prin oglinda retrovizoare şi zâmbi maliţios. Doamna Hudson are mare grijă de mine.

Dana îl privi uluită. *Nu se poate.*

— Unde mă duci?

— La Rock Creek Park. Nu mai fu nevoie să adauge: *unde te voi omorî.*

Roger Hudson, Pamela Hudson, Jack Stone şi doamna Daley se aflau într-un vagon de tren şi se îndreptau spre aeroportul naţional din Washington.

Jack Stone spuse:

— Avionul este pregătit. Pilotul dumneavoastră are planul de zbor către Moscova.

Pamela Hudson îşi vărsă năduful:

— Of, Doamne, urăsc vremea rece! Sper ca nenorocita aia să ardă în iad pentru că m-a făcut să trec prin toate astea.

— Şi Kemal? o întrebă Roger Hudson.

— Incendiul de la şcoală este aranjat să aibă loc peste douăzeci de minute. Puştiul se află în subsol. Este sedat bine.

Dana era din ce în ce mai îngrozită. Se apropiau de Rock Creek Park.

Băiatul este îngrozit. N-am mai văzut pe nimeni aşa de îngrozit. Ştie că o să moară şi eu i-am spus că şi tu o să mori.

În elicopterul care urmărea limuzina, Norman Bronson spuse:

— Văd că o coteşte, Jeff. Se pare că se îndreaptă spre Rock Creek Park.

— Vezi să nu-l pierzi.

La Agenţia pentru Armată, generalul Booster tuna şi fulgera în biroul lui.

— Ce dracu' s-a întâmplat aici? întrebă el pe unul din aghiotanţi.

— V-am spus, domnule general. În timp ce dumneavoastră aţi fost plecat, maiorul Stone a recrutat câţiva dintre cei mai buni oameni ai noştri ca să lucreze pentru Roger Hudson. O au drept ţintă pe Dana Evans. Uitaţi-vă.

Aghiotantul deschise monitorul unui computer şi, după o clipă, pe ecran apăru imaginea Danei goală, la hotelul Breidenbacher Hof.

Faţa generalului Booster se crispă.

— Iisuse! Se întoarse spre aghiotant. Unde este Stone?

— A plecat. Părăseşte ţara împreună cu familia Hudson.

Generalul Booster răcni:

— Fă-mi legătura cu aeroportul naţional.

În elicopter, Norman Bronson privi în jos şi spuse:

— Se îndreaptă spre parc, Jeff. O dată ajunşi acolo, nu vom mai putea ateriza din cauza copacilor.

— Trebuie să-i oprim. Poţi să aterizezi în faţa lor, pe drum?

— Sigur.

— Atunci, fă-o!

Bronson împinse manşa şi elicopterul începu să coboare. Trecu peste limuzină, apoi se lăsă în faţa ei şi ateriză pe şosea, la douăzeci de metri înaintea acesteia. Maşina se opri frânată brusc.

— Opreşte motorul, spuse Jeff.

— Nu putem face asta. O să fim la mâna tipului dacă…

— Opreşte-l!

Bronson se uită la el.

— Eşti sigur că ştii ce faci?

— Nu.

Bronson oftă şi opri motorul. Imensele elice ale elicopterului îşi încetiniră rotirea până se opriră. Jeff privi pe geam.

Cesar deschisese uşa din spate.

— Amicul tău încearcă să ne facă necazuri, spuse el şi îi trase Danei un pumn în bărbie. Ea se prăvăli, leşinată, pe canapeaua maşinii. Apoi, o porni spre elicopter.

— Uite-l că vine, spuse Bronson neliniştit. Doamne, dar este uriaş!

Cesar se apropia.

— Jeff, probabil că are o armă la el. O să ne omoare.

Jeff strigă pe geam:

— Tu, împreună cu şefii tăi veţi ajunge la zdup, ticălosule!

Cesar mări pasul.

— S-a terminat cu tine. Mai bine renunţă.

Cesar era la cincisprezece metri distanţă de elicopter.

— Or să te chinuie colegii de închisoare.

Uriaşul se afla la zece metri.

— O să-ţi placă asta, nu, Cesar?

Încă cinci metri.

Jeff apăsă butonul de pornire şi elicea imensă începu să se rotească. Cesar nu se opri. Elicea se învârtea din ce în ce mai repede. Abia când se năpusti către uşa elicopterului, Cesar înţelese ce se întâmplă, dar era prea târziu. Se auzi un zgomot puternic. Jeff închise ochii. Elicopterul era plin de sângele lui Cesar.

— Îmi vine să vărs, zise Bronson şi porni motorul.

Jeff privi o clipă spre trupul sfârtecat, sări din elicopter şi fugi spre limuzină. Deschise portiera. Dana zăcea fără cunoştinţă.

— Dana… iubito…

Dana întredeschise ochii şi reuşi să îngăime:

— Kemal…

Limuzina se afla la aproape un kilometru distanţă de Şcoala Pregătitoare Lincoln, când Jeff strigă:

— Priviţi!

În faţa lor, în depărtare, fumul se ridica spre cer.

— Incendiază şcoala, ţipă Dana. Şi Kemal este acolo. În subsol.

— Dumnezeule!

După un minut, limuzina ajunse în dreptul şcolii. Un nor gros de fum se ridica din clădire. Vreo doisprezece pompieri se străduiau din răsputeri să stingă focul.

Jeff sări din maşină şi fugi spre şcoală. Un pompier îl opri.

— Nu vă apropiaţi, domnule.

— A intrat cineva înăuntru? întrebă Jeff.

— Nu. Am spart doar uşa de la intrare.

— În subsol este un băiat. Şi, înainte să-l poată opri cineva, Jeff trecu prin uşa spartă şi intră. Fumul

îl sufoca. Încercă să-l strige pe Kemal, dar se sufocă şi tuşi. Îşi acoperi nasul şi gura cu batista şi coborî scările care duceau la subsol. Fumul era înţepător şi gros. Jeff bâjbâia pe scară, ţinându-se de balustradă.

— Kemal! strigă el. Nu primi niciun răspuns. Kemal! Linişte. Jeff desluşi partea din spate a subsolului. Se îndreptă într-acolo, încercând să nu respire. Aproape că se împiedică de Kemal. Îl scutură.

— Kemal! Băiatul era inconştient. Cu greu, Jeff reuşi să-l ridice şi o porni spre scară. Când ajunse la scară, pe Jeff îl părăsiră puterile. Auzea voci la distanţă, apoi leşină.

*

Generalul Booster vorbea la telefon cu Nathan Novero, şeful aeroportului naţional.

— Roger Hudson îşi ţine avionul acolo?

— Da, generale. De fapt, este aici. Cred că li s-a dat liber pentru zbor.

— Anulează!

— Ce spuneţi?

— Sună turnul şi anulează decolarea.

— Bine, domnule. Nathan Novero sună turnul de control. Turnul de control, anulează permisiunea de zbor pentru Gulfstream R3487.

Controlul de trafic spuse:

— Au început deja decolarea.

— Anulează-le plecarea.

— Am înţeles. Controlorul de zbor luă microfonul. Turnul către Gulfstream R3487. Permisiunea de decolare este anulată. Vă rog să vă întoarceţi la terminal. Se anulează decolarea. Repet, se anulează decolarea.

Roger Hudson intră în cabina piloţilor.

— Ce dracu’ mai e şi asta?

— Probabil o întârziere în trafic, spuse pilotul. Va trebui să ne întoarcem.

— Nu! spuse Pamela Hudson. Continuă zborul.

— Cu tot respectul, doamnă Hudson, dar nu vreau să-mi pierd licenţa de zbor.

Jack Stone ajunse lângă pilot şi îi lipi ţeava revolverului de tâmplă.

— Decolează. Ne îndreptăm spre Rusia.

Pilotul inspiră adânc.

— Am înţeles.

Avionul prinse viteză pe pistă şi, după douăzeci de secunde, se ridică. Şeful aeroportului privea scena mânios, în timp ce Gulfstream R3487 era din ce în ce mai sus.

— Iisuse! Mi-a încălcat…

La telefon, generalul Booster întreba:

— Ce se întâmplă? I-ai oprit?

— Nu, domnule. Tocmai au decolat. Nu avem cum să…

În acea clipă, avionul explodă.

La celălalt capăt al câmpului, Boris Jdanov privi multă vreme în zare. În cele din urmă se întoarse şi plecă.

26

Mama Danei gustă din tortul miresei.

— Prea dulce. Mult prea dulce. Când eram mai tânără, făceam prăjituri. Ţi se topeau în gură. Se întoarse spre Dana. Nu-i aşa, draga mea?

„Se topeau în gură“ au fost singurele cuvinte recepţionate de Dana, dar nu avea nicio importanţă.

— Absolut, mamă, spuse ea surâzând dulce.

Nunta fusese oficiată de judecătorul de pace de la primărie. Dana o invitase şi pe mama ei în ultima clipă, după o scurtă convorbire telefonică.

— Draga mea, nu m-am mai măritat până la urmă cu omul acela îngrozitor. Tu şi cu Kemal aţi avut dreptate.

— Dar ce s-a întâmplat, mamă?

— Am aflat că el mai avea o nevastă.

— Îmi pare rău, mamă.

— Aşa că sunt iar singură.

Asta însemna *plictisită*. În consecinţă, Dana o invitase la nuntă. Văzând-o pe mama ei stând de vorbă cu Kemal, Dana zâmbi. *Până la urmă o facem noi bunică.* Dana era fericită nu numai pentru că tocmai se măritase cu Jeff.

După incendiu, Jeff şi Kemal fuseseră spitalizaţi pentru o scurtă perioadă, deoarece se intoxicaseră cu fum. O asistentă îi povestise unui reporter viaţa lui Kemal şi majoritatea ziarelor preluase povestea. Fotografia lui Kemal apăruse în toate ziarele şi povestea lui ajunse şi pe ecranele televizoarelor. S-a scris chiar şi o carte în legătură cu viaţa lui şi s-a discutat şi despre un eventual serial.

— Accept, cu condiţia să joc chiar eu, spuse Kemal.

Când a avut loc ceremonia adopţiei, jumătate dintre colegii de şcoală ai lui Kemal au venit să-l aplaude.

Kemal spusese:

— Acum sunt adoptat pe bune, nu?

— Eşti adoptat pe bune, îi confirmaseră Dana şi Jeff.

Coşmarul trăit în ultima lună luase sfârşit. Cei trei formau acum o adevărată familie. Nu mai am nevoie de alte aventuri, gândea Dana. Am avut destule pentru zece vieţi.

Într-o dimineaţă, Dana îi anunţă:

— Tocmai am găsit un apartament grozav pentru noi patru.

— Vrei să spui pentru noi trei, o corectă Jeff.

— Nu, spuse Dana zâmbind. Pentru noi patru.

Jeff se uita la ea nedumerit.

— Vrea să spună că o să aibă un copil, îi explică Kemal. Sper să fie băiat. Aş avea cu cine să mă joc.

Crime Line a debutat cu „Povestea lui Roger Hudson – Conspiraţia morţii“. Serialul a fost bine primit de critică şi s-a bucurat de o audienţă fenomenală. Matt Baker şi Elliot Cromwell erau mai mult decât încântaţi.

— Ar trebui să te gândeşti la un loc unde să-ţi pui premiul Emy, îi spuse Elliot Cromwell Danei.

*

A existat, însă, şi o veste tristă. Rachel Stevens a murit de cancer. Ştirea a fost transmisă de ziare. Dana şi Jeff erau la curent, dar când aceasta apăru pe prompter, Dana îi şopti lui Richard Melton:

— Citeşte-o tu.

Începură ştirile de la ora unsprezece.

„…Din nou acasă. Un paznic din Spokane, Washington, este acuzat de asasinarea unei prostituate de şaisprezece ani şi suspectat pentru moartea a altor şaisprezece… În Sicilia, a fost găsit înecat în piscină Malcon Beaumont, moştenitorul în vârstă de şaptezeci de ani a unei averi imense constând din oţelării.

Beaumont îşi petrecea luna de miere cu mireasa lui în vârstă de douăzeci şi cinci de ani. Cei doi erau însoţiţi de fraţii miresei.“

După terminarea emisiei, Dana se duse la Matt Baker.

— Ceva mă nelinişteşte, Matt.

— Ce anume? Spune şi rezolv eu.

— Chestia asta cu milionarul de şaptezeci de ani care s-a „înecat“ în piscină în timp ce îşi petrecea luna de miere cu mireasa lui de douăzeci şi cinci de ani. Nu crezi că ar fi ceva de investigat?

Sfârşit

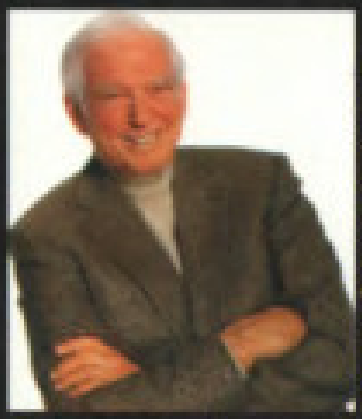

SIDNEY SHELDON ***a intrat în Cartea recordurilor ca cel mai tradus scriitor din lume. Cărțile sale s-au vîndut în peste 300 milioane de exemplare, în 27 de limbi.*** **A scris 250 scenarii TV și 28 scenarii de film, pentru unele dintre ele primind premii prestigioase:** *Oscar, Tony* **și** *Edgar*. **Este autorul celebrelor bestselleruri** ***Furia îngerilor, Prințesa de gheață*** **și** ***Înger și demon.***

Dacă America ar avea o casă regală, magnatul Winthrop ar fi purtătorul coroanei. Cei din familia sa – bogați, celebri, charismatici – au cucerit lumea datorită operelor filantropice. Dar, coincidență sau nu, într-un singur an, cinci membri din familie pier într-o serie de accidente ciudate.

Frumoasa și fermecătoarea Dana Evans, cunoscută ca reporter de știri la o televiziune din Washington, își dă seama că ceva este în neregulă. Ea începe o investigație amănunțită și, rînd pe rînd, descoperă fapte uluitoare. Pe măsură ce se apropie de suspect, ea devine urmărită, șantajată, vînată. Cei care vor să o distrugă sînt profesioniști de marcă și șansele Danei de a li se opune sînt minime.

Dar *David* nu ezită să-l înfrunte pe *Goliath*. Rezultatul? Îl veți putea afla la capătul unei lecturi palpitante, plină de suișuri și coborîșuri, purtînd amprenta inconfundabilă a stilului celebrului Sidney Sheldon.

EDITURA LIDER

Lei 88000

[1] Linia infracţională (n.tr.).

Table of Contents

PROLOG	3
1	4
2	16
3	26
4	37
5	51
6	60
7	72
8	79
9	90
10	98
11	110
12	117
13	126
14	138
15	151
16	161
17	170
18	177
19	186
20	198
21	207
22	222
23	234
24	242
25	260
26	269